

nstytucja sztuki

Spis treści

Contents

<i>Wprowadzenie / Introduction</i> Prof. dr hab. Wojciech Hora Rektor Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu / Rector of the University of Arts in Poznań	8
<i>Testament sztuki / A testament to art</i> Marek Jakuszewski	10
<i>Wystawa towarzysząca 36. edycji Konkursu im. Marii Dokowicz / Accompanying exhibition The 36th edition of the Maria Dokowicz Competition</i> Miejska Galeria Arsenał / Municipal Gallery Arsenał	14
<i>Instytucja sztuki / The institution of art</i> Mateusz Bieczyński / Katarzyna Kucharska	20
<i>Nominowani do Nagrody im. Marii Dokowicz / Maria Dokowicz Prize Nominees</i> Międzynarodowe Targi Poznańskie / Poznań International Fair	48
<i>Instytucja sztuki w dobie kultury rynkowej / Art Institution in the Era of Market Culture</i> Maciej Kurak	186
<i>Indeks / Index</i>	192

Wprowadzenie

Prof. dr hab. Wojciech Hora
Rektor Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu

Introduction

Prof. dr hab. Wojciech Hora
Rector of the University of Arts in Poznań

Szanowni Państwo,

W tym roku Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu przyznaje prestiżową nagrodę im. Marii Dokowicz już po raz trzydziesty szósty. Tegoroczna edycja jest jednak wyjątkowa z wielu względów. Po pierwsze, nigdy wcześniej konkurs nie miał tylu uczestników – jest ich ponad trzydzieścioro. Po drugie, nigdy wcześniej nie przyznawano w nim aż tylu nagród. Po trzecie, po raz pierwszy wystawa konkursowa odbywa się na Międzynarodowych Targach Poznańskich.

Tegoroczne zmiany w formule konkursu stanowią odzwierciedlenie przekonania, że studenci, dyplomanci i absolwenci są dla Uniwersytetu najważniejsi – to oni są jego najlepszą wizytówką. Konkurs na najlepszą pracę dyplomową powinien zatem zyskać odpowiadającą tej doniosłości oprawę.

W tym roku nowością jest również opatrzenie konkursu osobnym tytułem – *Instytucja sztuki*. Wprowadzenie takiego rozwiązania wynika z dwóch powodów. Po pierwsze, z faktu, że wystawie konkursowej towarzyszy inna ekspozycja, zaprezentowana w Miejskiej Galerii Arsenał, a dedykowana laureatom poprzednich edycji konkursu. Po drugie, jego intencją jest zapoczątkowanie szerszej dyskusji teoretycznej na kanwie organizowanego konkursu na temat dokonujących się za jego pośrednictwem nieustannych redefinicji dzieła artystycznego – dzieła podlegającego ciągłej i wieloaspektowej ocenie.

Żywię wielką nadzieję, że doświadczenie kontaktu z najlepszymi dyplomami absolwentów z roku 2016 wszystkim widzom odwiedzającym wystawę na Międzynarodowych Targach Poznańskich dostarczy wiele wartościowych doświadczeń, wrażeń i refleksji.

Ladies and gentlemen,

This year, the University of Arts in Poznań is awarding the prestigious Maria Dokowicz Prize for the thirty-sixth time. This year's competition is special, though, in many ways. First, the competition has never had so many participants – there are over thirty of them. Secondly, never before have so many prizes been awarded. Third, for the first time, the competition exhibition is being held at the Poznań International Fair.

The changes to this year's formula for the competition constitute a reflection of the conviction that the students, graduates and those creating the diploma works are, for the University, of paramount importance – it is they who represent it best. The competition for the best diploma piece should, therefore, take a form that matches its significance.

Another innovation this year is the addition of a separate title to the competition – *The institution of art*. This has been introduced for two reasons. Firstly, because the competition exhibition is accompanied by another exhibition, presented in the Miejskie Galeria Arsenał, devoted to the winners of previous editions of the competition. Secondly, because the intention is to provoke a wider theoretical discussion against the background of the competition about the constant redefinition of the work of art made through it – that of a work subjected to ongoing and multifaceted assessment.

I am very hopeful that coming into contact with the best diploma pieces by the graduates of 2016 will provide the visitors to the exhibition at the Poznań International Fair with a range of valuable experiences, reflections and sensations.

Testament sztuki

Marek Jakuszewski

A testament to art

Marek Jakuszewski

Konkurs na najlepszą pracę dyplomową ma swojego patrona – Marię Dokowicz, absolwentkę Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych w Poznaniu – dzisiejszego UAP. W rozporządzeniu testamentowym zapisała ona pewną sumę na fundusz stypendialny dla najlepszych dyplomantów, który z czasem zmienił się w prestiżową, przyznawaną corocznie nagrodę. Choć dziś impreza ta jest znana wszystkim w poznańskim środowisku artystycznym, to o samej fundatorce wciąż wiemy niewiele, a na pewno nie więcej niż możemy wyczytać z krótkiej noty w znakomitej książce Jarosława Mulczyńskiego *Poznańska Zdobnicza: Dokowiczówna Maria (24 V 1909, Nieczajno k. Obornik-4 IV 1977, Dayton, USA), po ukończeniu Szkoły Wydziałowej w Poznaniu, w l. 1926-1932 uczyła się w PSSZiPA w Poznaniu (absolutorium na Wydziale Rzeźby i Brązownictwa). Następnie podjęła pracę w zakresie plastyki na terenie powstającego portu i miasta Gdyni oraz tworzyła rzeźby sakralne dla kościołów na Wybrzeżu. Okupację niemiecką spędziła w Warszawie, a po powstaniu warszawskim znalazła się w Niemczech, skąd później wyjechała do Paryża i dalej do Kanady. W latach 50. osiedliła się w Dayton w stanie Ohio (USA), gdzie prowadziła naukę rysunku i malarstwa. W testamencie przekazała Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Poznaniu sumę 10 tysięcy dolarów, z której utworzono Stypendium im. Marii Dokowicz przeznaczone każdego roku dla najzdolniejszych dyplomantów uczelni.*

Pomimo emigracji Maria Dokowicz pozostawiła w swojej pamięci poznańską uczelnię. Musiała wspominać dobrze czas w niej spędzony. Dziś my mamy ją we wdzięcznej pamięci, a zapoczątkowana przez nią idea od wielu lat nieustannie się rozwija. Ten gest, wydawać by się mogło, drobny jak poruszenie skrzydeł motyla gdzieś w dalekim Ohio, wywołał i wciąż wywołuje poważne implikacje na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu.

W tym roku Senat UAP dokonał kolejnej zmiany w regulaminie, która daje kierownikom katedr możliwość wytypowania - nie jak było do tej pory - jednego, ale dwóch najlepszych dyplomów. Za sprawą tej rozbudowanej formuły wystawa konkursowa ma szansę stać się reprezentacyjną wizytówką uczelni, pokazując szeroko najlepsze prace dyplomowe. Nominowani absolwenci reprezentują osiem wydziałów, które kształcą

The competition for the best diploma piece has its patron – Maria Dokowicz, a graduate of the State Higher School of Fine Arts in Poznań – today's UAP. In her will, she set aside a sum of money to establish a bursary providing grants to the best diploma students, which over time became a prestigious, annual award. Although today's competition is known to everyone in the art circles of Poznań, we still know little about the actual founder, and certainly no more that can be read in a small note taken from Jarosław Mulczyński's excellent book *Poznańska Zdobnicza: Dokowiczówna Maria (24 V 1909, Nieczajno near Obornik-4 IV 1977, Dayton, USA), on graduating from the Szkoła Wydziałowa [Divisional School] in Poznań, in the years 1926-1932 she studied at the PSSZiPA [State School of the Decorative Arts and Artistic Industry] in Poznań (graduating from the Department of Sculpture and Bronzeworking). She then began working in the arts in the then rapidly developing port area and city of Gdynia, as well as creating sacral sculptures for churches along the coast. She spent the period of the German occupation in Warsaw, and after the Warsaw uprising ended up in Germany, from where she made her way to Paris and then on to Canada. In the 1950s, she settled in Dayton, Ohio (USA), where she taught drawing and painting. In her will, she bequeathed the sum of \$10,000 to the State Higher School of Fine Arts in Poznań, from which the Maria Dokowicz Bursary, awarded annually to the most talented diploma students in the school, was created.*

Despite emigration, the Poznań school remained in Maria Dokowicz's memory. She must have had fond memories of the time she spent there. Today, we hold her warmly in memory, and the idea she gave birth to has been constantly developing over the years. This gesture might seem a modest one, as if the fluttering of a butterfly wing somewhere far off in Ohio caused, and is still causing, a reaction in the University of Arts in Poznań today.

This year, the UAP Senate made further changes to the rules, giving Department Heads the ability to select the two best diploma pieces, and not only one, as hitherto. Thanks to this expanded formula, the competition exhibition has the opportunity to become a major calling card for the school, showing the best diploma pieces to

na czternastu kierunkach i w osiemnastu specjalnościach. Zadaniem poszerzonej formuły konkursu jest unaocznienie ogromnych możliwości, jakie daje studio-
wanie na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu.

Dla uczestników sama nominacja, miejsce w katalogu, udział w wystawie to nobilitujące wyróżnienie. Cieszymy się z tak wielu dobrych dyplomów. W chwili, gdy kreślę te słowa, przed Senatem otwiera się trudne zadanie wyboru dwóch laureatów stypendium w kategorii artystycznej i projektowej. Siła uczelni to jej absolwenci, którzy, mam nadzieję, będą nosić ją w swojej pamięci, a ta pamięć być może w przyszłości stanie się przyczynkiem do - pozornie drobnych - a w swej istocie - wielkich gestów, które staną się inspiracją dla nas wszystkich do pozytywnego i konstruktywnego działania.

a wide audience. The graduates nominated represent eight departments providing fourteen subjects and eighteen specialisations. The goal of the expanded formula is to show the enormous potential provided by studying at the University of Arts in Poznań.

For the participants, merely being nominated, a place in the catalogue and participation in the exhibition is a proud distinction. We are pleased there are so many good diploma pieces. At the moment of writing these words, the Senate faces the difficult task of selecting two scholarship winners in the categories of Art and Design. The strength of the school lies in its graduates, who I hope will carry it in their memories, and which may, in future, be the cause of small gestures which will inspire us all to positive and constructive acts.

Wystawa towarzysząca
36. edycji Konkursu im. Marii Dokowicz
Miejska Galeria Arsenał

Accompanying exhibition
The 36th edition of the
Maria Dokowicz Competition
Municipal Gallery Arsenał

Institucja sztuki

Mateusz Bieczyński / Katarzyna Kucharska

The institution of art

Mateusz Bieczyński / Katarzyna Kucharska

Dzieło sztuki jest przedmiotem, który ktoś określił mianem dzieła sztuki – teza ta stała u podstaw instytucjonalnej teorii sztuki zaproponowanej w połowie lat 70-tych przez amerykańskiego profesora filozofii z chicagowskiego University of Illinois, George’a Dickie’go. Według tego autora twórca prezentujący określony obiekt jako przedmiot artystyczny przedstawia *kandydata do oceny* – kieruje do odbiorców roszczenie uznania jego wytworu za sztukę. Faktyczne uznanie artystyczności dzieła zależy jednak ściśle od tzw. artworldu, czyli całokształtu instytucji społecznych profesjonalnie zajmujących się sztuką i tworzących te instytucje ludzi. Uzależnia to rozpoznanie sztuki od wielu wzajemnie determinujących się czynników, bowiem artworld nie posiada ściśle sformalizowanej struktury, a samo uznanie danego przedmiotu za dzieło sztuki nie ma kształtu formalnego, urzędowego nadania. Już na początku XX wieku wykazał to Marcel Duchamp, gdy zgłosił słynny pisuar jako *Fontannę* do konkursu – podobno otwartego na wszelkie formy twórczości – jakim zgodnie z deklaracją organizatorów miał być Armory Show. Pisuar odrzucono, a mimo to na trwałe zapisał się on na kartach historii sztuki.

W kontekście teorii Dickie’go pojęcie *instytucja sztuki* zyskuje zatem dwa znaczenia – pierwsze, które ma charakter bardziej potoczny i jest równoznaczne z instytucją powołaną do prezentowania sztuki (np. galeria lub muzeum) oraz drugie, o charakterze ontologicznym, odnoszące się do tego czym jest sztuka sama w sobie. Oba te znaczenia przeplatają się w formule instytucjonalnego uznania wartości twórczości artystycznej, którą jest konkurs na najlepsze w danej kategorii dzieło. Jego uczestnik zgłasza roszczenie do uznania jego wytworu za dzieło sztuki, powołane do tego jury decyduje o jego uznaniu lub odrzuceniu, a instytucja, w której odbywa się wystawa pokonkursowa sankcjonuje dokonany wybór mocą swojego instytucjonalno-organizacyjnego autorytetu.

Gdy przyglądamy się konkursom artystycznym z pewnego dystansu okazuje się jednak, że reguły jej powstawania i uznawania nie są jednoznaczne. Otwartość samego pojęcia sztuki sprawia, że nie jest ono w pełni przejrzyste. Stanowi wypadkową sądów jury i publiczności, a najbardziej pewnym elementem procedury wyboru

A work of art is an object which someone has called a work of art – this thesis lay at the roots of the institutional theory of art proposed in the mid-70s by the American professor of philosophy from Chicago’s University of Illinois, George Dickie. According to him, the creator of a work presenting a specific object as a work of art submits a *candidate for assessment* – directing towards the recipients a proposal to consider their work as a piece of art. The actual recognition of the artistry of a work, however, lies solely with the so-called artworld, and so the entirety of social institutions professionally engaged in art and the people that create those institutions. The identification of a work of art depends on numerous mutually determined factors, for the artworld has no precisely formalised structures, and the actual recognition of a given object as a work of art has no officially assigned, formal shape. Already, at the beginning of the 20th century, Marcel Duchamp demonstrated this, when he famously entered his urinal *Fountain* into a competition – apparently open to all forms of artistic expression – which, according to the declarations of the organisers, the Armory Show was meant to be. The urinal was rejected, and despite this, became indelibly imprinted on the pages of art history.

In the context of Dickie’s theory, the concept of an *art institute* acquires two meanings – the first, which has a more colloquial character and equates to the institutions created to present art (e.g. a gallery or museum) as well as a second, more ontological, referring to the question of what art actually is. Both these meanings intertwine in the formula for the institutional recognition of the value of an art work in a competition for the best piece in a given category. The participant submits a piece to be considered a work of art and the jury created to that end decides whether or not to accept or reject it, and the institution in which the post-competition exhibition is held sanctions the choices made by virtue of its institutional and organisational authority.

When we look at art competitions from a certain distance, however, it turns out that the rules for the creation and acceptance of art are not unambiguous. The very openness of the concept of art means that it is not totally transparent. It is a product of the decisions

są aspiracje samych twórców. Okazuje się, że sztuka staje się w ten sposób zjawiskiem samoreplikującym się – nie tylko sama wyznacza reguły według których powstaje, kryteria własnego wartościowania, ale również język, którym powinna być opisywana. W tym kontekście zwrot twórców w kierunku refleksji na temat mechanizmów samo-reprodukcji świata artystycznego stanowi próbę przezwyciężenia deterministycznego kontekstu twórczości artystycznej.

Wystawa prezentuje różne postawy artystyczne, których cechą wspólną jest wypływające z dzieł pytanie o sens dzieła sztuki i sens bycia artystą – pytanie o status instytucji sztuki w rozumieniu George’a Dickie’go.

of jury and public, and the most reliable element of the procedure of choice is the aspirations of the artists themselves. It turns out that art, in this manner, becomes a self-replicating phenomenon – not only does it set out its own rules by which it is created, the criteria of self-assessment, but also the language in which it should be described. In this context, the turn by the artists towards reflections on the mechanisms of the self-reproduction of the artistic world constitutes an attempt to defeat the deterministic context of artistic creation.

The exhibition presents a variety of artistic attitudes, whose common feature is the question emanating from the pieces about the sense of an artwork and of being an artist – a question about the status of the institution of art as understood by George Dickie.

Wojciech Hoffmann

Laureat Nagrody im. Marii Dokowicz w roku 2010

Winner of the Maria Dokowicz Prize in 2010

Centrum Sztuki Współczesnej przy Starym Rynku w Poznaniu 2010

Od roku 2010 Wojciech Hoffmann prowadzi autorski projekt pod nazwą *Centrum Sztuki Współczesnej przy Starym Rynku w Poznaniu*. Pomimo wymienionej w tytule lokalizacji na próżno można szukać tego dzieła na poznańskiej starówce. Na co dzień jest ono bowiem prezentowane w Skansenie Miniatur w Pobiedziskach. Jak mówi sam artysta: *Miasto Poznań nie posiada Centrum Sztuki Współczesnej, jednak wiele lat temu takie Centrum wybudowałem 25 km od Poznaniu w Pobiedziskach w Skansenie Miniatur obok modelu starówki poznańskiego Starego Miasta. CSW swoją bogatą ofertę wystawienniczo-edukacyjną koncentruje na prezentacji i promocji polskiej i międzynarodowej sztuki współczesnej. W malutkich wnętrzach siedziby od 2010 roku organizowane są pełnowartościowe wystawy sztuki, oglądane przez dużą liczbę widzów! Budynek jedyne w Wielkopolsce Centrum Sztuki Współczesnej przypomina model nowoczesnego wieżowca o szklanej fasadzie w skali 1:20 – w rzeczywistym wymiarze liczy sobie dwa i pół metra wysokości. Dotychczas w CSW w Pobiedziskach zorganizowano 13 wystaw, rezydencje i jeden wyjazd budynku instytucji. W ramach stypendium chcę wyruszyć z budynkiem miniaturowego Centrum Sztuki w tour po polskich Centrach Sztuki, prezentując wystawę, dorobek instytucji i inicjując dyskusje o gigantomanii w polskiej architekturze i o rozbuchanej instytucjonalności.*

Dyrekcja CSW:

Dyrektor: dr Wojciech A. Hoffmann
Dyrektorka programowa: Joanna Tekla Woźniak
Kuratorka: Ewa Mrozikiewicz

Adres:

Centrum Sztuki Współczesnej
przy Starym Rynku w Poznaniu
w Skansenie Miniatur w Pobiedziskach
ul. Fabryczna 100, 62-010 Pobiedziska Letnisko

Centre for Modern Art in the Stary Rynek in Poznań 2010

Since 2010, Wojciech Hoffmann has been involved in an original project titled the *Centre for Modern Art in the Stary Rynek in Poznań*. Despite the location mentioned in the title, you will not find this art work in Poznań's Stary Rynek. It is usually on display in the Pobiedzisko Model Village. As the artist himself puts it: *Poznań doesn't have a Modern Art Centre (CSW), and yet, years ago, I built such a centre 25km from Poznań in Pobiedzisko, in the Model Village, alongside a model of Poznań's Old Town. The broad range of the CSW's exhibiting and educational activities are focussed on the presentation and promotion of Polish and international modern art. In the centre's tiny interiors, full-scale art exhibitions have been organised since 2010, and visited by large numbers of spectators! The building of the only Centre for Modern Art in Wielkopolska resembles a model of a modern skyscraper with glass facade on a scale of 1:20 – it is actually two and a half metres tall. To date, 13 exhibitions, residencies and one trip of the institution's building have been organised. As part of the grant, I want to take the miniature building of the Art Centre on a tour of Polish Arts Centres, presenting an exhibition, the institutions achievements and instigating a discussion on giantomania in Polish architecture and exaggerated institutionalism.*

Board of the CSW:

director: Dr Wojciech A. Hoffmann
programme director: Joanna Tekla Woźniak
curator: Ewa Mrozikiewicz

Address:

Centrum Sztuki Współczesnej
przy Starym Rynku w Poznaniu
w Skansenie Miniatur w Pobiedziskach
ul. Fabryczna 100, 62-010 Pobiedziska Letnisko

Anna Skupińska

Laureatka nagrody Dokowicz w roku 2013

Winner of the Dokowicz Prize in 2013

Wenecja

2013

Cykl prac artystki stanowi zapis rozmów z mieszkańcami Wenecji, ale nie tej włoskiej, tylko polskiej – umiejscowionej w gminie Żnin. Praca Anny Skupińskiej została pomyślana jako ilustracja do przewodnika po tej miejscowości. Stanowi ona także pierwszy krok do opracowania kolejnych rozdziałów opowieści o innych podobnych lokalizacjach, takich jak polski Paryż, Rzym, Włochy, Szwecja, Ameryka. Osią projektu są dialogi prowadzone przez artystkę z mieszkańcami miasta o nazwie zbieżnej ze znanym włoskim ośrodkiem historii i kultury. Rozmowy z napotkanymi w polskiej Wenecji osobami stanowią komentarz do przedstawionego w pracach graficznych krajobrazu. Te niezobowiązujące konwersacje wprowadzają życie w obręb artystycznych przedstawień. Wchodzą z nimi w interakcję i budują poznawcze napięcie – są niczym drugie dno pozornie neutralnych linorytów.

Istotnym aspektem zaprezentowanych prac jest sposób ich wykonania. Wycinanie matrycy za pomocą jednostajnych linii o natężeniu 3 mm miało być *mrugnięciem oka* do postępującej cyfryzacji. Jak mówi sama artystka: *Linoryty zbliżają się moim zdaniem do druku cyfrowego – nie udając go jednocześnie. Chciałam podkreślić znaczenie pracy wykonanej w sposób odręczny oraz udowodnić sobie, że technika druku wypukłego może być nadal bardzo aktualna.*

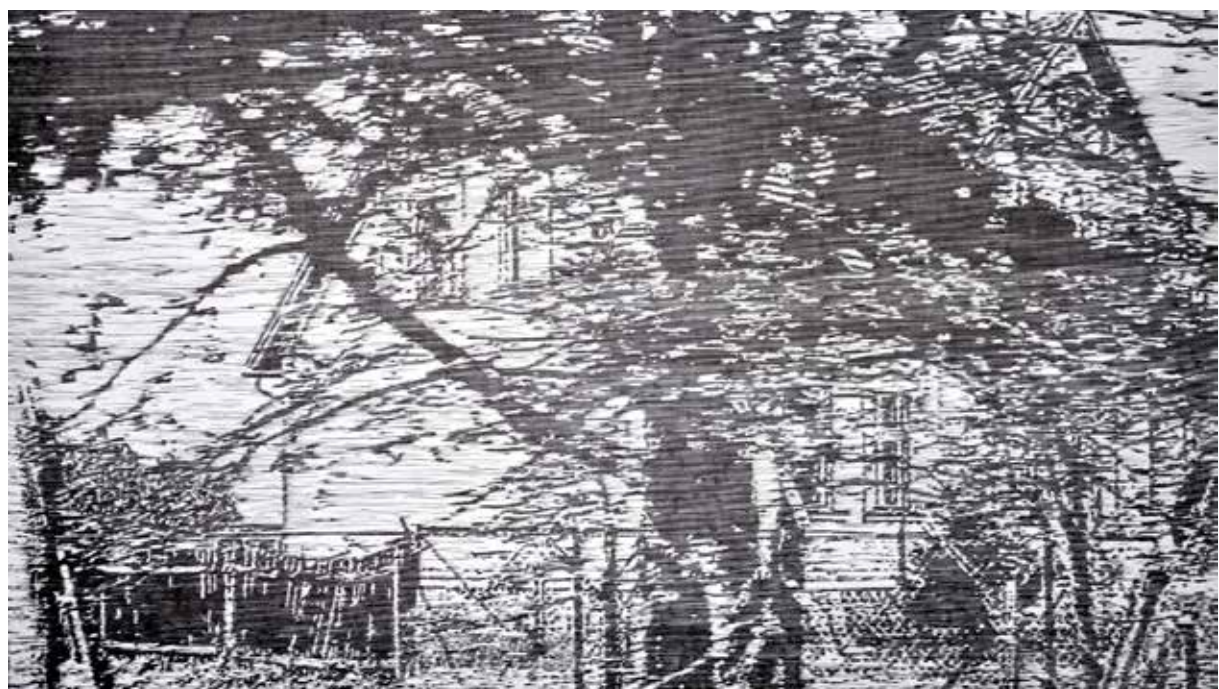
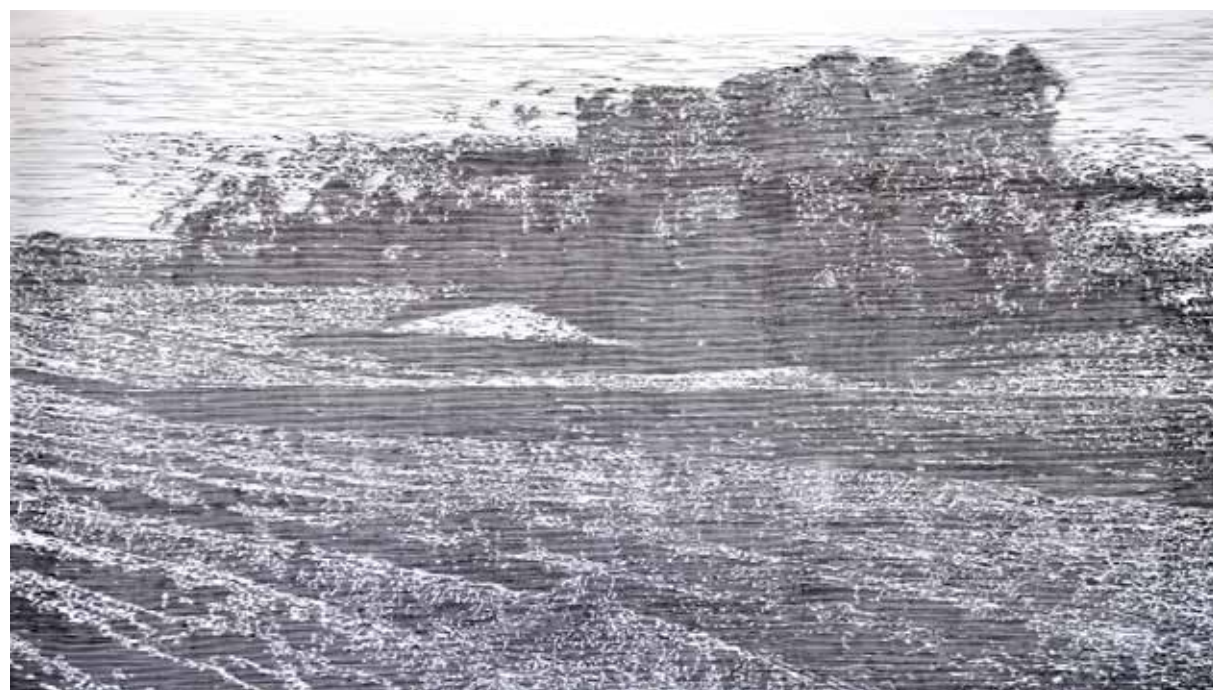
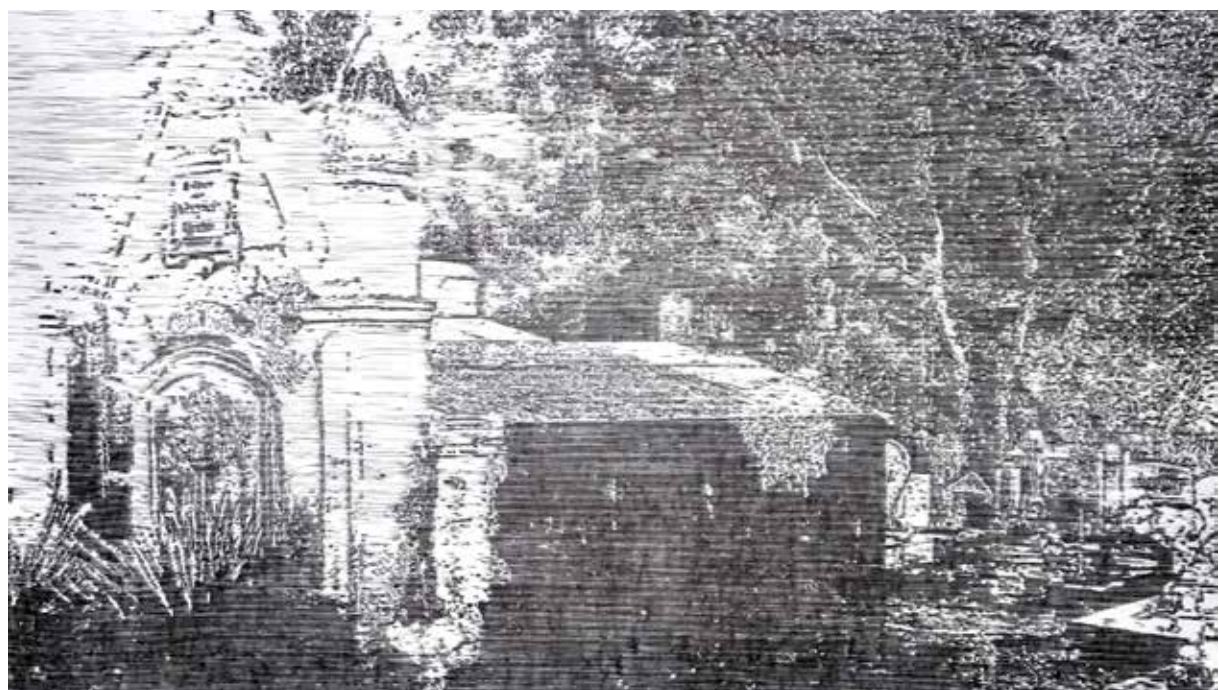
Venice

2013

The series of works by the artist constitutes a record of conversations with the residents of Venice, but not the one in Italy, the Polish one – found in the district of Żnin. Anna Skupińska's work was created as an illustration to a guide to the town. It also constitutes a first step toward creating further chapters of stories from other similar places, such as the Polish places called Paryż, Rzym, Włochy, Szwecja, Ameryka [Paris, Rome, Italy, Sweden and America]. The project hinges on dialogues between the artist and the inhabitants of the town with the same name as the well-known Italian historic and cultural centre. These talks with the people she comes across in Poland's Venice form a commentary to the landscapes presented in the graphic works. These loose conversations bring life into the sphere of the artistic display. In it, they interact with it and set up a cognitive tension – they provide a deeper resonance to the seemingly neutral linocuts.

A significant aspect of the works presented is the method used to make them. The reliefs cut using repetitive lines 3mm apart was intended as a *wink* towards increasing digitisation. As the artist herself puts it: *Linocuts, in my opinion, are like digital printing – but at the same time not imitating it. I wanted to emphasise the significance of the works made by hand, as well as to prove to myself that the technique of relief printing can still be relevant.*

Damian Reniszyn

Laureat Nagrody im. Marii Dokowicz w roku 2015

Winner of the Maria Dokowicz Prize in 2015

Limited Edition

2016

(...) Performerskie wcielenie Reniszyna stoi przede wszystkim w centrum jego ostatnich realizacji, w których zaczął flirtować z nowymi technologiami. Cykl Limited Edition (2015) składa się z szeregu prac stworzonych przy użyciu skanowania i druku 3D. By mógł powstać np. rzeźbiarski mini-autoportret artysty, odzianego w specjalnie zaprojektowany strój performerera (Limited Reniszyn, 2015), jego sylwetka została najpierw zeskanowana, a następnie przetworzona w zbiór danych. Wykorzystano je do przygotowania wspomnianej kilkucentymetrowej figurki, a także plików, które posłużyły do stworzenia generowanych komputerowo, cyfrowych obrazów z podobizną twórcy. W Autoportrecie I czy Autoportrecie II dochodzi do całkowitego spłaszczenia wizerunku jego ciała, które zostaje rozczłonkowane, rozbite na fragmenty i wciśnięte w czarne tło. Kształty i kontury twarzy, rąk, nóg czy korpusu stają się zdeformowane, co przeczy idei (auto)portretu, mającego zachować pamięć o wyglądzie danej osoby. Obrazy te na pierwszy rzut oka zdają się być bliskie pracom Aliny Szapocznikow, składającym się na Zielnik (1972) – cykl odlewów sylwetki Piotra, syna rzeźbiarki. Poliestrowe odciski, mimo sprasowania, zachowywały jednak reliefowe jakości, których u Reniszyna brak z racji zastosowanego przez niego medium. W autoportretach artysty próżno szukać również obecnej u Szapocznikow biologicznej metafory: zamiast unifikować się z naturą, odwołał się on do aspektu płynnego przechodzenia między fizyczną realnością a wirtualnością przestrzeni cyfrowej.

Natalia Cieślak

Limited Edition

2016

(...) Reniszyn's performative incarnation stands, above all, in the centre of his latest pieces, in which he has begun flirting with new technologies. The Limited Edition series (2015) consists of a series of pieces made using 3D prints and scans. In order, say, for the sculpted mini-selfportrait of the artist, wearing a specially designed costume for the performance (Limited Reniszyn, 2015), to be created, he first had to be scanned and then transformed into a set of data. This was then used to create the small figure, a few centimetres high, mentioned above, and also the files used to computer generate the digital images of the artist's face. In Selfportrait I or Selfportrait II the depiction of his body is completely flattened, dismembered, broken into fragments and impressed into the black background. The shapes and contours of the face, arms, legs or torso have been deformed, which contradicts the idea of a (self) portrait, intended to preserve the image of a given person. These images, at first glance, appear to be closely related to the works by Alina Szapocznikow, which together created Zielnik [Herbarium] (1972) – a series of casts of the figure of her son Piotr. The polyester casts, despite being flattened, retained the quality of a relief, which is missing in Reniszyn's piece due to the medium he uses. You will also not find in the selfportraits of the artist the biological metaphors present in Szapocznikow: instead of uniting with nature, he refers to the aspect of the fluid transfer between physical reality and the virtual, digital space.

Natalia Cieślak

Dorota Koziara

Laureatka Nagrody im. Marii Dokowicz w roku 1994

Winner of the Maria Dokowicz Prize in 1994

12 Angeli

1999

Na projekt zatytułowany 12 Angeli autorstwa Doroty Koziary składają się ekspresyjne obiekty. Są to obiekty o nietypowej i zaskakującej formie. Ich funkcjonalność ustępuje miejsca estetycznej stylizacji. Pozostają one jednak nadal obiektem konwencjonalnie kojarzonym z meblem – krzesłem. Widoczne w nich napięcie pomiędzy przedmiotem użytkowym, a dziełem sztuki doskonale demaskuje konwencjonalny charakter takich pojęć jak *obiekt artystyczny* i *projektowanie użytkowe*. Autorka w projekcie tym wydaje się tym samym stawiać podstawowe pytanie o status obiektu artystycznego, który wykracza poza językowe kategorie opisu. Cykl *12 Angeli* składa się z siedmiu wiklinowych rzeźb o wysokości niecałych trzech metrów. Potwierdzeniem zawartego w realizacji Koziary dualizmu twórczych kategorii, do których nawiązują opisywane, może być fakt, że zyskały one uznanie zarówno jury konkursów na rzeźbę, jak również designu.

12 Angeli

1999

The project titled *12 Angels*, by Dorota Koziara consists of expressive objects. They are objects of unusual and surprising form. Their function gives way to aesthetic stylisation. They remain, though, objects conventionally associated with furniture – chairs. The tension visible in them between practical objects and work of art is brilliantly unmasked by the conventional character of such concepts as *art object* or *practical design*. In this project the author seems at the same time to ask a question about the status of the art object which goes beyond linguistic descriptive categories. The series *12 Angels* consists of 7 wicker sculptures almost 3 metres high. Confirmation of the dualism of the creative categories contained in Koziara's work, to which they refer, may be the fact that they have won recognition both from juries in sculpture and also design competitions.

Aleksandra Winnicka

Laureatka Nagrody im. Marii Dokowicz w roku 2005

Winner of the Maria Dokowicz Prize in 2005

Bez tytułu

2007

Artystka w swojej pracy powieliła obraz samej siebie w formie ręcznie wytwarzanych *laleczek*. Poprzez powielenie własnego obrazu wydaje się ona celowo rozpraszać uwagę widza od jednolitej wizji własnej osoby – przybiera wiele postaci na raz. Sugeruje także, że żadna instytucja sztuki nie jest odpowiednia, aby odkryć jej prawdziwe oblicze. W tłumie figurek, z których wszystkie powtarzają jej wizerunek, żadna z nich nie jest obrazem idealnym. Symboliczne zamknięcie tłumy własnego *ja* w szklanym akwariu jest jednoczesną próbą ujarzmenienia własnego obrazu oraz zabiegiem skutkującym wytworzeniem dystansu pomiędzy dziełem i odbiorcą. Sposób prezentacji wpływa na odbiór dzieła, bowiem zamknięcie *klonów* artystki za szybą więzi obiekt artystyczny w kontekście jego prezentacji i stawia opór oceniającemu spojrzeniu odbiorcy.

Untitled

2007

In this piece, the artist multiplies images of herself in the form of hand-made *dolls*. Through this multiplication of her own image, she seems to be deliberately distracting the viewer's attention away from the uniform view of one's own personality – taking on many forms at once. She also suggests that no art institution is appropriate to reveal her true face. Among the crowd of figures, which all repeat her image, none is an ideal representation. The symbolic closing of the crowd one's *self* in a glass tank is simultaneously an attempt to harness your own image as well as an act resulting in the creation of a distance between the work and the recipient. The means of presentation affects the experience of the work, because closing the *clones* of the artist behind glass imprisons the art object in the context of its presentation and resists the evaluating gaze of the recipients.

Mirosław Kaczmarek

Laureat Nagrody im. Marii Dokowicz w roku 1997

Winner of the Maria Dokowicz Prize in 1997

shoot/get treasure/repeat

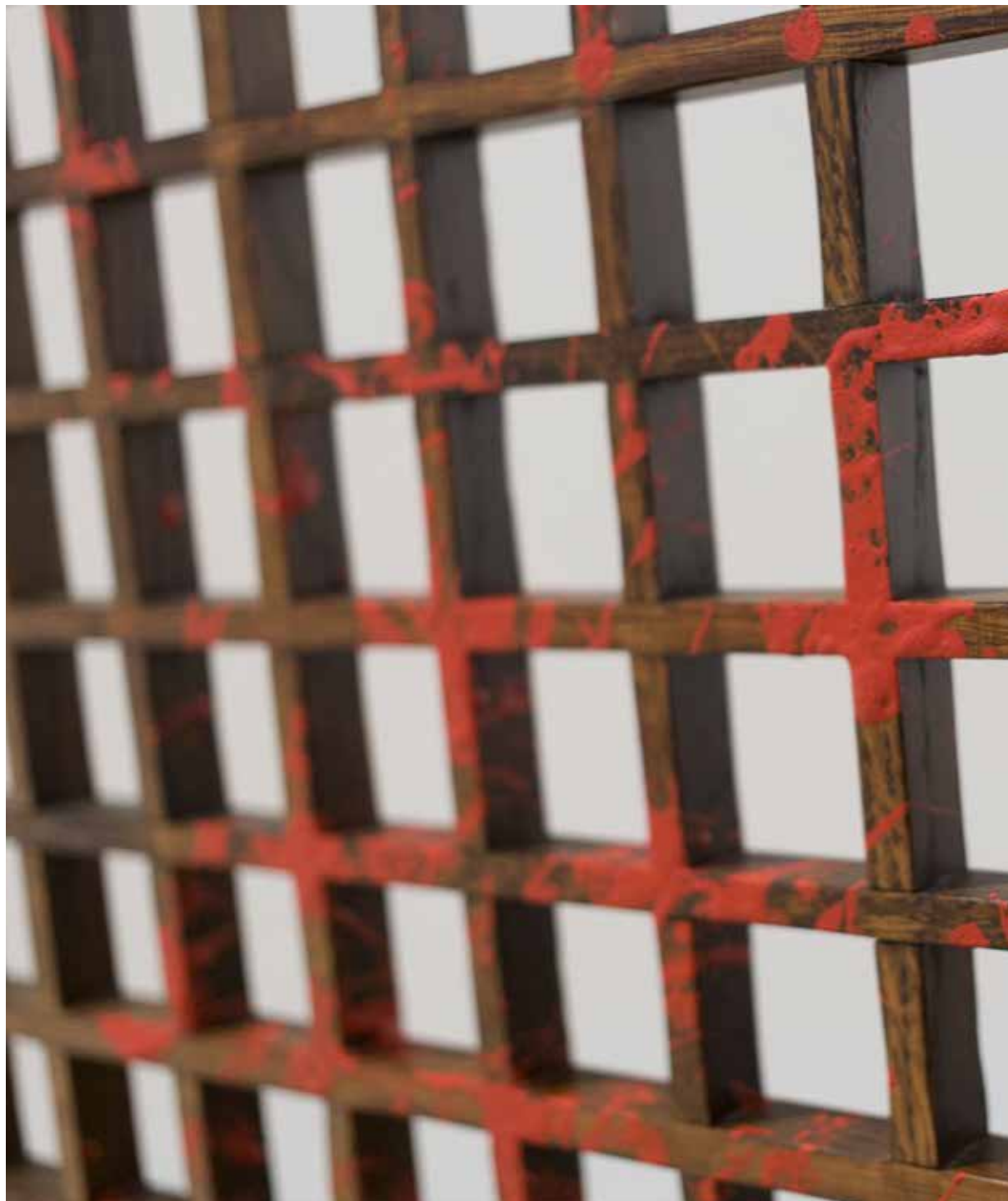
1997

Tytuł pracy został zaczerpnięty z dramatu Marka Ravenhilla, a inspiracją do powstania pracy była internetowa akcja zatytułowana *Jestem chrześcijaninem*, w której pozowały osoby trzymające broń palną. Jej celem była manifestacja poparcia dla regulacji prawnych mających na celu ułatwienie dostępu do broni palnej. Argumentem używanym przez osoby popierające tę akcję było hasło zgodnie, z którym chrześcijanie są prześladowani na świecie. Jak mówi Andrzej Turczyn – inicjator akcji – *Złego człowieka z bronią może powstrzymać tylko dobry człowiek z bronią*. Sam Mirosław Kaczmarek stwierdził, że praca ta stanowi wyraz dualizmu pomiędzy wciąż wszechobecną tęsknotą za epickimi narracjami, na miarę wielkich poematów oraz postępującym upraszczaniem świata wynikającym z postępu technologii. Bezpośrednie zetknięcie z konfesjonalem do którego przywiązany został pistolet otwiera jednak również inne znaczenia odnoszące się do światopoglądowych dualizmów. W kontekście problemów rozważanych na wystawie *Instytucja sztuki* obiekt można interpretować jako metaforę *spowiedzi artysty*, którego postawa nie odpowiada społecznym oczekiwaniom. Nieprzystawalność *bycia artystą* do oczekiwań otoczenia skazuje twórcę na wykluczenie, a niekiedy może popychać do rozwiązań ostatecznych... Z drugiej strony wypowiedź zawarta w dziele sztuki o indywidualnym charakterze nie przystaje ani do porządku religii, ani do porządku przemocy.

shoot/get treasure/repeat

1997

The title of the work comes from the play by Mark Ravenhill, and the inspiration behind the creation of the piece was the internet event titles *I'm a christian*, in which people pose, holding a firearm. Its aim was to demonstrate support for legal regulations making it easier to possess a firearm. An important argument used by those supporting the event was a slogan according to which Christians were being repressed around the world. As Andrzej Turczyn – the event's initiator – put it *An evil man with a gun can only be stopped by a good man with a gun*. Mirosław Kaczmarek himself stated that the piece is an expression of dualism between the ever present longing for an heroic narrative on the scale of the epic poems and the ongoing simplification of the world due to advancing technology. Coming directly into contact with the confessional to which a pistol has been attached, however, opens up other meanings related to dualisms of world views. In the context of the issues considered in the exhibition *The institution of art*, the piece may be interpreted as a metaphor for the *artist's confession*, which doesn't match social expectations. The non-conformity of *being an artist* to the expectations of the environment condemn the artist to exclusion, and can occasionally lead to drastic solutions... On the other hand, the message contained in the piece about individuality doesn't fit in with either a religious or violent agenda.

**Nominowani
do Nagrody im. Marii Dokowicz**
Międzynarodowe Targi Poznańskie

Maria Dokowicz Prize Nominees
Poznań International Fair

Katarzyna Bakuła

Tytuł dyplomu:
Peregrinare

Promotor:
Prof. dr hab. Andrzej Banachowicz

Katedra Działań Przestrzennych
Wydział Rzeźby i Działań Przestrzennych

Instalacja odnosi się do miejsca, które kiedyś odwiedził mój ojciec, a które ja znam tylko z fotografii. Jedynym punktem orientacyjnym na zdjęciu jest widniejąca w tle skała. Przypadkowe zdjęcie stało się dla mnie niezwykle istotnym elementem łączącym własną przeszłość z przyszłością, elementem budującym własną tożsamość. Pytanie o przebieg egzystencji mojego ojca stało się jednocześnie pytaniem o moją własną. Przywołanie kształtu skały było być może pretekstem do odzyskania utraconej relacji.

Diploma title:
Peregrinare

Supervisor:
Prof. dr hab. Andrzej Banachowicz

Department of Spatial Acts
Faculty of Sculpture and Spatial Acts

The installation refers to a place my father once visited and which I know only from a photograph. The only point of reference on the photo is the cliff visible in the background. This accidental photograph became, for me, an unusually important element connecting my on past with the future, an element constructing my own identity. The question of the course of my father's existence became at the same time a question about my own. Referencing the shape of the cliffs was, perhaps, a pretext for restoring a lost connection.

Katarzyna Borelowska

Tytuł dyplomu:

Johnny

Promotor:

Prof. dr hab. Piotr Kurka

Katedra Intermediów

Wydział Komunikacji Multimedialnej

Praca pt *Johnny* to instalacja narracyjna, składająca się z aranżacji *site-specific* w przestrzeni mieszkalnej oraz książki. Pierwszym elementem wprowadzającym do sytuacji jest książka o budowie wielowarstwowej, szkatułkowej.

Drugi element budujący projekt stanowi instalacja w przestrzeni mieszkania, będąca staranną rekonstrukcją mieszkania Johnny'ego. Mieszkanie wypełnione jest przedmiotami i mikro-instalacjami, nawiązującymi do zapisków bohatera. Widz ma dzięki temu możliwość przeniknięcia w rzeczywistość Johnny'ego, postawienia się na miejscu badaczki oraz weryfikacji poglądu odnoszącego się do kondycji świata współczesnego.

Technika:

Instalacja narracyjna *site specific* w przestrzeni mieszkania, książka.

Diploma title:

Johnny

Supervisor:

Prof. dr hab. Piotr Kurka

Department of Intermedia

Faculty of Multimedia Communication

The piece titled “Johnny” is a narrative installation composed of a site-specific arrangement in a residential space and a book. The first element, introducing the situation is a book with a multi-level, story within a story construction.

The project’s second element is an installation in a residential space, which is a detailed reconstruction of Johnny’s flat. The flat is filled with objects and micro-installations related to the hero’s jottings. In this way, the viewer can penetrate Johnny’s reality, putting themselves in the place of a researcher and testing the attitude towards the state of the modern world.

Technique:

Site specific narrative installation in a residential space, book

Jakub Drożak

Tytuł dyplomu:
Po drugiej stronie

Promotor:
Prof. dr hab. Andrzej Bobrowski

*Katedra Grafiki Warsztatowej
Wydział Grafiki i Komunikacji Wizualnej*

Niniejsza praca jest rytuałem przejścia, który zdecydowa-
łem się przeżyć poprzez grafikę.

Powstałe prace są wynikiem dziewięciomiesięcznej
podróży w poszukiwaniu harmonii.

Diploma title:
On the other side

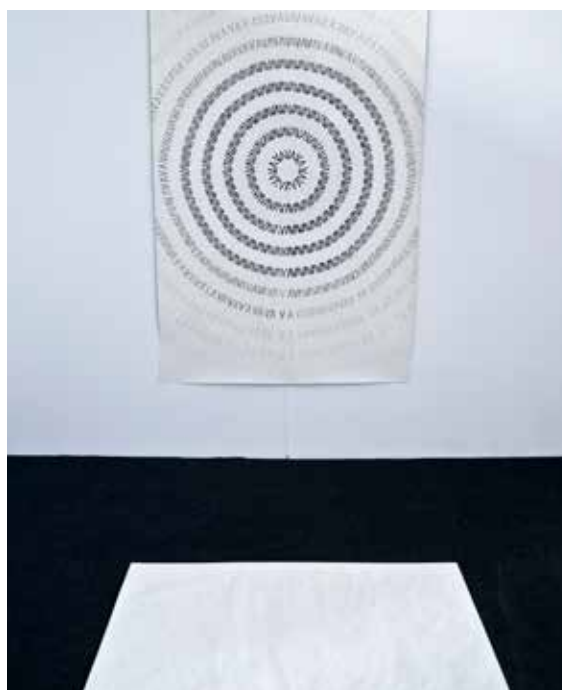
Supervisor:
Prof. dr hab. Andrzej Bobrowski

*Department of Graphic Art
Faculty of Graphic and Visual Communication.*

The piece is a rite of passage, which I decided to under-
take through graphics.

The pieces created are the result of a nine-month
journey in search of harmony.

Joanna Fredrych

Tytuł dyplomu:
HERBA – domowa zielarnia

Promotor:
Prof. dr hab. Jadwiga Filipiak

Katedra Designu
Wydział Architektury i Wzornictwa

Zestaw *HERBA* to naczynia i akcesoria do domowego przetwórstwa ziół i wytwarzania leków ziołowych m.in. naparów, syropów czy maści. Projekt łączy dawną dziedzinę wiedzy, wytwarzania (szczególnie tradycyjne, uzyskane przez lata metody i zasady pracy z ziołami) ze współczesnością. Kompaktowość, wielofunkcyjność, spójność oraz bezpieczeństwo – to wyznaczniki projektu. Proste i oszczędne formy uzupełniono jedynie o funkcjonalne detale. Projekt ma ułatwić oraz usprawnić wykonywane czynności, jak i nadać im wartość estetyczną, zachęcającą współczesnego człowieka do próby nieco innego działania w codzienności.

Technika i wymiar pracy: Na prototyp projektu składają się: naczynia ceramiczne z elementami silikonowymi (dzbanek z pokrywą, cztery kubki, dwie misy z pokrywą oraz cztery rodzaje pojemników), silikonowe sito-lejek, a także skrzynie do przechowywania zestawu (wym. 363x363x225/300/375 mm) oraz elementy graficzne, tj. instrukcja użycia, etykiety do opisu przetworów. Na potrzeby prezentacji dyplomowej powstały również plansze (3 plansze, wym. 100x70 cm).

Diploma title:
HERBA - a home herbarium

Supervisor:
Prof. dr hab. Jadwiga Filipiak

Design Department
Faculty of Architecture and Design

The HERBA collection consists of vessels and accessories for processing herbs and producing herbal medicines, including infusions, syrups and creams, in the home. The design connects an ancient field of manufacturing knowledge (especially traditional methods, learned over many years, and the principles of working with herbs) with modernity. Compact, multifunctional, coherent and safe – these are the designs features. The simple, sparse forms are supplemented only by functional details. The design aims to make carrying out activities easier and more effective, as well as giving them an aesthetic dimension, encouraging people today to try a somewhat different activity.

Technique and dimensions of the piece:
The design prototype consists of: ceramic vessels with silicon elements (a pot with a lid, four mugs, two bowls with lids and four containers), a silicon sieve-funnel, and also a storage case (363x363x225/300/375mm), as well as graphic elements, user instructions, product labels. For the requirements of the diploma presentation, display boards were also made (3 boards, 100x70cm).

Katarzyna Gauer

Tytuł dyplomu:

Imago

Promotor:

Prof. dr hab. Jadwiga Filipiak

Katedra Malarstwa II

Wydział Malarstwa

Imago to malarska odpowiedź na czarno-białe fotografie morza, autorstwa mojego ojca – Roberta Gauera. Zdjęcia stanowiły jednak jedynie swobodną inspirację do osobistych rozważań na temat formy, kształtu czy towarzyszącej im aury. Obrazy stanowią moją własną, osobistą odpowiedź; są przekształceniem i transformacją materiału fotograficznego, która doprowadziła do powstania całkowicie autonomicznych i niezależnych prac malarskich.

Technika: akryl na płótnie oraz płycie hdf + szkicowniki.

Diploma title:

Imago

Supervisor:

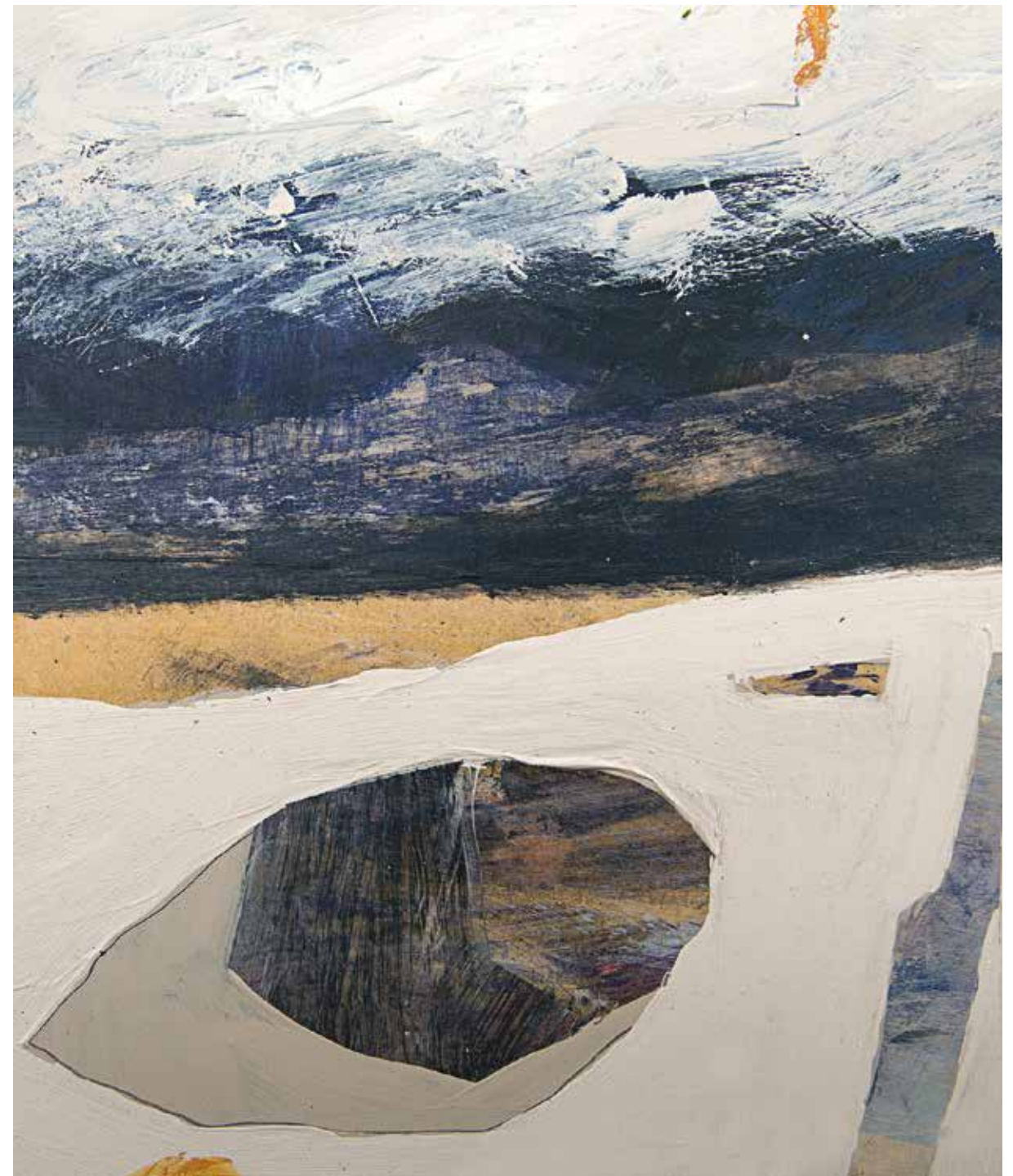
Prof. dr hab. Jadwiga Filipiak

Department of Painting II

Wydział Malarstwa

Imago is a response in paint to black and white photos taken by my father – Robert Gauer. The photos, however, constituted only a loose inspiration to my personal considerations of form, shape and their accompanying moods. The paintings are my original, personal response; a transformation and metamorphosis of the photographic material, which led to the creation of completely autonomous and independent painterly works.

Technique: acrylic paint on canvas and hdf board + sketches.

Daria Grabsztunowicz

Tytuł dyplomu:
Tracone/Przetworzone

Promotor:
Prof. dr hab. Joanna Imielska

Katedra Historii Sztuki i Filozofii
Wydział Edukacji Artystycznej

Praca jest zbiorem 47 obrazów. Inspiracją do jej stworzenia są metalowe matryce, które zostały porzucone i pozostawione w pracowni przez studentów. Piętrzący się stos odrzuconych, zniszczonych i nieudanych eksperymentów, blaszek wklęsłodruku, był dla mnie punktem wyjścia do zbudowania nowej historii. Właściciele z różnych powodów rozstają się z matrycami, które przestają być dla nich ważne. Odnalezione w pracowni niepotrzebne matryce metalowe postanowiłam ożywić, nadać im nowy wymiar i znaczenie. Każdą wybraną przeze mnie wyrzuconą i porzuconą matrycę, przetwarzalam. Proces tracenia matryc polegał, m.in. na niszczeniu ich kwasem, papierem ściernym, polerowaniem i wyłonieniu ich piękna, które dla pierwotnego twórcy było niedostrzegalne. Proces przetwarzania matryc polegał na łączeniu różnych technik grafiki wklęsłodruku z rysunkiem, które zastosowałam, tworząc spójną całość. Dla mnie obydwa procesy odzwierciedlają więź między artystą a jego dziełem.

Każda matryca była i jest inna, wyjątkowa, ma swoją indywidualną historię powstawania, znaczenia, przynależności do konkretnego autora. Istotą mej pracy jest budowanie własnej, niepowtarzalnej opowieści o odrzuceniu dzieła przez artystę.

Technika: Grafika warsztatowa, wklęsłodruk z rysunkiem.
Wymiary: 3 x (11x16 cm), 4 x (13x18 cm), 15 x (15x21 cm), 13 x (18x24 cm), 10 x (21x30 cm), 2 x (30x40 cm)

Diploma title:
Loss/Processed

Supervisor:
Prof. dr hab. Joanna Imielska

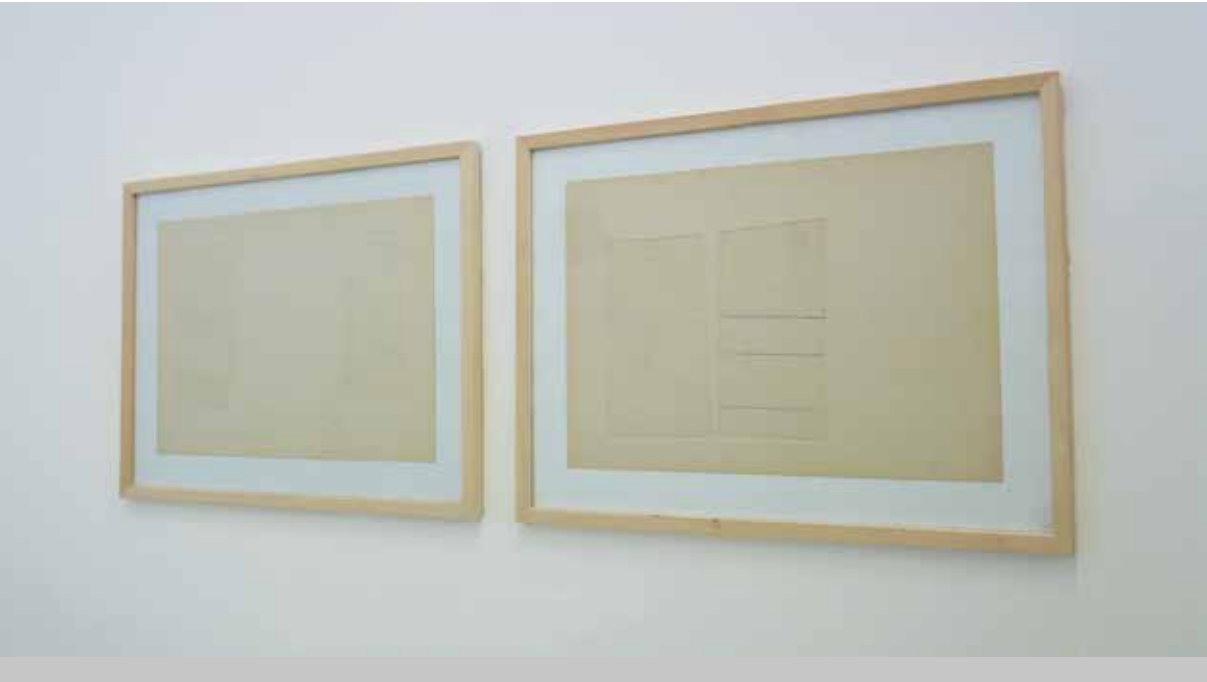
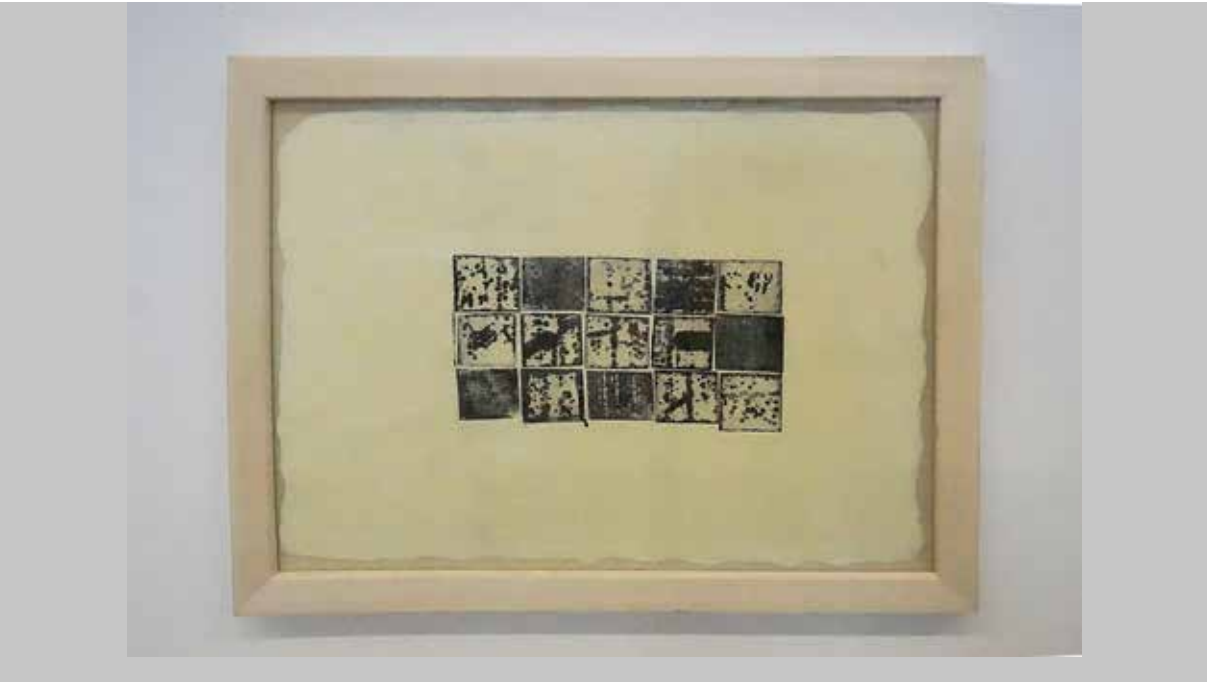
Katedra Art History and Philosophy
Wydział Edukacji Artystycznej

The work is a collection of 47 images. The inspiration for them came from metal plates discarded by students and left by them in the workshop. The towering pile of rejected, destroyed and unsuccessful experiments, the intaglio plates, were the starting point for me for constructing a new story. For various reasons, their owners part company with their plates, which cease to be of significance for them. I decided to restore to life these unwanted metal plates found in the workshop, assigning them a new dimension and meaning. I processed every one of the rejected and abandoned plates I found. This process of losing the plate involved, among other things, destroying them with acid, sandpaper, then polishing and revealing their beauty, unperceived by their original creators. The processing of the plates required the use of various intaglio printing techniques combined with drawing, which I applied to create a coherent whole. For me, both processes reflect the link between the artist and her work.

Each plate was, and remains, different, unique, with its individual history behind its creation, meaning and belonging to a concrete author. The essence of my work lies in constructing an original, one-off story of the rejection of a work by the artist.

Technique: Graphic art, intaglio combined with drawing.
Dimensions: 3 x (11x16 cm), 4 x (13x18 cm), 15 x (15x21 cm), 13 x (18x24 cm), 10 x (21x30 cm), 2 x (30x40 cm)

Magdalena Hoffa

Tytuł dyplomu:
2 399 073

Promotor:
Prof. dr hab. Jarosław Kozłowski

Katedra Rysunku
Wydział Malarstwa

Praca pt. 2 399 073 składa się z 13 papierowych zwojów przedstawiających liczbę ludzi zabitych przez Boga z wybranego cytatu z Pisma Świętego. Każda ofiara wyrażona jest jedną kreską. Dodatkowo do pracy należą: postument z leżącą na nim Biblią, lista cytatów z miejscem i oznaczoną liczbą ofiar oraz napis na ścianie będący cytatem z Księgi Rodzaju.

Zapisane jest w Biblii, że Bóg stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo. Ludwig Feuerbach, XIX-wieczny filozof twierdził, że w rzeczywistości jest jednak odwrotnie, to człowiek kreuje Boga, tworząc w ten sposób swoje lustrzane odbicie. Gdyby Biblia pisana była dzisiaj, to jak bardzo różniłaby się ona od swojej oryginalnej wersji?

Technika i wymiary pracy:
Instalacja, zwoje: 3,7x5,6 m (szerokość x wysokość);
Transfer na ścianie ok. 1,5 m;
Biblia i postument ok. 1 m.

Diploma title:
2 399 073

Supervisor:
Prof. dr hab. Jarosław Kozłowski

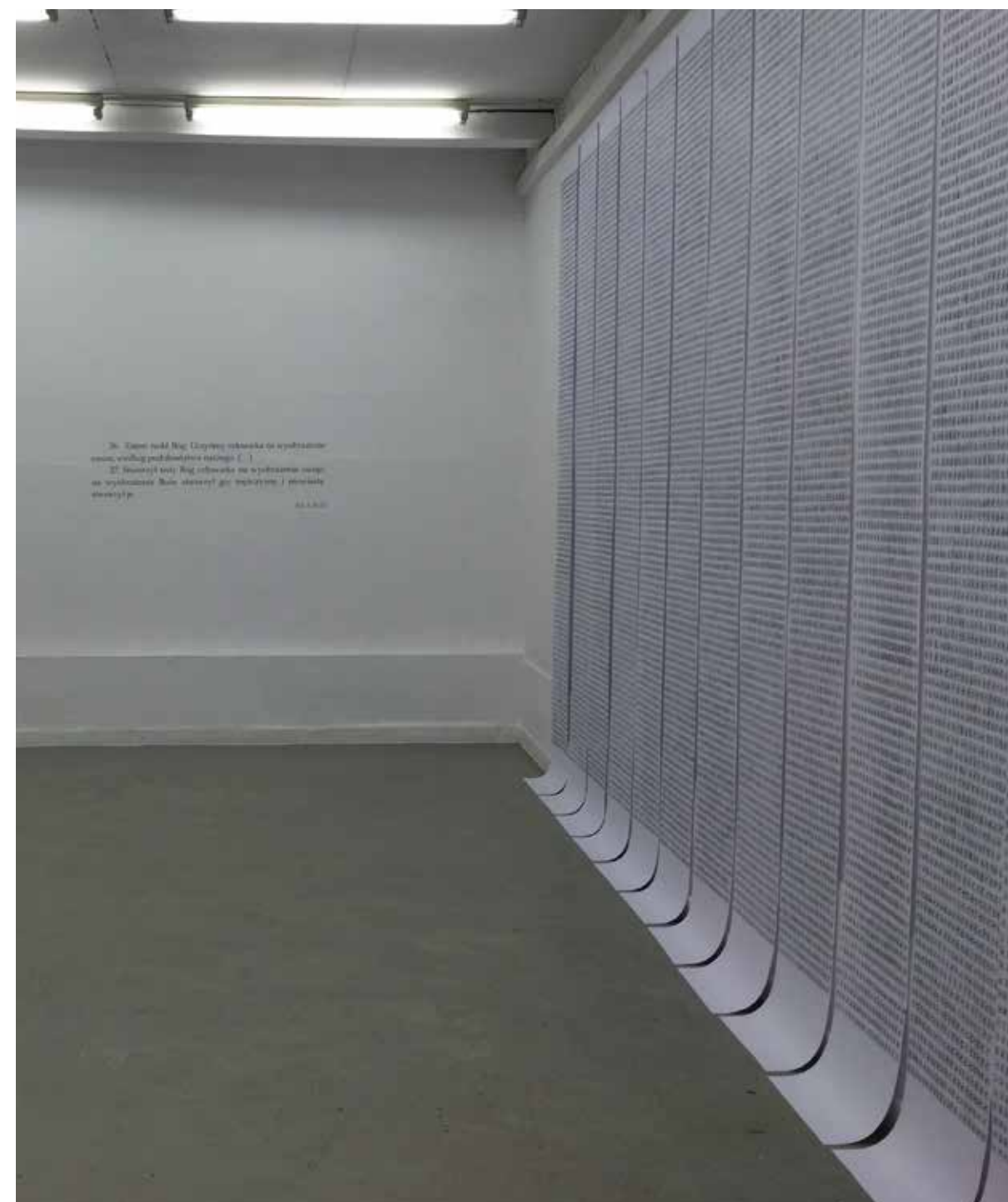
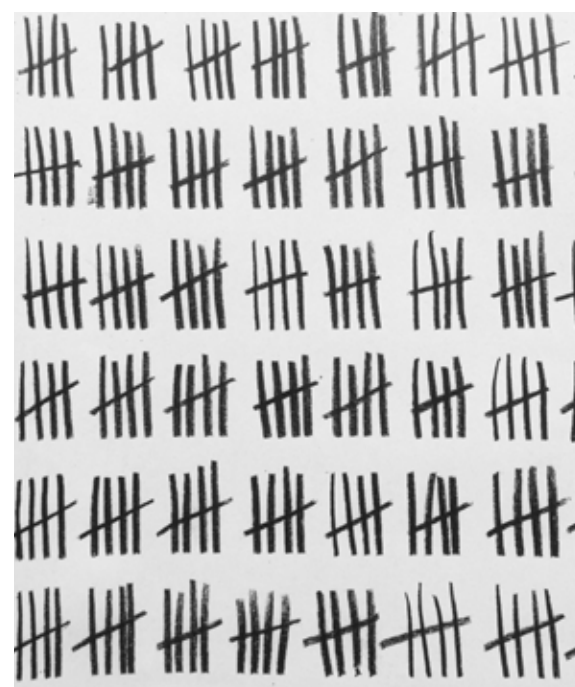
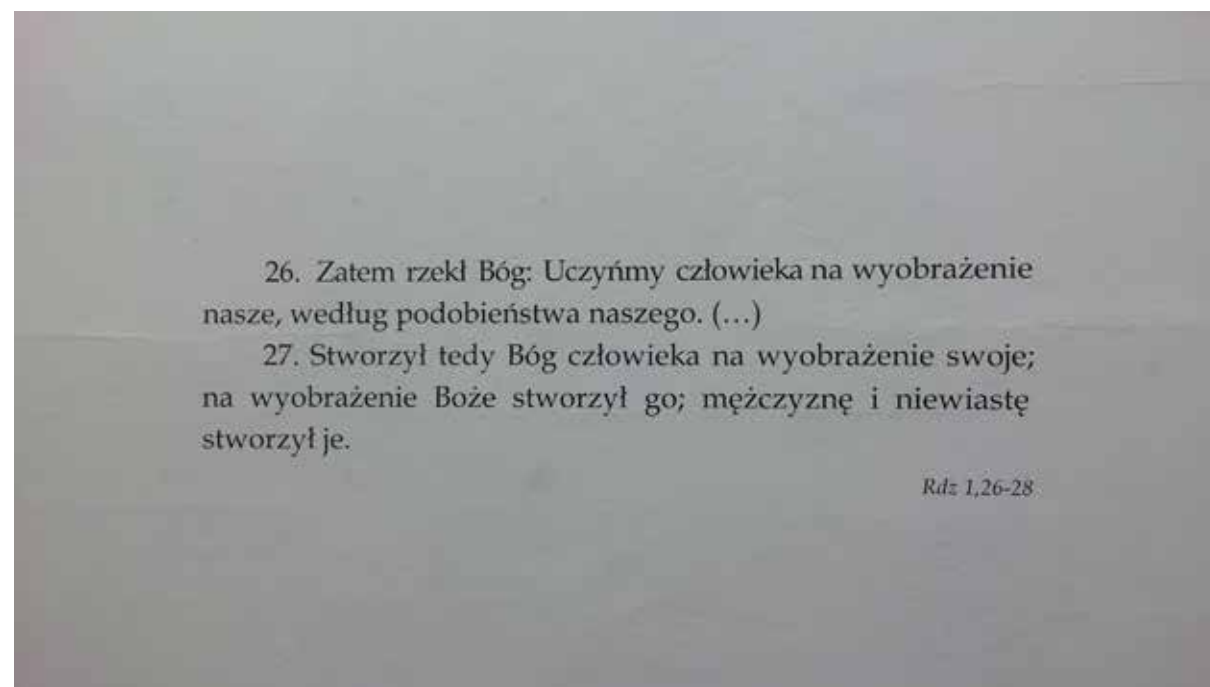
Department of Drawing
Faculty of Painting

The piece titled 2 399 073 consists of 13 paper scrolls presenting the number of people killed by God in a selected quotation from Holy Scripture. Each victim is represented by a single line. The work also includes: a pedestal with a Bible lying on it, a list of quotes giving the place and number of victims as well as the quotation from the book of Genesis written on the wall.

It is written in the Bible that God created man in his image. Ludwig Feuerbach, the 19th century German philosopher stated that in fact the reverse is true, that man creates God, creating in this manner his own reflection. If the Bible were written today, how much would it differ from its original version?

Technique and dimensions:
Installation, scrolls: 3.7x5.6m (width x height);
Wall transfer approx. 1.5m;
Bible and pedestal approx. 1m.

Aleksandra Janz

Tytuł dyplomu:
Rozproszone widownie. Ekonomia uwagi
Galeria Art Stations

Otwarcie wystawy:
28.06.2016, godz. 19.00.
Ewa Axelrad, Jakub Czystosz, Maciej Dziekan, Taro Furukata, Wilhelm Klotzek, Kamila Kobierzyńska, Adrian Kolarczyk, Jonas Lund, Konrad Mühe, Moritz Piehl, Piotr Skiba, Hito Steyerl, Maria Stożek, Małgorzata Turewicz-Lafranchi.

Kuratorka:
Aleksandra Janz

Promotor:
Dr hab. Marta Smolińska

Katedra Kuratorstwa i Teorii Sztuki
Wydział Edukacji Artystycznej

Wystawa *Rozproszone widownie. Ekonomia uwagi* porusza kwestie związane z doświadczaniem dzieła sztuki oraz tym, jak twórcy, obiekty artystyczne oraz publiczność funkcjonują w *epoce rozproszonej uwagi*. Ważnym wątkiem jest zagadnienie aury oraz jej utraty w kontekście nadmiaru informacji i dynamicznego rozwoju kultury wizualnej, gdzie obrazy podlegają ciągłej manipulacji, są powielane, miksowane i przesyłane dalej. Droga, jaką przebywają, to ścieżka ciągłego naddawania oraz utraty danych. Wystawa stawia pytania o to, czy pojęcie auratyczności dzieła ma w późnej nowoczesności rację bytu, czy estetyka nędznych obrazów i przedmiotów, kwestionująca tradycyjny sposób postrzegania artysty, dzieła i widza faktycznie te relacje na nowo negocjuje.

Diploma title:
The economics of attention
Art Stations Gallery.

Exhibition opening:
28.06.2016, 7pm.
Ewa Axelrad, Jakub Czystosz, Maciej Dziekan, Taro Furukata, Wilhelm Klotzek, Kamila Kobierzyńska, Adrian Kolarczyk, Jonas Lund, Konrad Mühe, Moritz Piehl, Piotr Skiba, Hito Steyerl, Maria Stożek, Małgorzata Turewicz-Lafranchi.

Art curator:
Aleksandra Janz

Supervisor:
Dr hab. Marta Smolińska

Department of Art Education and Art Theory
Faculty of Artistic Education

The exhibition *Scattered audience. The economics of attention* raises questions related to the experience of the work of art as well as of how artists, art objects and public function in an *era of divided attention*. An important theme is the matter of atmosphere and its loss in a context of information overload and the dynamic development of visual culture, where images undergo constant manipulation, reproduction, mixing and are then sent onwards. The path they travel is one of constant superimposition and loss of data. The exhibition asks the question of whether the concept of authenticity of a work serves any purpose in later modernity, or whether the aesthetics of cheap images and objects , questioning the traditional way of perceiving the artist, the work and the viewer are, in fact, renegotiating those relations.

Leung Ka-lun

Tytuł dyplomu:
Rebooting Order

Promotor:
Prof. dr hab. Marek Wasilewski

Katedra Intermediów
Wydział Komunikacji Multimedialnej

Przez długi czas, obrazy były uznawane za możliwe do uchwycenia, zrozumiałe obiekty ludzkiej wiedzy i refleksji naukowej, które legitymizują autorytatywny obraz świata. Dzięki nieustannej dostępności, rozproszonemu charakterowi oraz wzajemnym zależnościom obrazy służą jako powszechna waluta w globalnych sieciach powiązań *wizualnego metabolizmu*, odgrywając ważną rolę w procesie tworzenia wiedzy.

Semantyczny wymiar obrazu, jakkolwiek wydaje się ewidentny i indeksalny, zawsze pozostaje osadzony w dyskursach, którym towarzyszy. Dyskursy naukowe, często ilustrowane, systematycznie opracowywane wykazują tendencję do dominacji nad przemianami kulturowymi – tworzą rozpraszające impulsy, które nie pozostają bez wpływu na materiał historyczny, przenosząc naszą uwagę z treści na wartości natury estetycznej i powiązane z nimi wartości społeczne.

Człowiek jako *animus symbolicum*, które jest zdolne do wytwarzania i manipulowania obrazami w taki sposób, że poprzez postrzeganie poszczególnych znaków zmienia definicje rzeczy. Myśl relacyjna jest zawsze skontekstualizowana przez nie-absolutystyczną i jednoczącą matrycę. Projekt składa się z fotografii i montażu filmu. Bada zmienność znaków wizualnych, kształt społeczno-symbolicznej rzeczywistości, systematyczność dekodowania prawdy i formowania systemu wiedzy poprzez decydowanie o znaczeniach i ich kategoryzację

Diploma title:
Rebooting Order

Supervisor
Prof. dr hab. Marek Wasilewski

Department of Intermedia
Faculty of Multimedia Communication

For a long time, images were regarded as comprehensible objects of human knowledge and scientific thought, which were able to legitimise the authorised view of the world. Thanks to their constant availability, scattered nature and mutual interdependence, images serve as a common currency in the global networks of the *visual metabolism*, playing an important role in the process of creating knowledge.

The semantic dimension of images, no matter how evident and indicative, always remains based in discourse it accompanies. Such academic discourses, often illustrated, systematically developed display a tendency to dominate – they create distracting impulses which do not pass without influence on historic material, diverting our attention from the content to values of an aesthetic nature and the social values associated with them.

Human as *animus symbolicum*, who are capable of creating and manipulating images in such a way that through perceiving individual signs the definitions of things change. Relational thinking is always contextualised by a non-absolutist and unifying matrix. Project consists of photography and a montage of film, and attempts to explore the variability of visual signs, how a socio-symbolic reality is constructed when the truth is systematically decoded and how a system of knowledge is formed through decisions about meanings and how to categorise them.

Anna Róża Kołacka

Tytuł dyplomu:
Heterotopia

Promotor:
Prof. dr hab. Janusz Marciniak

II Katedra Malarstwa
Wydział Malarstwa

Tytułowa *Heterotopia* odnosi się do pojęcia zaproponowanego przez Michela Foucault i oznacza dosłownie *inną przestrzeń* czy *inne miejsce*. W odwołaniu do jego koncepcji, w swoim malarstwie zajmowałam się metamorfozą lustra, którą rozpoczyna cykl obrazów *Nie obchodzi mnie siedem lat nieszczęścia*, prowadząc przez lustra puste, rozbite, zmacone czy gablotę z odbiciami w rozbitych szybach, smartfonach, dochodząc do momentu, gdy okruchy, odłamki zwierciadeł stają się już tylko znakiem, odnośnikiem czy pretekstem do kreowania abstrakcyjnej przestrzeni malarskiej. Tak rozumiane lustro stanowi pomost między rzeczywistością a wyobraźnią artysty.

Techniki i wymiary:

- 1. Okruchy reprezentacji 1, 150x180 cm, olej na płótnie.
- 2. Okruchy reprezentacji 2 , 150x180 cm, olej na płótnie.
- 3. Okruchy reprezentacji 3, 150x180 cm, olej na płótnie.
- 4. Siedem lat nieszczęścia pod znakiem Saturna, 150x170 cm, olej na płótnie.
- 5. Puste lustro, 115x150 cm, olej na płótnie.
- 6. Odbicie, 150x120 cm, olej na płótnie.
- 7. Heterotopia, 115x150 cm, olej na płótnie.
- 8. Potłuczone, 115x150 cm, olej na płótnie.
- 9. Fragmenty, 51x63; 62x43; 62x37,5; 54x42; 62x37,5, olej na desce, praca wieloelementowa.
- 10. Selfies, 10 obiektów o wymiarach 12,5x6,5 cm (każdy), gablota z obiektami na desce; technika olejna, statywy pleksiglasowe.

Diploma title:
Heterotopia

Supervisor
Prof. dr hab. Janusz Marciniak

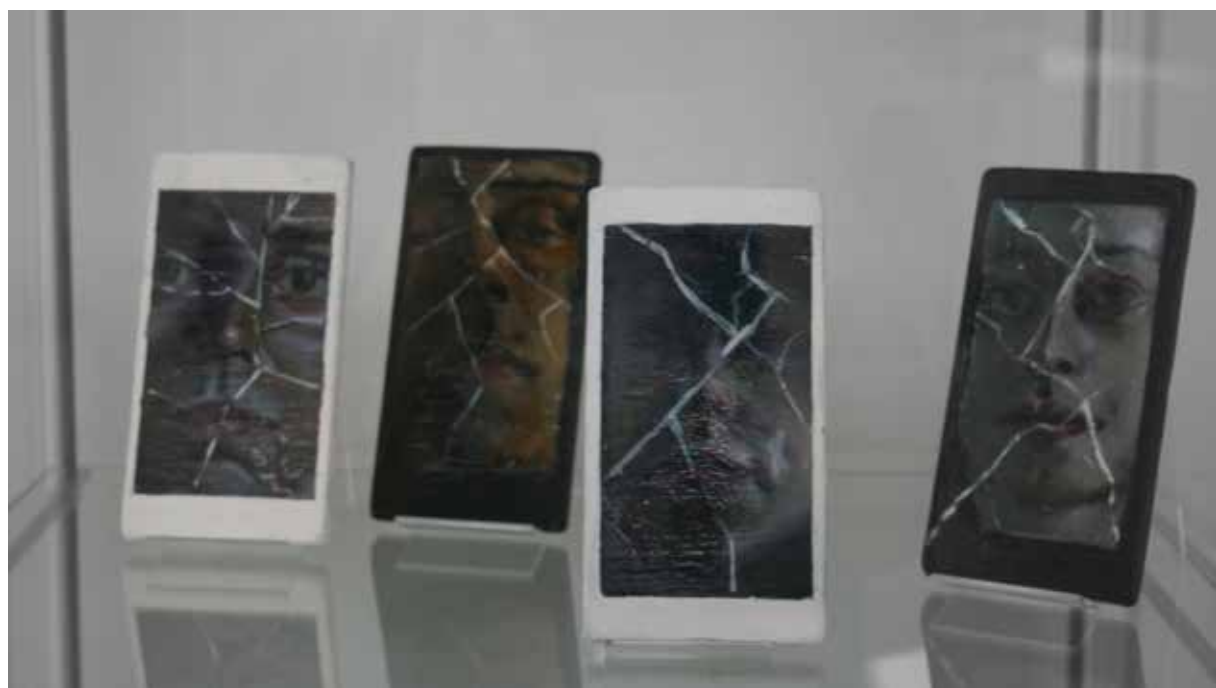
II Department of Painting
Faculty of Painting

The eponymous *Heterotopia* refers to the concept proposed by Michel Foucault and literally refers to the *another space* or *other places*. In relation to his concept, in my paintings I deal with the metaphor of the mirror, which initiates the series of paintings *I don't care about seven years bad luck*, leading through empty mirrors, broken ones, blurry ones or a display case with reflections in its shattered panes, smartphones, until we reach the moment where the remnants, the shards of the mirrors become merely a sign, a referent, or a pretext to creating an abstract painterly space. A mirror understood in this way forms a bridge between reality and the artist's imagination.

Techniques and dimensions:

- 1. Remnants of representation 1, 150x180 cm, oil on canvas.
- 2. Remnants of representation 2 , 150x180 cm, oil on canvas.
- 3. Remnants of representation 3, 150x180 cm, oil on canvas.
- 4. Seven years bad luck under the sign of Saturn, 150x170 cm, oil on canvas.
- 5. Empty mirrors, 115x150 cm, oil on canvas.
- 6. Reflections, 150x120 cm, oil on canvas.
- 7. Heterotopia, 115x150 cm, oil on canvas.
- 8. Shattered, 115x150 cm, oil on canvas.
- 9. Fragments, 51x63; 62x43; 62x37,5; 54x42; 62x37,5, oil on board, multi-element work.
- 10. Selfies, 10 objects 12.5x6.5cm (each), display case with the objects on a board; oil technique, plexiglass stands.

Karol Kołodziejczyk

Tytuł dyplomu:
Terra incognita

Promotor:
Prof. dr hab. Piotr Szurek

*Katedra Grafiki Warsztatowej
Wydział Grafiki i Komunikacji Wizualnej*

Praca *Terra incognita* to cykl grafik przedstawiających wyimaginowane wyspy w postaci map, oraz nietypowy sposób ich zamieszkiwania przyjmujący formę przedstawień nieistniejących mobilnych domów. *Terra incognita* odwołuje się do tradycji literatury utopijnej. Wyspy są miejscem odciętym od stałego lądu, przez izolację nie ulegają wpływom z zewnątrz, dając tym samym przestrzeń do snucia marzeń. Praca ta jest formą ucieczki od pełnej niesprawiedliwości i podziałów rzeczywistości, a jednocześnie jej komentarzem. Odpowiedzią na te problemy jest wyobrażenie społeczności niezwiązanej z żadnym miejscem, społeczności nomadycznej, nieograniczonej granicami państw, niezapuszczającej nigdzie korzeni i dzięki tej mobilności zachowującej równowagę.

Diploma title:
Terra incognita

Supervisor
Prof. dr hab. Piotr Szurek

*Department of Graphic Arts
Faculty of Graphic and Visual Communication*

The piece *Terra incognita* is a series of graphics presenting imaginary islands in the form of maps, as well as an unusual manner in which they are inhabited, taking the form of non-existent mobile homes. *Terra incognita* refers to the tradition of Utopian literature. The islands are a place cut off from solid land, through their isolation they are not subject to the influences of the interior, providing in this way a space in which to dream. This work is a form of escape from a reality full of injustices and divisions, but at the same time a comment on it. A response to these problems is the imagined society, not tied to any place, a nomadic society, a state not bound by any borders, not putting down roots anywhere and, thanks to this mobility, retaining a balance.

Dominika Kukiela

Tytuł dyplomu:

Ład – Szkoła Rzemiosła Artystycznego. Adaptacja z rozbudową kompleksu budynków dawnych stajni przy ul. Grunwaldzkiej, Ułańskiej, Matejki w Poznaniu

Promotor:

Prof. dr hab. Janusz Stankowski

Katedra Architektury Wnętrz

Wydział Architektury Wnętrz i Scenografi

1. Projekt pracy praktycznej jest w części adaptacją budynków, które znajdują się po południowej stronie ulicy Grunwaldzkiej, między ulicami Matejki a Ułańską w Poznaniu. Mieszczą się tam pozostałości dawnych koszar, które powstały w latach 1885-1888 dla drugiego przybocznego pułku huzarów. Później po przeniesieniu huzarów do Wrzeszcza, koszary zajęli strzelcy konni. Po odzyskaniu niepodległości, w koszarach ulokował się Piętnasty Pułk Ułanów Poznańskich¹. Dziś teren na którym stoją obiekty, należy do Międzynarodowych Targów Poznańskich, oni zaś wydzierżawiają go ogólnopolskiej sieci parkingowej. Dawne stajnie pełnią teraz funkcję magazynów.

Niegdyś koszary obejmowały kompleks budynków, zarówno mieszkalnych jak i stajennych. W obecnym czasie do Targów Poznańskich należą pozostałości składające się z jednego niezależnego budynku oraz ciągu zespolonych ze sobą budowli. Obiekty zbudowane są z czerwonej cegły licówki, nieocieplane od środka, z drewnianymi stropami. Część parterowa pełniła funkcję stajni, natomiast przeznaczenie poddasza nie zostało bliżej określone.

¹ Jan Kaczmarek, *Po fyrtlach Poznania. Ulica Grunwaldzka*; wrzesień 2014; [w:] <http://poznanskiefyrtle.pl/lazarz/po-fyrtlach-poznania-145-lazarz-cd/>, (dostęp: 10.02.2016).

Diploma title:

Order – School of Handicrafts. Adaptation and extension of the group of old stable buildings on ul. Grunwaldzka, Ułańska, Matejki in Poznań

Supervisor

Prof. dr hab. Janusz Stankowski

Department of Interior Design

Faculty of Interior Architecture and Design

1. The practical project is in part an adaptation of buildings located on the south side of ulica Grunwaldzka, in between ulica Matejki and Ułańska in Poznań. There are the remains of former barracks there, built in 1885-1888 for the 2nd Guard Hussar Regiment. Later, after the hussars moved to Wrzeszcz, the barracks were taken over by light cavalry. After regaining independence, the barracks were occupied by the 15th Poznań Uhrlans Regiment¹. Today, the area where the buildings stand belongs to the Poznań International Fair, they, however, have rented them to the a national carpark group. The former stables today function as warehouses.

The former barracks consist of a group of buildings, both residential as well as stables. At present, the Poznań Fair owns the remainder, consisting of one free-standing building and a row of linked buildings. They are constructed out of red bricks, without internal insulation and wooden ceilings. The ground floor functioned as a stables, whereas the function of the loft space hasn't been clearly established.

¹ Jan Kaczmarek, *Po fyrtlach Poznania. Ulica Grunwaldzka*; wrzesień 2014; [w:] <http://poznanskiefyrtle.pl/lazarz/po-fyrtlach-poznania-145-lazarz-cd/>, (dostęp: 10.02.2016).

Założenia projektowe obejmowały utworzenie na zastanym terenie wielu funkcji, którymi były: wydzielenie przestrzeni na poszczególne pracownie rzemieślnicze, stworzenie nowoczesnych pracowni komputerowych oraz specjalistycznych, przygotowanie odpowiednich sal wykładowych, wyodrębnienie strefy przeznaczonej dla profesjonalistów i wykładowców, oddzielenie przestrzeni na funkcję akademika dla uczniów, zaprojektowanie kompleksu nowych budynków, w których znalazłyby się strefy przeznaczone na funkcję galerii, showroomu, gastronomii oraz przestrzeni wspólnego odpoczynku. Tak obszernie sformułowany program szkoły zmusił mnie do zwiększenia powierzchni użytkowej zastanego obiektu. W konsekwencji proponuję podniesienie drugiej kondygnacji do wysokości użytkowej, zmieniając stropy z drewnianych na żelbetowe. Wprowadzam dachy dwuspadowe obłożone blachą aluminiową malowaną na kolor biały. Elewację istniejącą pozostawiam bez większej ingerencji. W zastanym ciągu budynków na parterze projektuję pracownie rzemieślnicze, na piętrze zaś proponuję podział na sale wykładowe. Budynek wolnostojący przeznaczam w całości na funkcję akademika z podziałem na pokoje dwuosobowe.

2. Wzorując się na tendencjach średniowiecznych, w których to mistrzowie poszczególnych cechów mieszkali i prowadzili własne warsztaty na jednej ulicy, postanowiłam stworzyć projekt koncepcyjny powtarzalnego budynku, który przez wykorzystanie cegły licowej, nawiązywałby do zastanej architektury, lecz przez swą formę i zastosowanie szklanych fasad stałby się nowoczesną interpretacją starych budynków rzemieślniczych. Na parterze umieszczone zostałyby galerie, w których odbiorca mógłby obejrzeć bądź zakupić przedmiot wytworzony przez terminatora, na piętrze zaś w ciągu powtarzalnych przyklejonych do siebie budynków znajdowałyby się nowoczesne pracownie techniczno-komputerowe. Szereg nowych obiektów stanąłby zarówno przed budynkiem akademika oraz przed ciągiem budynków przeznaczonych na pracownie rzemieślnicze.

Aby scalić ze sobą obecną oraz projektowaną architekturę, na środku zastanego placu proponuję zbudować przeszklony dwukondygnacyjny obiekt o konstrukcji żelbetowej, w którym mieściłaby się restauracja i biblioteka połączona ze strefą na odpoczynek.

The design assumptions included creating a range of functions in the given area, including: separating the space into individual craft workshops, creating modern computer and specialist workshops, preparing the requisite classrooms, separating the areas designated for masters and lecturers, separating an area for a hall of residence, designing a set of new buildings to hold a gallery space, showroom, catering area and common rooms. This broadly formulated programme for the school forced me to increase the usable space of the building. As a result, I propose raising the second floor to a usable height, changing the wooden ceilings for reinforced concrete. I introduce gable roofs, covered in aluminium sheeting painted white. The existing elevations are left without greater interference. I placed the craft workshops in the row of buildings, while on the first floor I propose a division into classrooms. The free-standing building is given over entirely to the halls of residence, divided into two-person rooms.

2. Based on the mediaeval habit, in which masters of particular crafts lived and worked in their own workshops on a single street, I decided to create a design concept of a repeated building which through the use of face brick relates to the remaining architecture, but which through its form and the use of glass fronts becomes a modern interpretation of old craft buildings. On the ground floor will be a gallery, where the visitor can look at or buy objects made by an apprentice, while on the first floor, in the row of repeating, connected buildings, you find the modern technology-computer workshops. The set of new buildings would stand in front of the halls of residence and also in front of the craft workshops.

In order to blend the current buildings with the newly designed ones, I propose building in the middle of the square a two-storey glass-clad building of reinforced concrete which will house a restaurant and a library combined with a common room.

Wanting to combine all these functions, as well as to create a group of buildings in which the users can move freely, I propose glass-covered walkways between buildings. Thanks to this, the area gains a new quality. Apart

Chcąc połączyć ze sobą wszystkie wyznaczone funkcje oraz stworzyć kompleks budynków, w których użytkownicy mieliby swobodę poruszania, proponuję zadaszenie szklanym dachem komunikacji między budynkami. Dzięki temu strefa ta nabierze nowych walorów. Prócz swej głównej funkcji łącznika wszystkich stref stanie się również miejscem spotkań, odpoczynku, relaksu oraz poprzez umieszczenie w niej fragmentów zieleni, w postaci trawników, roślinności i ławek przybierze kształt ogrodu wewnątrz budynku.

Zakres projektu: adaptacja, architektura, architektura wnętrz, projekt zieleni, identyfikacja wizualna.

Dyplom prezentowany na planszach o wymiarach: 100x70 cm (8); 70x70 cm (2); 140x70 cm (2); 100x30 cm (1) = 13 plansz + makietę projektu 150x150 cm + identyfikacja projektu w postaci broszur.

from its major function of joining the different areas, it also becomes a meeting place, somewhere to relax, and, by placing green areas there, in the form of lawns, plants and benches, it takes on the form of an indoor garden.

Project scope: adaptation, architecture, interior design, garden design, visual identification.

The diploma project is presented on display boards: 100x70cm (8); 70x70cm (2); 140x70cm (2); 100x30cm (1) = 13 boards + project model 150x150cm + design identification in the form of a brochure.

Karolina Machnicka

Tytuł dyplomu:
Makrama

Promotor:
Prof. dr hab. Józef Petruk

Katedra Rzeźby
Wydział Rzeźby i Działań Przestrzennych

Praktyczna i pisemna część mojej pracy magisterskiej są ze sobą ściśle powiązane. *Makrama* jest skutkiem/ wynikiem pracy teoretycznej. Próbą eksperymentalnego przełożenia założeń teoretycznych pracy pisemnej na stan materialny. Próbą ustalenia proporcji między estetyką wizualną a haptyczną, tak by ta druga wiodła prym, zabawą różnymi jakościami, próbą ich zestawienia, zbadania zakresu, proporcji, możliwości, granicy w praktyce. W końcu próbą sprowokowania autentycznej sytuacji komunikacyjno-kulturowej. Praca posiada duży potencjał interpretacji znaczeń zależny od indywidualnego doświadczenia odbiorcy.

Technika:
Odlew w gipsie dentystycznym metodą formy traconej;
Węzły makramowe;
Akt 200x100x80 cm;
Postument 57x100x100 cm;
Kotara 600x500 cm, odległość aktu od kotary ok. 150 cm.

Diploma title:
Makrama

Supervisor
Prof. dr hab. Józef Petruk

Department of Sculpture
Faculty of Sculpture and Space Activities

The practical and written parts of my master’s thesis are closely linked. *Macrame* is an effect/result of my theoretical work. It is an experimental attempt at transferring the theoretical assumptions from the written piece into material form; an attempt at establishing a proportion between visual and haptic aesthetics such that the second was dominant; a game with a range of qualities, attempting to put them together, testing the limits, proportions and boundaries in practise. Finally, it was an attempt to provoke an authentic cultural-communicative situation. The piece possesses great interpretational potential dependent on the individual recipient.

Technique:
Cast in dental plaster using the lost-wax method;
Macrame knots;
Nude 200x100x80cm;
Pedestal 57x100x100cm;
Drape 600x500cm,
distance of nude from drape approx. 150cm.

Tytuł dyplomu:
Opracowanie graficzne i przygotowanie ilustracji do bloga i książki

Promotor:
Prof. dr hab. Mirosław Adamczyk

*Katedra Komunikacji Wizualnej
Wydział Grafiki i Komunikacji Wizualnej*

Przedmiotem pracy dyplomowej było opracowanie graficzne bloga criminalfuture.com, w tym przygotowanie ilustracji do pojawiających się na nim tekstów, oraz finalnie – stworzenie publikacji książkowej. Blog poświęcony jest zagadnieniom z pogranicza filozofii, prawa i technologii oraz ma charakter popularnonaukowy. Ilustracje obok estetycznego wzbogacenia tekstu miały za zadanie oddać sens skomplikowanych konstrukcji myślowych, a tym samym – pomóc czytelnikowi go zrozumieć. W szerszej perspektywie projekt ten miał zwrócić uwagę na rolę ilustracji w publikacjach naukowych.

Technika: Druk cyfrowy.

Wymiary prac: Plansze z ilustracjami: 500x300 mm (18); Plansza z motywem przewodnim (kształt nieregularny): ok. 1270x920 mm; Litery (druk na folii): 1720x1100 mm;

Książki: format b5 - 170x240 mm (2).

Diploma title:
Graphic design and preparation of illustrations for a blog and book

Supervisor
Prof. dr hab. Mirosław Adamczyk

*Department of Visual Communication
Faculty of Graphic and Visual Communication*

The topic of the diploma work was to prepare a graphic design for the blog criminalfuture.com, including illustrations to the texts appearing in it, and ultimately – to create a book for publishing. The blog focusses on issues covering philosophy, law and technology in the style of popular science. The illustrations, as well as aesthetically adding to the texts, were to illuminate complicated turns of thought, and in this way – to help the reader comprehend them. In the broader perspective, the project was intended to draw attention to the role of illustrations in scientific publications.

Technique: Digital printing.

Dimensions: Boards with illustrations: 500x300mm (18); Boards showing the main motif (irregular shape): approx. 1270x920mm; Lettering (print on film): 1720x1100mm;

Book: format b5 - 170x240mm (2).

Anna Musioł
Katarzyna Korzeniowska

Tytuł dyplomu:
**System informacji wizualnej
dla Wydziału Biologii UAM w Poznaniu**

Promotor:
**Dr hab. Lucyna Talejko-Kwiatkowska,
Dr Wojciech Janicki**

*Katedra Komunikacji Wizualnej
Wydział Grafiki i Komunikacji Wizualnej*

Celem projektu było stworzenie spójnego systemu informacji wizualnej dla wydziału biologii UAM. Ma on porządkować i tłumaczyć skomplikowaną strukturę uczelni oraz umożliwiać odnalezienie drogi na każdym etapie podróży po specyficznej przestrzeni budynku. Cały system utrzymałyśmy w spójnym stylu, autorski krój liter oraz zbiór piktogramów charakteryzujących zaoblonę kształty, mające budzić organiczne skojarzenia.

Projekt powstawał we współpracy z przedstawicielem tamtego wydziału z zamiarem jego wdrożenia.

Wymiary ekspozycji dyplomowej: [SxW(cm)] 730x200, 85x200 cm (4), 100x135 cm (3), 90x135 cm.

Diploma title:
**Visual information system
for the Department of Biology, UAM, Poznań**

Supervisor
**Dr hab. Lucyna Talejko-Kwiatkowska
Dr Wojciech Janicki**

*Department of Visual Communication
Faculty of Graphic and Visual Communication*

The aim of the project was to create a coherent system of visual information for the Biology Department of Adam Mickiewicz University (UAM). It was intended to organise and make visible the complicated structure of the school, as well as to make it possible to navigate your way on each stage of your journey through the specific space of the building. The entire system was maintained in a coherent style, the original font and set of pictograms are typified by their rounded forms, generating organic associations.

The project arose in collaboration with a representative from the department and is intended to be applied.

Dimensions of the diploma display: [WxH(cm)] 730x200, 85x200cm (4), 100x135cm (3), 90x135cm

Marta Normington

Tytuł dyplomu:

Towards the Sea

Promotor:

Prof. dr hab. Krzysztof J. Baranowski

Prof. dr hab. Piotr Chojnacki

Katedra Fotografii

Wydział Komunikacji Multimedialnej

Projekt *Towards the Sea* jest rozwinięciem jednej myśli-impulsu: osobistej drogi do morza poprzez system czterech połączonych ze sobą rzek, z których pierwsza ma swoje źródło w okolicy mojego domu rodzinnego.

Odwołując się do doświadczenia naoczności, ale także wykraczając poza czasoprzestrzeń tego, co widzialne, projekt przyjmuje formę wielopoziomowej narracji zaczynającej się miliony lat temu, a która przeplata się wciąż z rzeczywistością, w której żyjemy. Zwykle wyjście z domu staje się fascynującą podróżą przez czas i konteksty własnej obecności w świecie.

Technika i wymiar: Instalacja przestrzenna składająca się z fotografii, video i obiektów o zróżnicowanych wymiarach.

Projekt *Towards the Sea* ma formę konstelacyjną, co znaczy, że może być prezentowany w luźnej formie łączącej fotografie i obiekty, nie posiada jednej stałej formy, dostosowuje się do miejsca i przestrzeni, w której ma być prezentowany.

Diploma title:

Towards the Sea

Supervisor

Prof. dr hab. Krzysztof J. Baranowski

Prof. dr hab. Piotr Chojnacki

Department of Photography

Faculty of Multimedia Communication

The project *Towards the Sea* is the development of a single thought-impulse: a personal journey to the sea through a system of four interconnected rivers, of which the first has its source near my family home.

Referring to the experience of direct witnessing, but also going beyond the temporal-spatial limits of the visible, the project takes the form of a multilayer narrative beginning millions of years ago, and which is still intertwined with the reality in which we live. Simply leaving the house becomes a fascinating journey through time and the context of your own presence in the world.

Technique and dimensions: A spatial installation consisting of photography, video and objects of varying sizes.

The project *Towards the Sea* takes the form of a constellation, which means that it can be presented in a loose manner, combining the photography and objects, and so it does not possess a single, stable form, but rather adapts to the location and space in which it is to be presented.

Marta Nowak

Tytuł dyplomu:

Projekt elementów oprawy scenicznej festiwalu muzycznego OFF Festival w Katowicach

Promotor:

Dr hab. Piotr Tetlak

Katedra Scenografii

Wydział Architektury Wnętrz i Scenografii

Tematem mojego projektu dyplomowego jest przestrzeń sceniczna festiwalu muzycznego, a dokładniej OFF Festivalu w Katowicach. Zaproponowałam rozwiązania architektury scenicznej dla przestrzeni, w której odbywa się festiwal. Zróżnicowanie rozwiązań oparłam na analizie ukształtowania terenu i logistyki, ale także na różnorodności prezentowanego tam repertuaru i głównej idei przyświecającej twórcom przedsięwzięcia – idei odkrywania. Starłam się, aby przedstawione przeze mnie projekty podkreślały dynamikę widowisk, które mogą mieć miejsce na festiwalu, chcąc także związać to wydarzenie z jego lokalizacją, czyli Katowicami, Śląskiem.

Diploma title:

Design of elements of the stage setting for the OFF Festival of music in Katowice

Supervisor

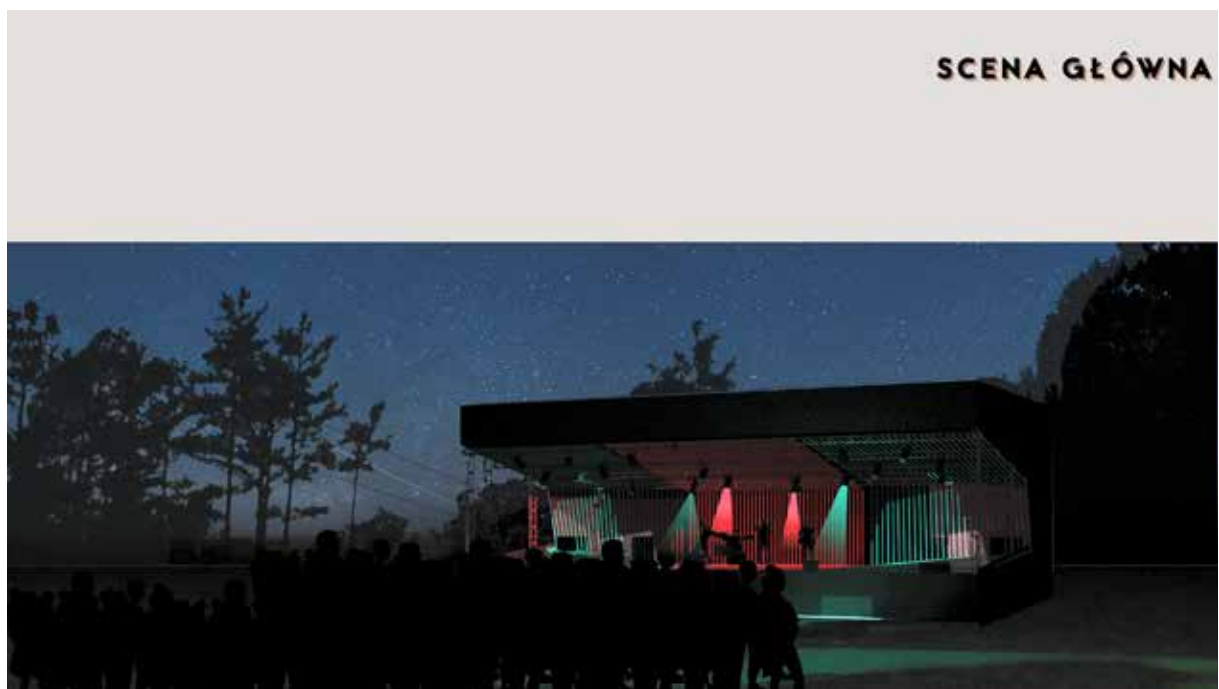
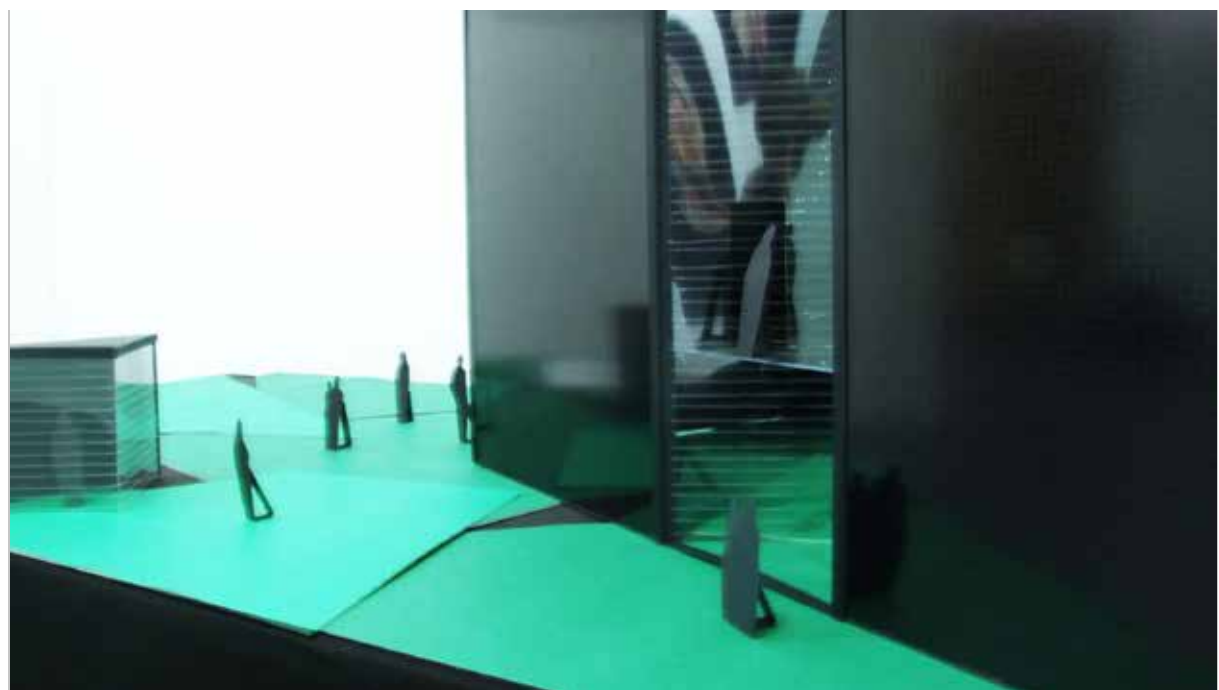
Dr hab. Piotr Tetlak

Department of Stage Design

Faculty of Interior Architecture and Stage Design

The topic of my diploma piece is the stage space of a music festival, specifically of the OFF Festival in Katowice. I proposed an architectural solution for the space where the festival takes place. The variations of the solution were based on an analysis of the layout of the terrain and the logistics, but also of the varied repertoires performed there and the main idea of its creators – the idea of discovery. I tried to make the design I came up with emphasise the dynamism of the spectacles which may occur during the festival, wanting also to connect the event to its location, and so Katowice, Śląsk.

Klaudia Olejnik

Tytuł dyplomu:
... **nie tylko ogrodowe**

Promotor:
Prof. dr hab. Jolanta Usarewicz-Owsian

*Katedra projektowania Mebla
Wydział Architektury i Wzornictwa*

Rodzina mebli ogrodowych Roddy (ang. rod – pręt) to ławka, fotel, krzesło oraz stół. Konstrukcje mebli wykonane są z rury stalowej o średnicy 16 mm, natomiast wypełnienie siedzisk oraz oparcz z prętów stalowych o średnicy 8 mm.

Projekt jest propozycją prostego, ergonomicznego rozwiązania funkcji siedziska nie tylko do ogrodu, ponieważ po uzupełnieniu tapicerką może stanowić również wyposażenie wnętrz. Jego uniwersalny charakter znajdujemy nie tylko w możliwości zaistnienia w różnych przestrzeniach, ale również w wymiarach czy nieograniczonej kolorystyce. Ekonomiczny aspekt jest jednak najważniejszy i to on wpływa m.in. na dobór materiałów, technologię, ale również końcową formę. Głównym założeniem było, aby rodzina Roddy stała się alternatywą dla *marketowych* mebli ogrodowych i była propozycją gotową do produkcji. Wstępna *kalkulacja*, w której brane pod uwagę było: zużycie materiału, piaskowanie, malowanie proszkowe oraz marża detaliczna na poziomie 30%, wykazała, że cena fotela na rynku mogłaby wynosić 149 zł.

Technika i wymiary plansz i modelu:
Plansze: 100x70 cm (3);
ławka: szerokość 1300 mm, głębokość 500 mm, wysokość całkowita 880 mm;
Fotel: szerokość 680 mm, głębokość 500 mm, wysokość całkowita 880 mm.

Diploma title:
Rebooting Order

Supervisor
Prof. dr hab. Jolanta Usarewicz-Owsian

*Department of Furniture Design
Faculty of Architecture and Design*

This set of garden furniture, Roddy (with a name derived from the English word rod) consists of a bench, armchair, chair and table. The furniture frames are constructed from steel rods with a diameter of 16mm and the seats and backs done in 8mm steel rods.

The design is a proposal for a simple, ergonomic seating solution, not only for gardens, because after the addition of upholstery it can also be used indoors. Its universal character can be seen not only in the possibility of using it in a variety of spaces, but also in its dimensions and limitless colour options. The economic aspect, though, is most important, and it is that which influenced the choice of materials, technologies and also its final form. The main assumption was that the Roddy set became an alternative to the “supermarket” garden furniture and was a proposal ready to go into production. The initial “calculation,” in which the material used, sandblasting, powder coating and retail margin of 30% were all considered, showed that the armchair could reach the market at a price of 149 zł.

Technique and dimensions of boards and model:
Boards: 100x70cm (3);
Bench: width 1300 mm, depth 500 mm, total height 880mm;
Armchair: width 680 mm, depth 500 mm, total height 880mm.

Martyna Pająk

Tytuł dyplomu:

Ona

Promotor:

Prof. dr hab Wiesław Koronowski

Katedra Rzeźby

Wydział Rzeźby i Działań Przestrzennych

Ta realizacja porusza zagadnienie cielesnego aspektu istnienia, dotyczy poszukiwań esencji formy kobiecej, budowanej przeze mnie na podstawie analizy samej siebie i idącej za nią refleksji. Poszukuję w ten sposób odpowiedzi na pytania dotyczące konstytucji ciała kobiecego, i podejmuję próbę skonfrontowania jego uwarunkowań z własną postawą życiową. Uniwersalna „Ona” staje się dla mnie sposobem zapisu moich emocji i przeżyć, zobrazowaniem doświadczenia własnego wnętrza. Jest wynikiem jednostkowego, samotnego przeżycia i odczuwania. Umożliwia zatrzymanie i utrwalenie obserwacji ulotnych emocji.

Technika i wymiary prac:

Gips, wymiary ok. 180 cm x 300 cm x 400 cm

Diploma title:

She

Supervisor

Prof. dr hab Wiesław Koronowski

Department of Sculpture

Faculty of Sculpture and Spatial Acts

This project refers to the corporeal aspects of human existence and concerns the search on the essence of femininity, built by her on the basis of the analysis herself and following reflection. She is looking for the answer to questions about the constitution of the body of the female, and is trying to confront the circumstances of her own life experience. Universal “She” becomes a way to write the emotions of the author and experiences; is a portrayal of her inherent experience. It is the result of the separate, lonely experience and feeling. It allows to stop and to fix the observation of fleeting emotions.

Technique and dimensions of works:

Gypsum, dimensions, ca. 180 cm x 300 cm x 400 cm

Tytuł dyplomu:
Foama: przenośna, miękka, niemnąca się lampa

Promotor:
Dr hab. Joanna Barańska-Woźny

Tytuł aneksu:
Opakowania foama

Promotor aneksu:
Dr Krzysztof Kwiatkowski

*Katedra Projektowania Mebli
Wydział Architektury i Wzornictwa*

Lampa: Miękka lampa z pianki poliuretanowej, która nigdy się nie stłucze. Gdy się zabrudzi, można ją wyprać. Dodatkowo dołączany jest worek próżniowy, który umożliwia jej przechowywanie oraz łatwy transport. Lampa daje przyjemne, delikatne światło.

System oświetleniowy: System oświetleniowy dostosowany do kloszy foama, dzięki wtyczce daje możliwość powieszenia lampy wszędzie, gdzie tylko jest dostęp do prądu. Do zestawu dołączonych zostało 5 elementów mocujących kabel do ściany lub sufitu.

Technika i wymiary plansz oraz modelu:

Model: pianka poliuretanowa – średnica ok. 30 cm (5);

Aneks: 20x15x10 cm (5);

Plansza: 200x70 cm

Diploma title:
Foama: a mobile, soft, wrinkle-free lamp

Supervisor
Dr hab. Joanna Barańska-Woźny

Annex title:
Foama packaging

Annex supervisor:
Dr Krzysztof Kwiatkowski

*Department of Furniture Design
Faculty of Architecture and Design*

Lamp: A soft lamp made of polyurethane foam which is unbreakable. When it gets dirty, it can be washed. It also comes with a vacuum bag for easy storage or transport. The lamp gives off a pleasant, delicate light.

Lighting system: The lighting system has been designed to fit the foama shade. Thanks to the plug, the lamp can be hung anywhere there is access to electricity. The kit includes an additional 5 elements for attaching the cable to a wall or ceiling.

Technique and dimensions of board and model:

Model: polyurethane foam – diameter approx. 30cm (5);

Annex: 20x15x10cm (5);

Board: 200x70cm

Lidia Piechowiak

Tytuł dyplomu:
Piasek

Promotor:
Dr hab. Anna Regimowicz-Korytowska

*Katedra Projektowania Ubioru
Wydział Architektury Wnętrz i Scenografii*

Pracę dyplomową pt: *Piasek* poprzedza pytanie: *Czy podróżowanie może być sztuką?*. Jeśli semantycznie uznamy podróż jako medium, staje się sztuką konceptualną. Wchodzimy w okres ponowoczesności, w którym kultury się odróżnicowują. Inspirując się genezą powstania piasku, łączę ze sobą sprzeczne materiały, techniki i formy. Nadrukiem są zdjęcia piasku widzianego pod mikroskopem, który różni się w zależności od miejsca pochodzenia. Moje ubiory nie są w pełni funkcjonalne, bo opowiadają o podróży, podczas której nasz mózg narażony jest na szereg niedogodności, stąd niektóre formy ograniczają ruch. Dyskomfort nas rozwija. Utopia różnicy kulturowej jest przeplatanką, jednak tworzy społeczną całość – kolekcja jest spójna.

Technika: własna, elementy konstruowane i zszywane.

Wymiar: 8 pełnych sylwetek, wystawowo 8 manekinów + formy przestrzenne, tj. 170x35x65 cm (8); plansze 100x70 cm (8)

Diploma title:
Sand

Supervisor
Dr hab. Anna Regimowicz-Korytowska

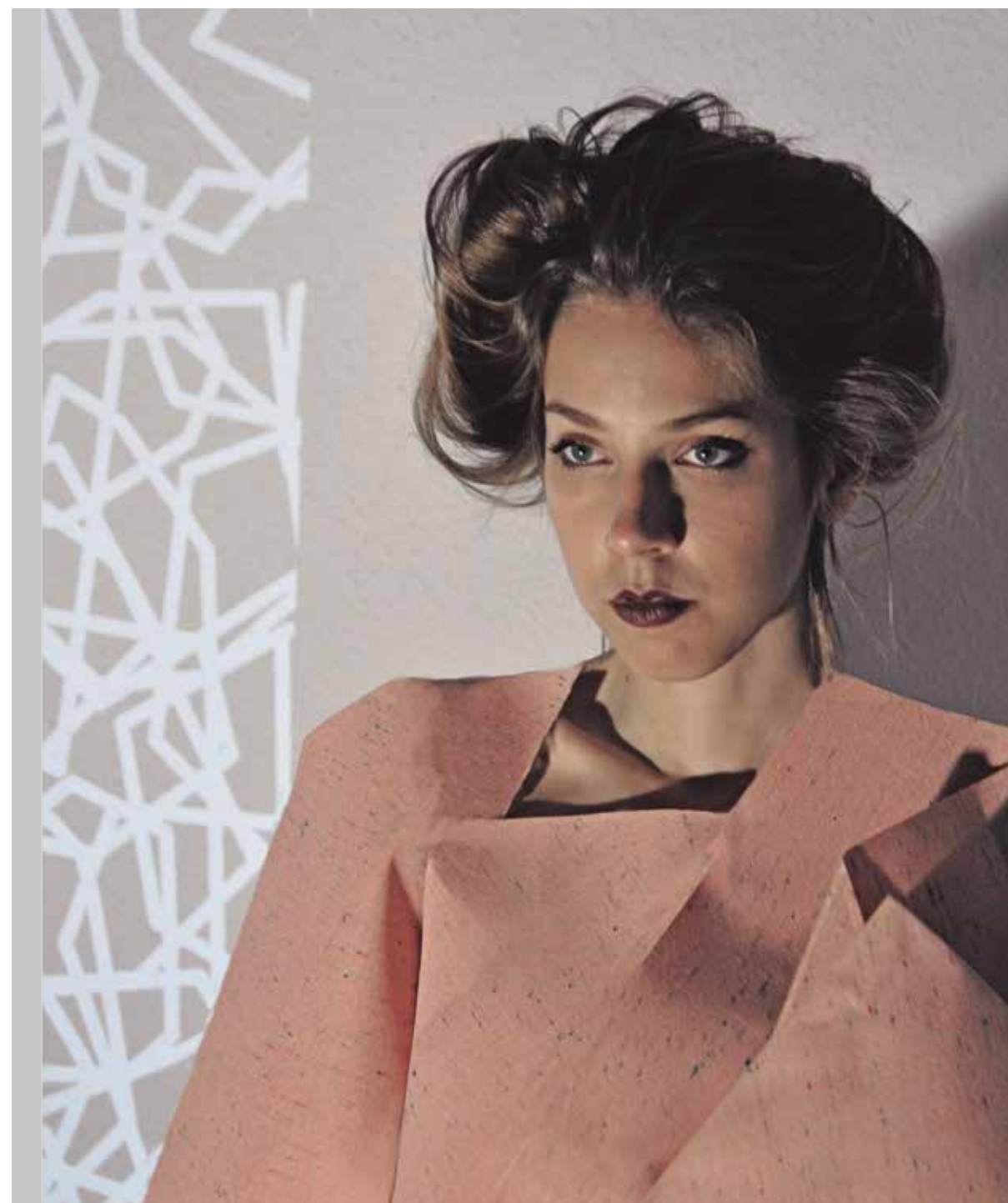
*Department of Clothing Design
Faculty of Interior Architecture and Stage Design*

The diploma piece titled *Piasek* is preceded by the question: *Can travel be an art?* If we semantically consider travel as a medium, it becomes a conceptual art form. We are entering the post-modern period, in which cultures become more similar. Inspired by the way in which sand is created, I connect contradictory materials, techniques and forms. The print is of photographs of sand taken using a microscope, which varies depending on where it comes from. My clothing is not fully functional, because it speaks about travel, during which our brains are prone to a range of discomforts, and so some of the shapes restrict movement. We develop through discomfort. The Utopia of cultural difference is a mosaic with nevertheless creates a social whole – the collection is a coherent one.

Technique: original, constructed and sewn elements.

Dimensions: 8 full outlines, 8 mannequins + spatial forms, i.e. 170x35x65cm (8); boards 100x70cm (8)

Mateusz Piestrak

Tytuł dyplomu:
Widzialności

Promotor:
Prof. dr hab. Włodzimierz Dudkowiak

*I Katedra Malarstwa
Wydział Malarstwa*

Prace z serii *Widzialności* stanowią zapis procesu poszukiwań własnego sposobu wyrażania, prób kształtowania osobistego obrazu świata, a także towarzyszących mu rozważań na temat potencjału obrazu malarskiego wobec kultury zdominowanej przez digitalność. Właściwym tematem pracy jest zatem – różnie rozumiane – *odkrywanie* obrazu, naprzemiennie wyłaniającego się i umykającego spojrzeniu pośród licznych, powoływanych na jego powierzchni stanów, form i warstw czy też – będącego w ciągłym ruchu, w stanie nieuchwytniej wieloznaczności.

Technika: akryl na płótnie,
14 obrazów, różne wymiary.

Diploma title:
Visibility

Supervisor
Prof. dr hab. Włodzimierz Dudkowiak

*I Department of Painting
Faculty of Painting*

The works from the *Visibility* series constitute a record of the process of searching for one's own method of expression, an attempt at shaping one's own view of the world, as well as the accompanying considerations on the matter of the potential subject of the painted image in the face of a culture dominated by digitisation. The real subject of the work is thus the – variously understood – *discovery* of the image, alternately appearing and disappearing amidst the numerous states, forms and layers evoked on its surface – in constant flux, in a state of ineluctable ambiguity.

Technique: acrylic on canvas,
14 pictures of varying dimensions

Anna Pilawska

Tytuł dyplomu:
Introdukcja a ewolucja biosfery w ekspozycji obiektu edukacyjnego – ZOO Malta

Promotor:
Dr inż. arch. Eugeniusz Skrzypczak

*Katedra Architektury i Urbanistyki
Wydział Architektury i Wzornictwa*

Moja praca dyplomowa zawiera projekt obiektu edukacyjnego przybliżającego tematykę introdukcji gatunków obcych oraz równocześnie wyjaśniającego mechanizmy naturalnej ewolucji biosfery. Ekspozycja składa się z części stałej – analizującej problem zmian w ekosystemach, oraz części zmiennej – prezentującej obiekty czy instalacje przestrzenne wykonywane przez zaproszonych specjalistów lub dzieci w trakcie warsztatów.

Technika i elementy: Autocad + Indesign: Wydruk 90x60 cm w ramie 91x61 cm (6);

Zdjęcia: Odbitka 13x18 cm w ramce 21x30 cm (7);

Grafiki wycinane ręcznie: A4 w ramce 21x30 cm (3);

Tekst + mapa: A4 w ramce 21x30 cm (3);

Makieta z kartonu: Ok. 90x60 cm; makiety dodatkowe (8) mieszczą się na stole 100 x 60 cm.

Diploma title:
The introduction and evolution of biospheres in an educational display – Malta ZOO

Supervisor
Dr inż. arch. Eugeniusz Skrzypczak

*Department of Architecture and Urban Planning
Faculty of Architecture and Design*

My diploma piece consists of a design for an educational display on the introduction of non-indigenous species, at the same time explaining the mechanisms of the natural evolution of biospheres. The display consists of a permanent part – analysing the issue of changes in ecosystems, and also a changing element – presenting objects or spatial installations made by invited specialists or children visiting the workshops.

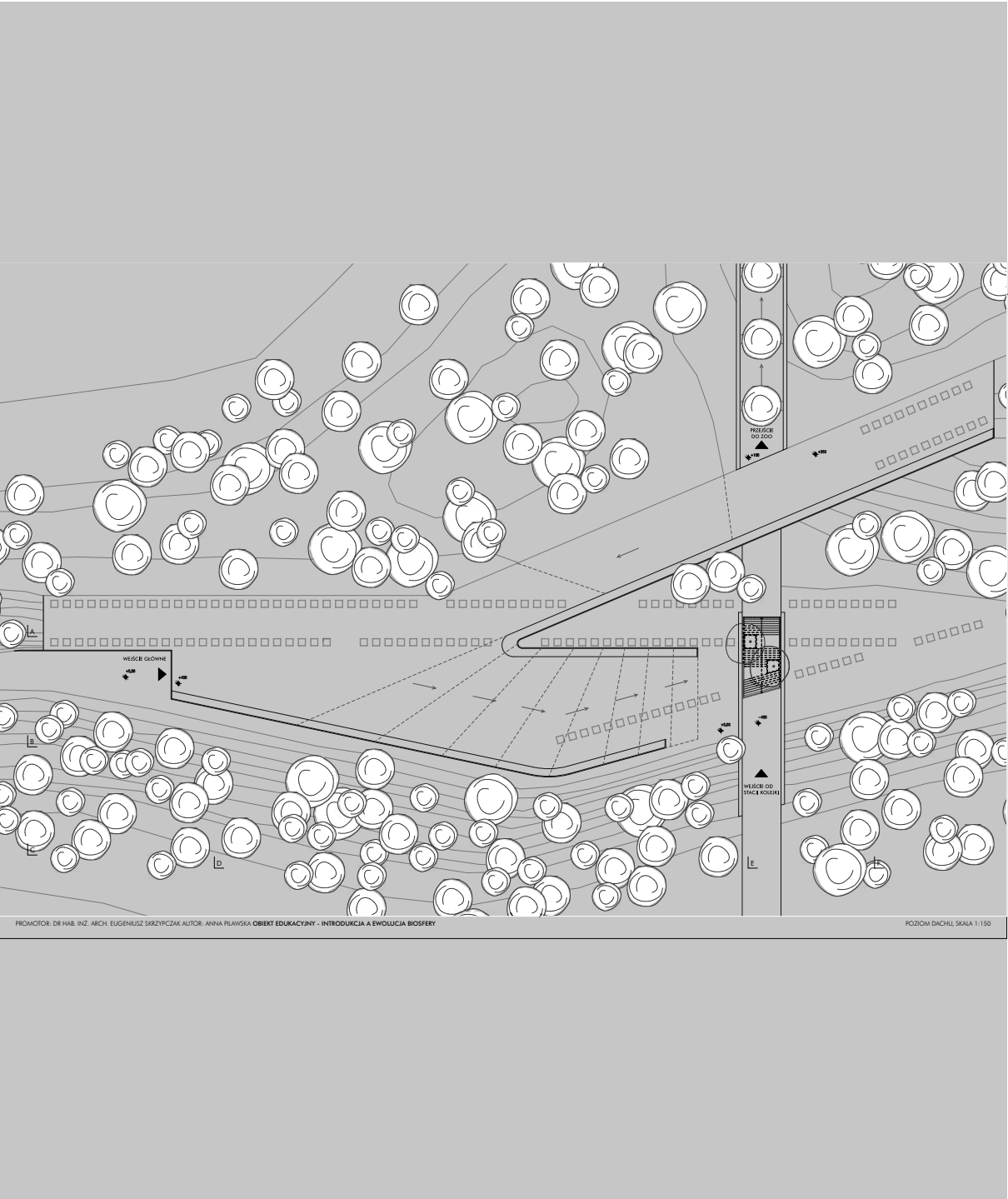
Technique and elements: Autocad + Indesign: Print 90x60cm in a frame 91x61cm (6);

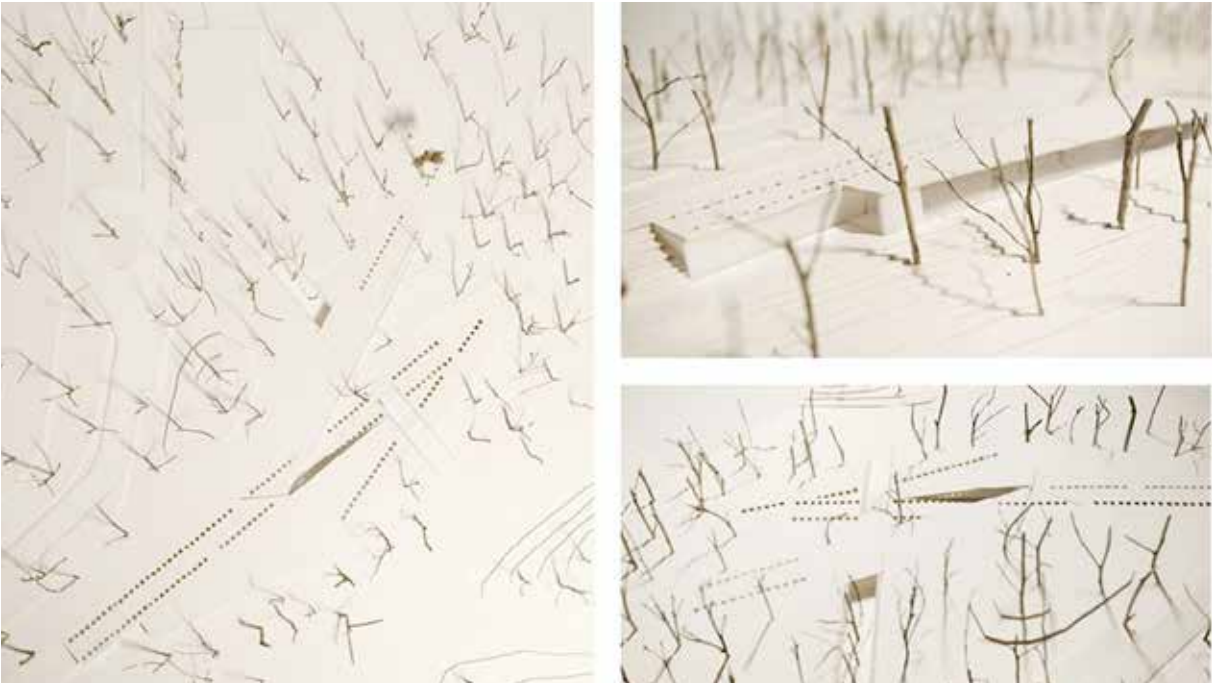
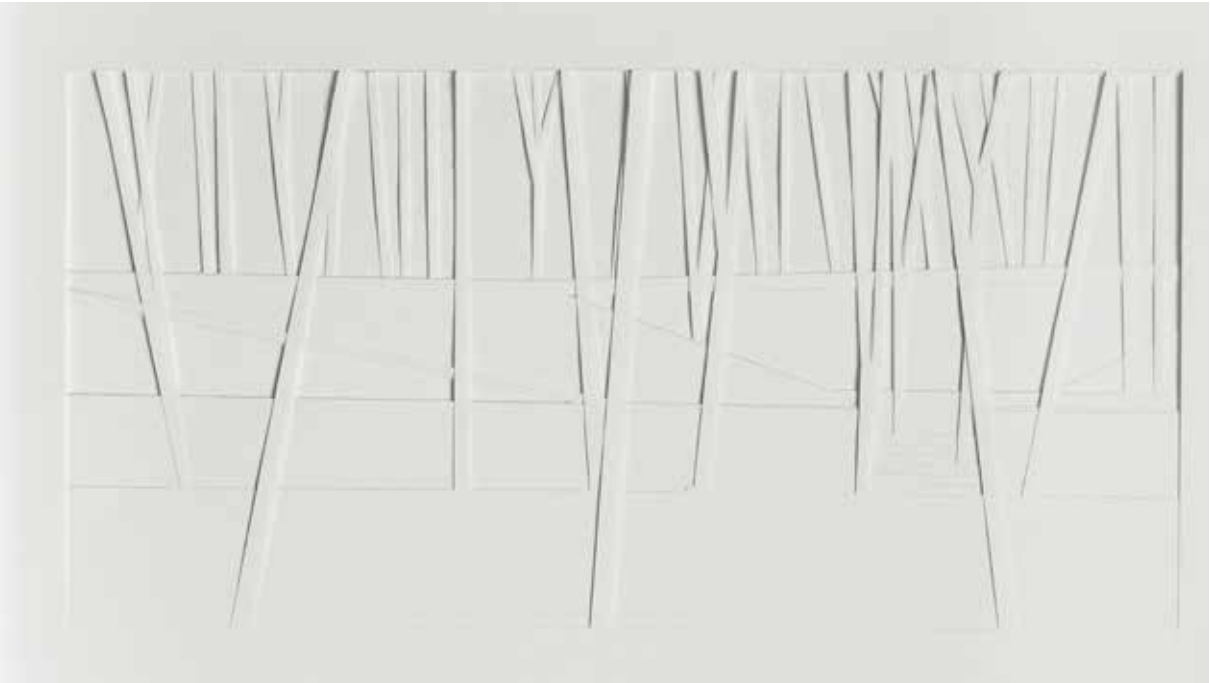
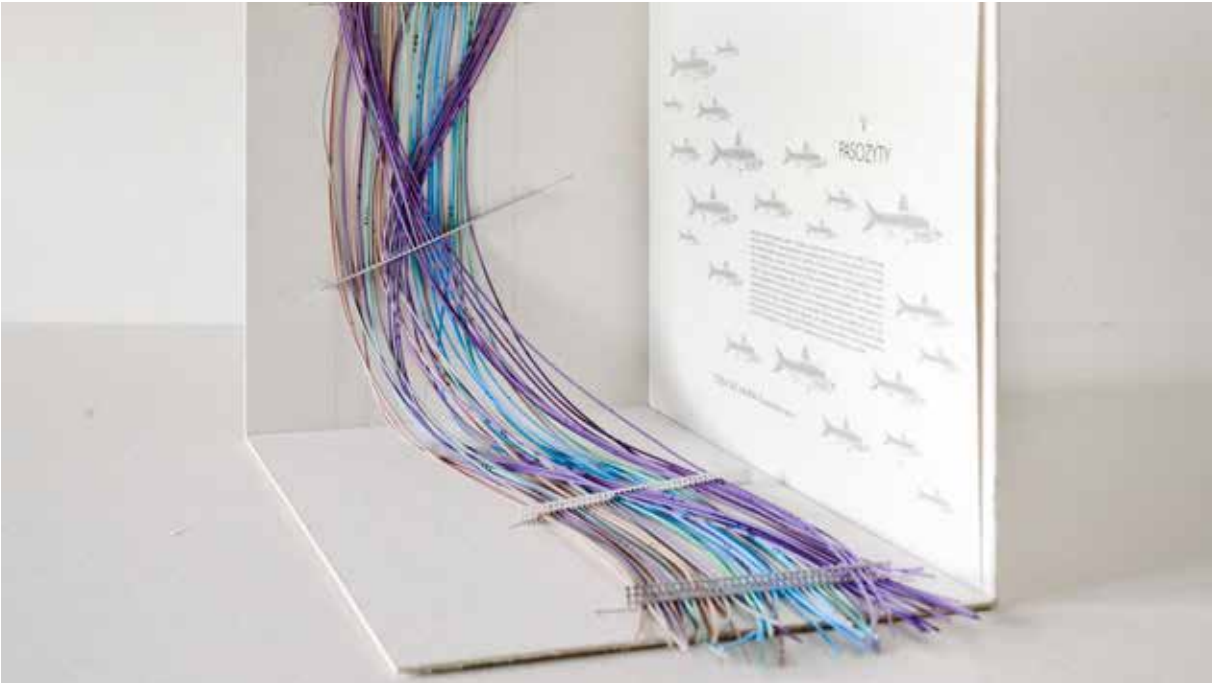
Photo: Print 13x18cm in a frame 21x30cm (7);

Hand cut graphics: A4 in a frame 21x30cm (3);

Text + map: A4 in a frame 21x30cm (3);

Cardboard model: Approx. 90x60cm; additional models (8) will fit on a table 100x60cm.

Łukasz Preiss

Tytuł dyplomu:

Balance bike. Pojazd dla seniora

Promotor:

Prof. dr hab. Tomasz Matuszewski

Katedra Designu

Wydział Architektury i Wzornictwa.

Forma pojazdu-roweru, który umożliwia bardziej aktywne spędzanie czasu wolnego przez osoby starsze oraz odpowiada na problem społecznej użyteczności oraz niezależności. Awersja do korzystania z rowerów trójkołowych – pokazywanie swojej niepełnosprawności, przyczyniła się do poszukiwań rozwiązania na rower dwukołowy z właściwościami roweru trójkołowego. Zastosowanie koła zamachowego działającego na zasadzie żyroskopu pozwala obiektowi uzyskać nową funkcję – stabilność podczas jazdy i spoczynku.

Pojazd ten jest narzędziem wspomagającym osoby starsze w dobie oddzielenia seniorów od młodych. Jest to koncepcja aktywizująca i inspirująca starsze pokolenia do bardziej aktywnego życia.

Technika i wymiary: Plansze drukowane 6x2,5 m (2);
Model w skali 1:1 – 2x0,6 m (2);
Rzutnik i ekran projekcyjny 180 cm szerokości

Diploma title:

Balance bike. A vehicle for the elderly

Supervisor

Prof. dr hab. Tomasz Matuszewski

Department of Design

Faculty of Architecture and Design.

This is a kind of bicycle-vehicle which makes it possible for elderly people to spend their leisure time more actively, as well as answering the problem of social usefulness and independence. The aversion to using three-wheeled bicycles – advertising your disability, led to a search for a two-wheeled cycle with the qualities of a tricycle. The use of a flywheel working on gyroscopic principles enables the object to acquire new functions – stability when in use and at rest.

The vehicle is also a tool, aiding elderly people in a period in which seniors are separated from the young. It is a concept for making the older generation more active, inspiring them to more active life.

Technique and dimensions: Printed boards 6x2.5m (2);
Full-scale model – 2x0.6m (2);
Projector and screen 180cm wide

Natalia Rejszel

Tytuł dyplomu:
***Kostiumy teatralne inspirowane tekstem
Tadeusza Różewicza „Wyszedł z domu.
Tak zwana komedia”***

Promotor:
Dr hab. Sławomira Chorążyczewska

*Katedra Ubioru
Wydział Architektury Wnętrz i Scenografii*

Osiem kostiumów dla postaci tekstu *Wyszedł z domu. Tak zwana komedia* zostało zainspirowane stadiami dezintegracji drzewa zaatakowanego przez pasożyt. Wytoczona w procesie badawczym ścieżka schematyczna obrazująca kolejne etapy rozkładu drzewa pozwoliła na przełożenie zaobserwowanego cyklu na tkaninę, z której następnie powstały stroje sceniczne. Tkanina akrylowa z włosiem wełnianym została poddana tożsamym stadiom co badana flora. Krynolina jubilerska – jako twór w pełni sztuczny infekuje tkaninę analogicznie do pasożyta na roślinie. Ciężar scenograficzny sztuki został przeniesiony na kostium oraz miejsce realizacji tekstu – opustoszałą Starą Rzeźnię Miejską w Poznaniu.

Technika i wymiary: Osiem przestrzennych kostiumów teatralnych;

Wymiary: 1,5x0,7x0,7 m;

Technika: własna.

Diploma title:
***Theatrical costumes inspired by the text
by Tadeusz Różewicz „He left home.
A so-called comedy”***

Supervisor
Dr hab. Sławomira Chorążyczewska

*Department of Clothing Design
Faculty of Interior Architecture and Stage Design*

The eight costumes for characters from the text *He left home. A so-called comedy* were inspired by the stages of disintegration of wood attacked by a parasite. The schematic path outlined during the research process, illustrating the successive stages of wood decay, made it possible to transpose the observed cycle onto canvas, from which the stage costumes were created. The acrylic fabric with wool pile was subjected to the same stages as the researched flora. Mesh tubing – as an entirely artificial thing, infects the fabric in the same way as the parasite attacks the plant. The theatrical weight of the play was transferred to the costume, as well as the site of the realisation of the text – the abandoned Old Slaughterhouse in Poznań.

Technique and dimensions: Eight spatial theatrical costumes;

Dimensions: 1.5x0.7x0.7m;

Technique: original.

Vitalii Shupliak

Tytuł dyplomu:
Samo/w/cięcie

Promotor:
Prof. dr Janusz Baldyga

*Katedra Interdyscyplinarna
Wydział Edukacji Artystycznej*

Performance *Samo/w/cięcie* polegał na dokonaniu przez artystę operacji na swoim ubraniu i odpowiedniej jego transformacji. W wyniku wcinania i oddzielania części materii następuje jej rozwarstwianie i modyfikacja. W ten sposób powstał ikoniczny wizerunek moro w trzech kolorach, a fragment klasycznej marynarki stał się strojem wojskowym. Gest ten jest również odwołaniem do zjawiska autotomii, które występuje u jaszczurek, kiedy w stanie zagrożenia odrzucają swój ogon. Jest to sposób interpretacji zjawisk separacji i oddzielenia terytorium. Po dokonaniu gestu cięcia artysta odciągnął metalową szafę od ściany i przebrał się w czarną koszulę znajdującą się w środku, a pocięte rzeczy ułożył na jeden wieszak i włożył do szafy. Spreparowana szafa z marynarką w środku stała się przedmiotem pozornie pełniącym funkcję wiarygodnego przechowania i bezpiecznego ukrycia.

Technika i wymiary: Performance, obiekt (metalowa szafa 200x120x80 cm, w której znajdują się spreparowane ubrania); zawieszone na ścianie obok obiektu kolorowe zdjęcie o rozmiarach 100x60 cm przedstawiające dokumentację performance lub monitor (projekcja), przedstawiające dokumentację performance w formie wideo.

Diploma title:
Self/in/cision

Supervisor
Prof. dr Janusz Baldyga

*Interdisciplinary Department
Faculty of Art Education.*

The performance *Samo/w/cięcie* involved the artist operating on his clothing and transforming it. As a result of cutting and removing part of the material, it came apart and was modified. In this way, an iconic three-coloured camouflage image was created, and the fragment of a classic coat became military clothing. This is also a gesture towards autotomy, which occurs in lizards after they shed their tails in a threatening situation. It is a means of interpreting the phenomena of separation and division of territory. After making this gesture of the incision, the artist pulled a metal cupboard off a wall and put on a black shirt found inside it, and the cut items were placed on a hanger and put in the cupboard. The thus prepared cupboard with the coat inside became an object seemingly fulfilling the function of credible storage and secure hiding.

Technique and dimensions: Performance, object (metal cupboard 200x120x80cm, containing the prepared clothing); colour photos hung on a wall on one side of the object, 100x60cm, showing a record of the performance, or a monitor (projection) presenting a record of the performance in the form of a video.

Tytus Szabelski

Tytuł dyplomu:
Wszystko, co płynie...

Promotor:
Prof. dr hab. Krzysztof J. Baranowski
Prof. dr hab. Piotr Chojnacki

Katedra fotografii.
Wydział Komunikacji Multimedialnej

Cykl *Wszystko, co płynie...* jest próbą zbadania relacji między tym, co zwykliśmy nazywać rzeczywistością a wirtualnością; materialną częścią naszego świata, a tym, co postrzegamy potocznie jako jego niematerialną stronę. Otoczeni przez ekrany, projekcje i odbicia tracimy orientację i punkty odniesienia. Wszystko, co stałe, miało rozpułnąć się w powietrzu, a jednak każdy obraz wciąż potrzebuje stałego nośnika. Jednocześnie każdy ekran nie tylko coś wyświetla, ale równocześnie zasłania to, co znajduje się za nim.

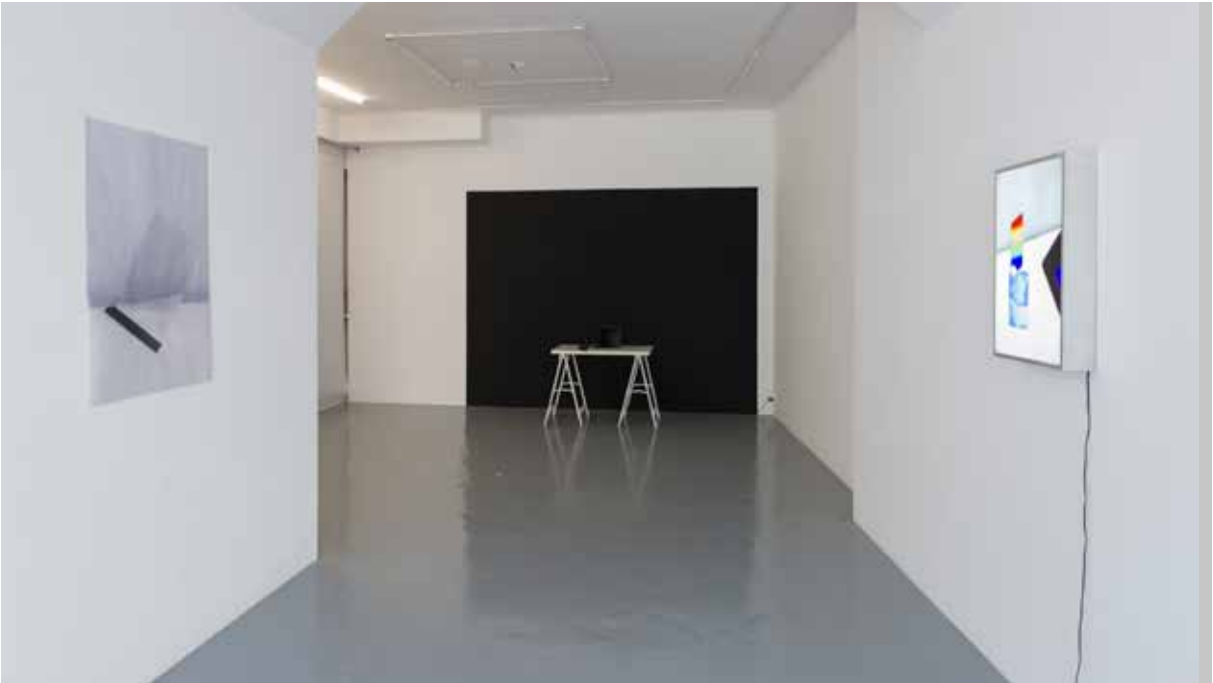
Diploma title:
All that flows...

Supervisor
Prof. dr hab. Krzysztof J. Baranowski
Prof. dr hab. Piotr Chojnacki

Department photography
Faculty of Multimedia Communication

The series *All that flows...* is an attempt at examining the relations between what we are used to call reality and virtuality; the material part of our world and that which we perceive colloquially as its immaterial side. Surrounded by screens and reflections, we lose orientation or any point of reference. Everything solid, disappears into thin air, and yet every image still requires a permanent medium. At the same time, each screen not only shows something, but it also hides what is there behind it.

Jakub Szczygielski

Tytuł dyplomu:

***Notecki Trawers -
przestrzeń kulturowo- -wypoczynkowa***

Promotor:

Prof. dr hab. Włodzimierz Dreszer

Katedra Bioniki

Wydział Architektury i Wzornictwa

Notecki Trawers to projekt nadania przestrzeni nad rzeką Noteć w gminie Czarnków, wymiaru kulturowo-wypoczynkowego. Rozpoczął się od stworzenia profilu użytkowego – czyli zdefiniowania aktywności, jakie mogą stać się jej udziałem. W ten sposób powstał kalendarz wydarzeń, jakie mogą mieć miejsce w określonych porach roku. Podjęcie tego zadania jako pierwszego wynika z przekonania, że to wydarzenia tworzą miejsca. Miejsca w sensie przestrzeni nasyconych znaczeniem. Znaczeniem dla użytkowników, którzy biorąc udział w wydarzeniu w jakiejś przestrzeni, nabierają do niej pewnego stosunku. Wplatają ją w swoje doświadczenie, pamięć, kojarzą z przeżywanymi w tej przestrzeni emocjami. Miejsce służące realizacji projektu to fragment starorzecza Noteci, blisko wsi Pianówka, niedaleko Czarnkowa. Do budowy infrastruktury przewiduje się materiały lokalne: drewno, strzechę, kamień. Obiekty architektoniczne posiadają konstrukcję z drewnianych ram, na których zawieszona jest czapa ze strzechy. Ramy wsparte są na betonowo-kamiennym fundamencie osadzonym w gruncie. Parter jest przestrzenią otwartą z możliwością częściowej zabudowy. Poziom pierwszy to przestrzeń do wspólnych spotkań z możliwością noclegu. Poziom drugi to taras widokowy. Całość założenia otaczają nadnoteckie łąki łęgowe Doliny Noteci, bardzo bogaty przyrodniczo obszar.

Technika i wymiary: Plansze 50x70 cmd (6) – druk laserowy; Makieta

Diploma title:

***Crossing the Noteć -
a cultural-leisure space***

Supervisor

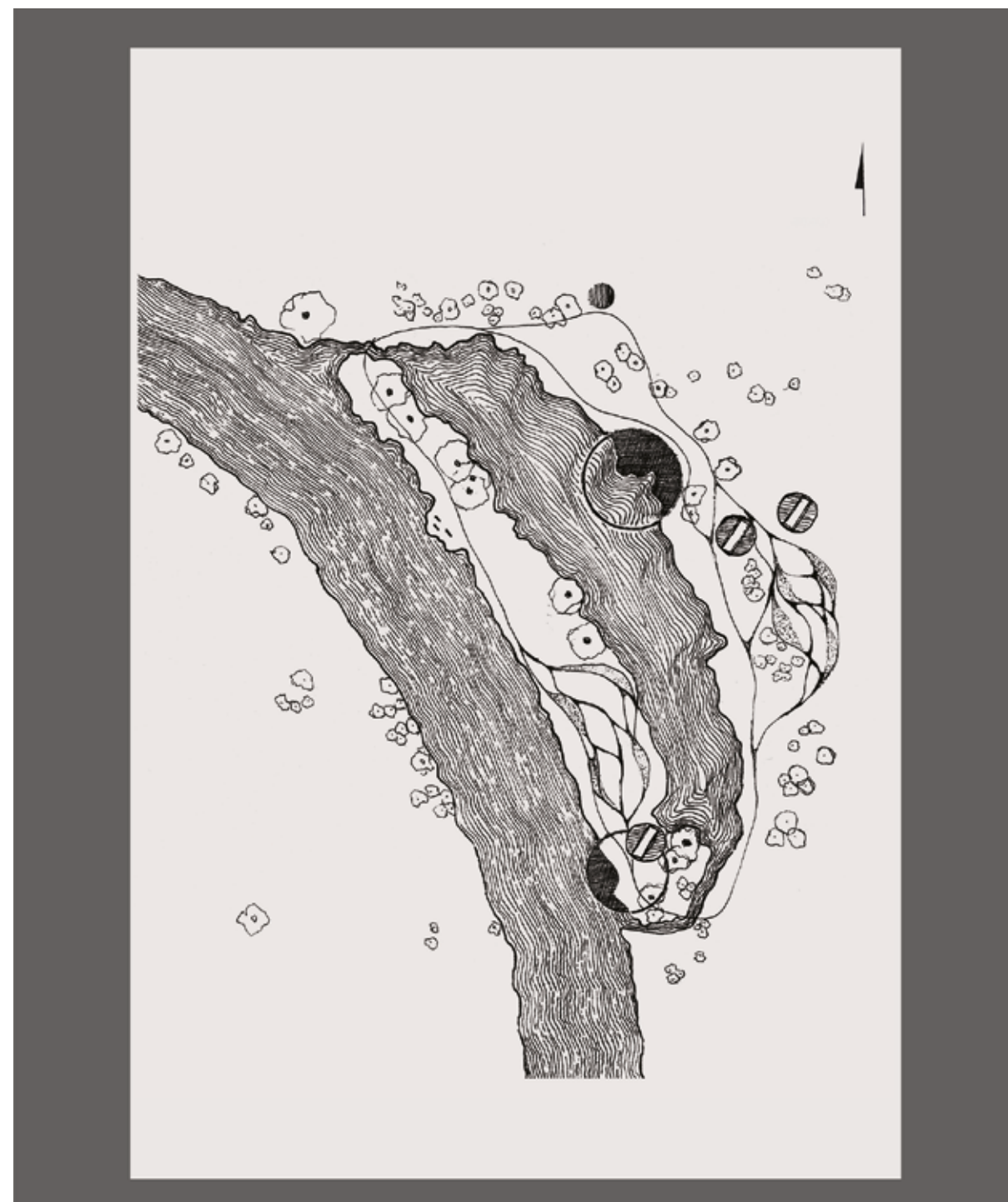
Prof. dr hab. Włodzimierz Dreszer

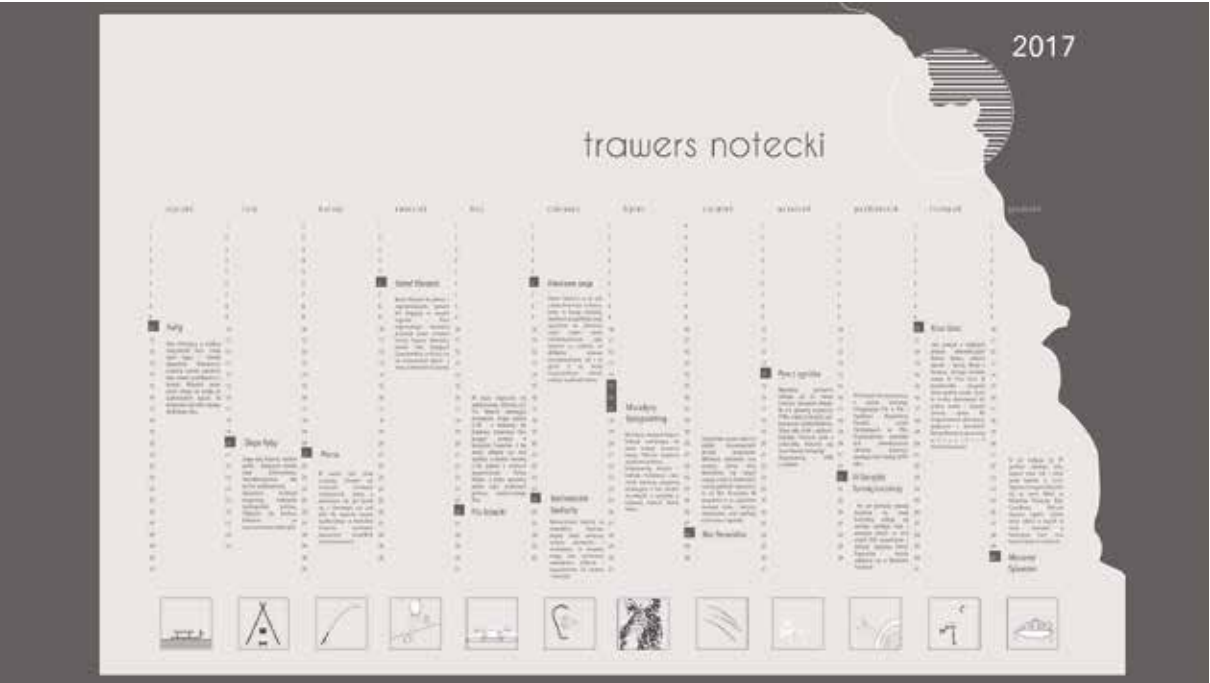
Department of Bionics

Faculty of Architecture and Design

Crossing the Noteć is a project aiming to give a space on the Noteć river in the district of Czarnków a cultural-leisure dimension. It started from the creation of a use profile – defining the activities which might take place there. In this way, a calendar of events was created, which might be held at different times of year. Undertaking this task first results from the conviction that the events create the place. A place in the sense of a space imbued with meaning. Meaning for the users, who, participating in an event in a space adopt a certain attitude towards it. They weave it into their experiences, memories, associate it with the emotions experienced there. The places used to realise the project are a fragment of the old river bed of the Noteć, close to the village of Pianówka, near Czarnków. Local materials will be used to build the infrastructure: wood, thatch, stone. The architectonic constructions have wood frames covered with thatch. The frames are supported on a stone-concrete foundation dug into the ground. The ground floor is an open space with the possibility to be partially enclosed. The first level is a space for meetings and to spend the night. The second floor is an observation deck. The whole thing is surrounded by the flood meadows of the Noteć Valley, an area rich in wildlife.

Technique and dimensions: Boards 50x70cm (6) – laserprint; Model

Marcin Szelejak

Tytuł dyplomu:

Krajobraz epoki antropocenu. Koncepcja zagospodarowania terenu odkrywki węgla brunatnego Józwin II B w Kleczewie

Promotor:

dr hab. inż. arch. Elżbieta Raszeja

*Katedra Architektury i Urbanistyki
Wydział Architektury i Wzornictwa*

Gmina Kleczew była dotychczas zależna od działalności Kopalni Węgla Brunatnego. W 2020 roku kleczewskie złoża zostaną wyczerpane. Będzie to moment, kiedy gmina stanie w obliczu problemu zdegradowanego krajobrazu, rosnącego bezrobocia czy deficytu energetycznego. Koncepcja stanowi zbiór rozwiązań łączących industrialne tradycje regionu z zasadami zrównoważonego rozwoju. Nietypowe ujęcie tematu rekultywacji opartej na produkcji ekologicznej energii oraz wprowadzenie funkcji kultury, turystyki, edukacji, rolnictwa i drobnej przedsiębiorczości daje Gminie Kleczew szansę na urozmaicony rozwój w powęglowej rzeczywistości.

Technika i wymiary: Plansze 100x70 cm (5);
Plansza 100x100 cm (1); Pakiety: łącznie 150 x 60 cm;
Praca pisemna; Fotografie (a4).

Diploma title:

Landscape in the anthropocene era. A concept for utilising the terrain of the open cast brown coal mine Józwin II B in Kleczew

Supervisor

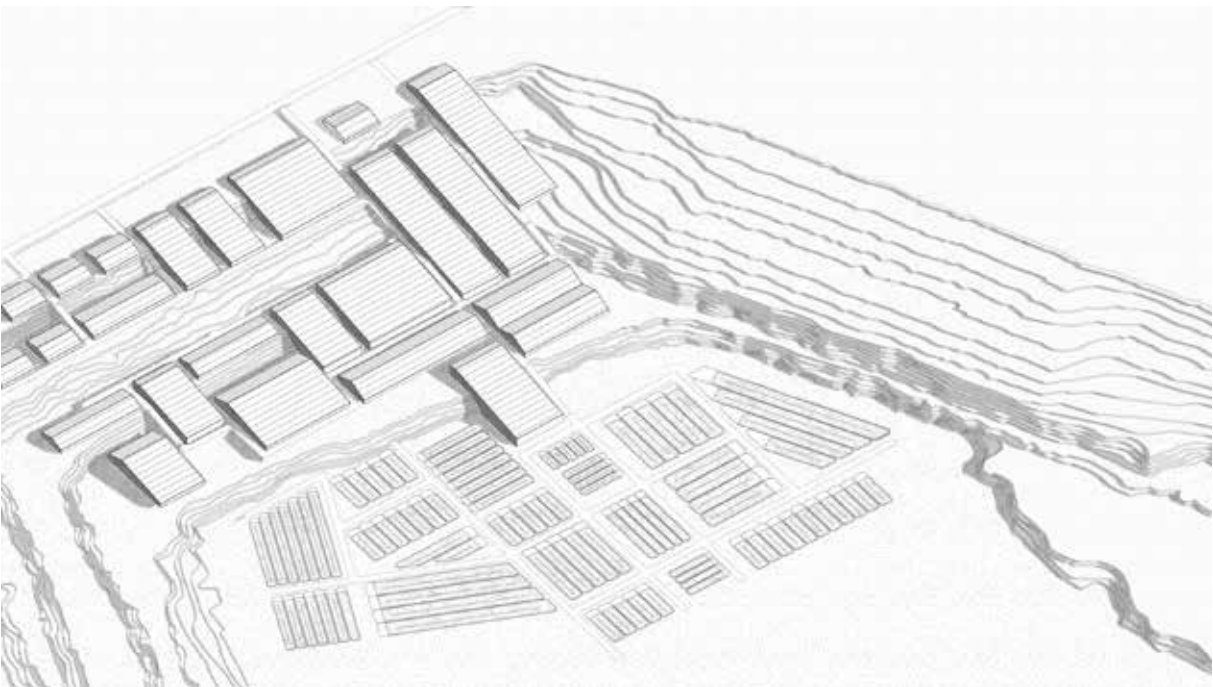
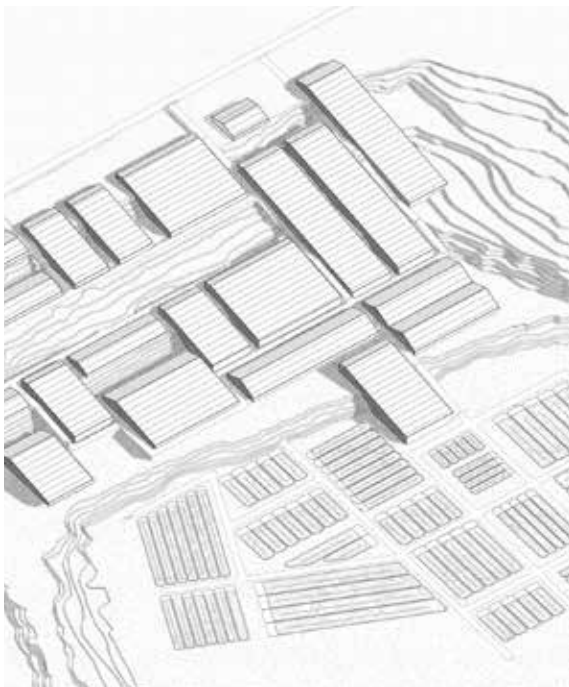
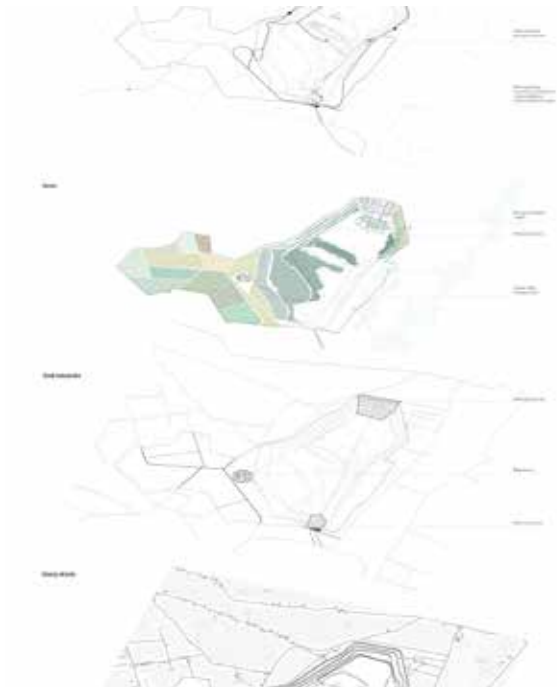
Dr hab. inż. arch. Elżbieta Raszeja

*Department of Architecture and Urban Planning
Faculty of Architecture and Design.*

Kleczew district has hitherto been dependent on the activities of the Brown Coal Mine. In 2020 the Kleczew seams will be exhausted. This will be the moment that the district faces the problem of a damaged landscape, rising unemployment and an energy deficit. The concept includes a range of solutions connecting the industrial traditions of the region and the principles of sustainable development. The unusual approach to the topic of recultivation, based on ecological energy production and introducing cultural, tourism, educational, agricultural and small business activities gives Kleczew district an opportunity for diverse development in a post-coal reality.

Technique and dimensions: Boards 100x70cm (5);
Board 100x100cm (1); Packets: in total 150 x 60cm;
Written work; Photography (a4).

Dominika Szymanek

Tytuł dyplomu:
Amanojaku

Promotor:
Prof. dr hab. Jacek Adamczak

Katedra Animacji
Wydział Animacji

Akcja filmu dzieje się w japońskiej metropolii. Główny bohater przechodzi kryzys związany z jego ukochaną. Jest to podróż do ponurych zakątków ludzkiego umysłu, słabości człowieka oraz najgroźniejszych zachowań, które mogą mieć destrukcyjny wpływ na otoczenie. Tytułowy Amanojaku w japońskiej mitologii oznacza złego demona, który prowokuje ludzi do niechlubnego postępowania i wzbudza w nich najgorsze instynkty. Podobnie w animacji – wprowadza bohatera w mroczny świat, w którym jawą przeplata się ze snem, a sam protagonista nie jest już w stanie powiedzieć, gdzie rysuje się granica jego szaleństwa.

Technika: Animacja rysunkowa, animacja komputerowa,

Czas: 7:10.

Diploma title:
Amanojaku

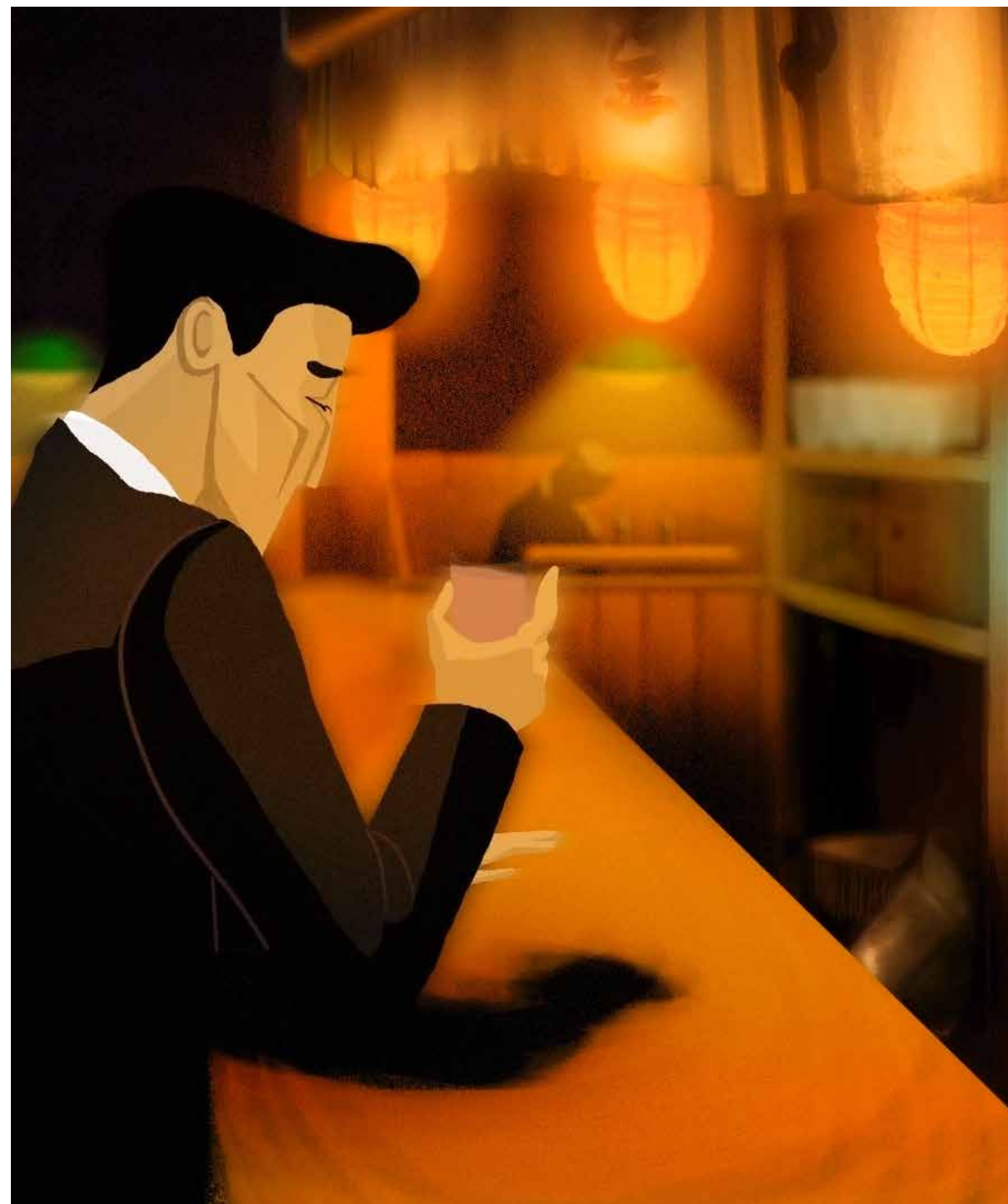
Supervisor
Prof. dr hab. Jacek Adamczak

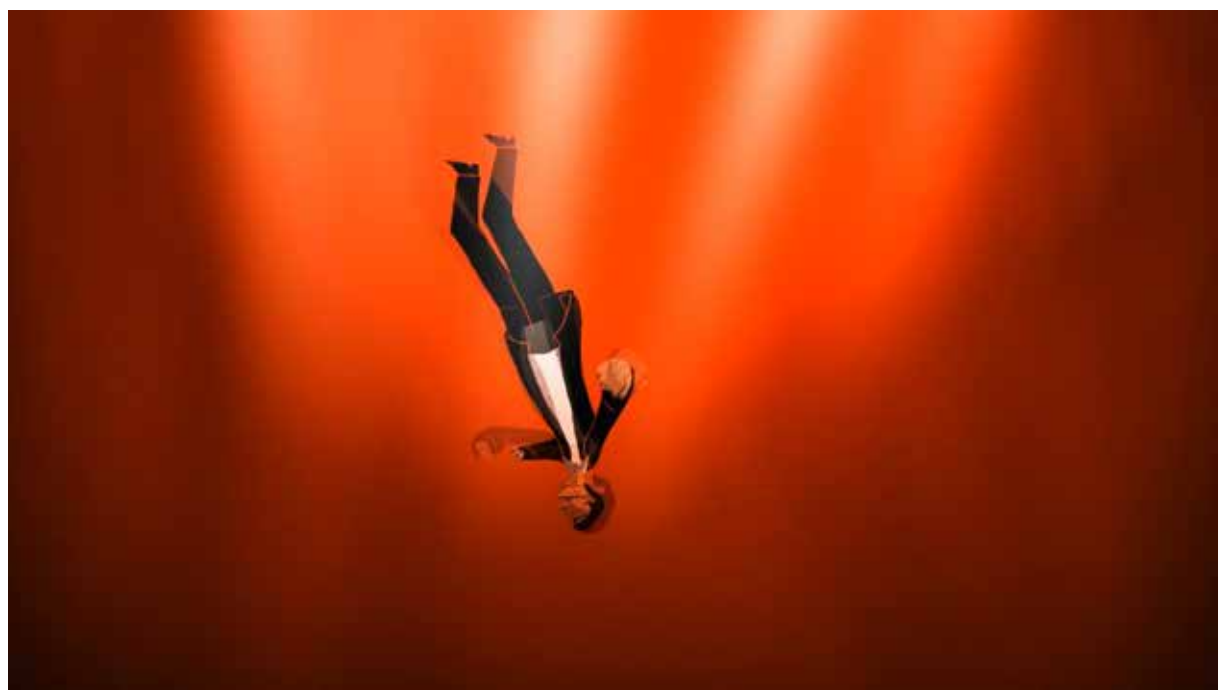
Department of Animation UAP
Faculty of Animation

The film's action takes place in a Japanese city. The main hero is going through a crisis connected with his lover. It is a journey into the dark recesses of the human mind, human weaknesses and excessive behaviour which has a destructive influence on the surroundings. The eponymous Amanojaku in Japanese mythology is an evil spirit that provokes people to disgraceful behaviour and arouses their basest instincts. This is so in the animation – it leads the hero into a gloomy world, interspersed with dreams and even the protagonist is unable to say where the limits of his madness lie.

Technique: Drawn animation, computer animation,

Duration: 7:10.

Monika Troczyńska

Tytuł dyplomu:
Alfabet

Promotor:
Dr Magdalena Parnasow-Kujawa
Prof. dr hab. Marcin Berdyszak

Katedra Interdyscyplinarna WEA
Wydział Edukacji Artystycznej

Projekt *Alfabet* dotyczył zabawy. Polegał na trwającej pół roku pracy w przedszkolu, która była czasem obserwacji i organizacji przestrzeni zabawy. Podsumowaniem projektu stał się tekst, w którym szczegółowo zostały przedstawione różne aspekty i znaczenie aktywności zabawowej. Teoretyczne rozważania w nim zawarte pozwalają dostrzec, w jaki sposób sam projekt wpisywał się w jej obszar. W książce *Gry i ludzie* Roger Caillois pisał, że jeśli widzieć świat jako rządzony regułami i społecznymi konstrukcjami, zabawa jest postrzegana często jako ich naruszenie. Ale w zabawie naruszenie to zachodzi, by owe konstrukcje odtworzyć na innej płaszczyźnie zachowań.

Technika i wymiary: Fotografia 40x60 cm (3);
Obiekt o podstawie 2x2 m.

Diploma title:
Alphabet

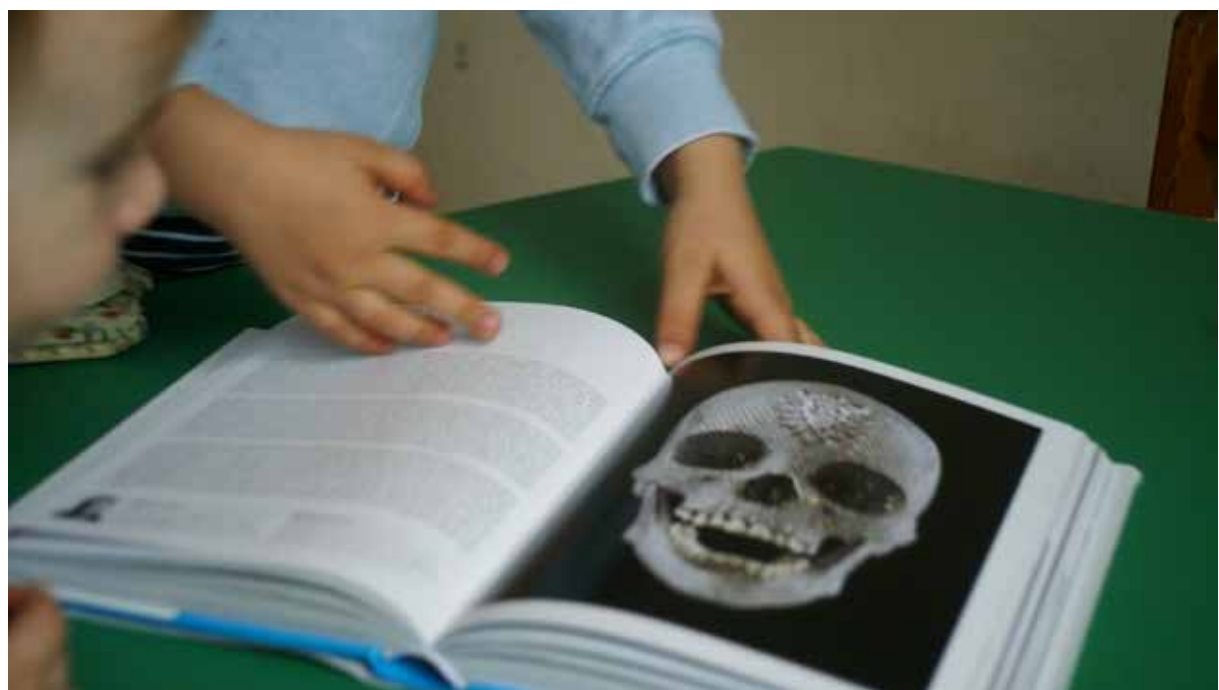
Supervisor
Dr Magdalena Parnasow-Kujawa
Prof. dr hab. Marcin Berdyszak

Interdisciplinary Department of Art Education
Faculty of Art Education

The *Alfabet* project is about playing. It involved six months of work in a nursery school, which was a period spent observing and organising the play area. The project resulted in a text, which presented various aspects and meanings of playtime activities in detail. The theoretical solutions it contains enable us to see how the project was written into its space. In the book *Gry i ludzie* [People and Play] Roger Caillois wrote that if we see the world as governed by rules and social constructions, play is often perceived as an infringement of them. But in playing, this infringement occurs so that these constructions can be repeated on another level of behaviour.

Technique and dimensions: Photography 40x60cm (3);
Object with a base of 2x2m.

Agnieszka Waszczeniuk

Tytuł dyplomu:
Ślady ulotne

Promotor:
Dr hab. Piotr Muszalski

Katedra Animacji
Wydział Animacji

Film jest historią człowieka i jego związków z naturą, której jesteśmy częścią; która posiada umiejętność odnawiania się, umierania i ponownego powrotu do życia. Senna, odrealniona atmosfera i nieustannie wiejący wiatr, który potrafi niszczyć, lecz jednocześnie daje nadzieję na narodziny czegoś nowego, stawiają pytanie – czy oglądamy moment tuż przed obudzeniem się bohatera, czy też przed zapadnięciem w najgłębszy sen bez możliwości powrotu?

Technika: Animacja podkamerowa sypana;

Material: mielona kawa
na podświetlanym szklanym tle;

Czas trwania: 7:49.

Diploma title:
Ephemeral traces

Supervisor
Dr hab. Piotr Muszalski

Department of Animation
Faculty of Animation

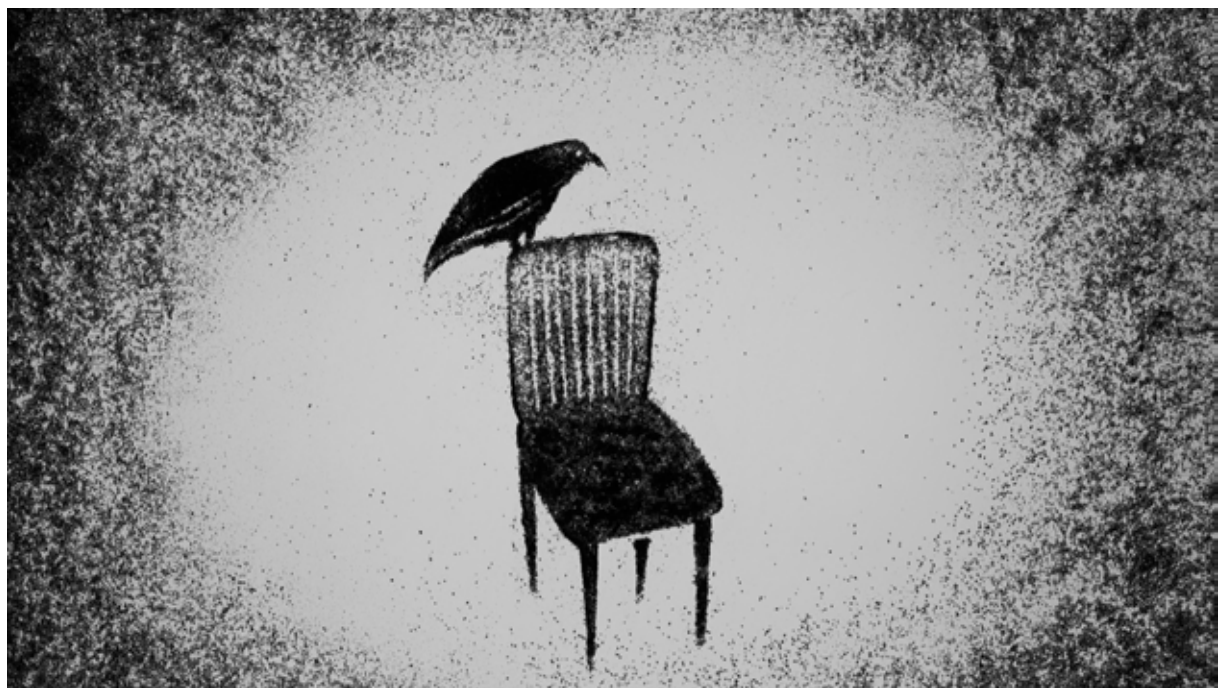
The film tells the story of humans and their connections with nature, of which we are a part and which possesses the ability to regenerate, die and return to life. The dreamy, unreal atmosphere and constant winds, which can destroy, but which simultaneously brings the hope of the birth of something new, poses the question – are we watching the moment just before the hero awakes, or just before falling into a dream so deep it is impossible to return?

Technique: Camera Animation

Material: ground coffee
on an illuminated glass background;

Duration: 7:49.

Katarzyna Widera

Tytuł dyplomu:
„Zielony deptak”. Koncepcja zagospodarowania fragmentu ul. Sikorskiego w Gorzowie Wielkopolskim

Promotor:
Dr hab. Piotr Szwiec

Katedra bioniki i krajobrazu
Wydział Architektury i Wzornictwa

Projekt deptaka w Gorzowie Wlkp. miał na celu na nowo ożywić główną ulicę w centrum miasta. Roślinność, harmonia i porządek, plac z ogródkiem kawiarnianym i fontanna jako elementy przestrzeni wspólnej, to główne zalety deptaka. Główny charakter ulicy nadaje zieleni w postaci krzewów, drzew i traw. Akcentowanie ulicy zielenią poprawia odbiór tej przestrzeni, ponieważ daje najmocniejsze pozytywne wrażenia estetyczne. Dodatkowo zielony deptak jest idealnym dopełnieniem kanału zieleni, łączącego inne zielone fragmenty miast, których jest sporo w Gorzowie.

Technika i wymiary: Wydruk na piance, pion, plansze 100x70 cm (7).

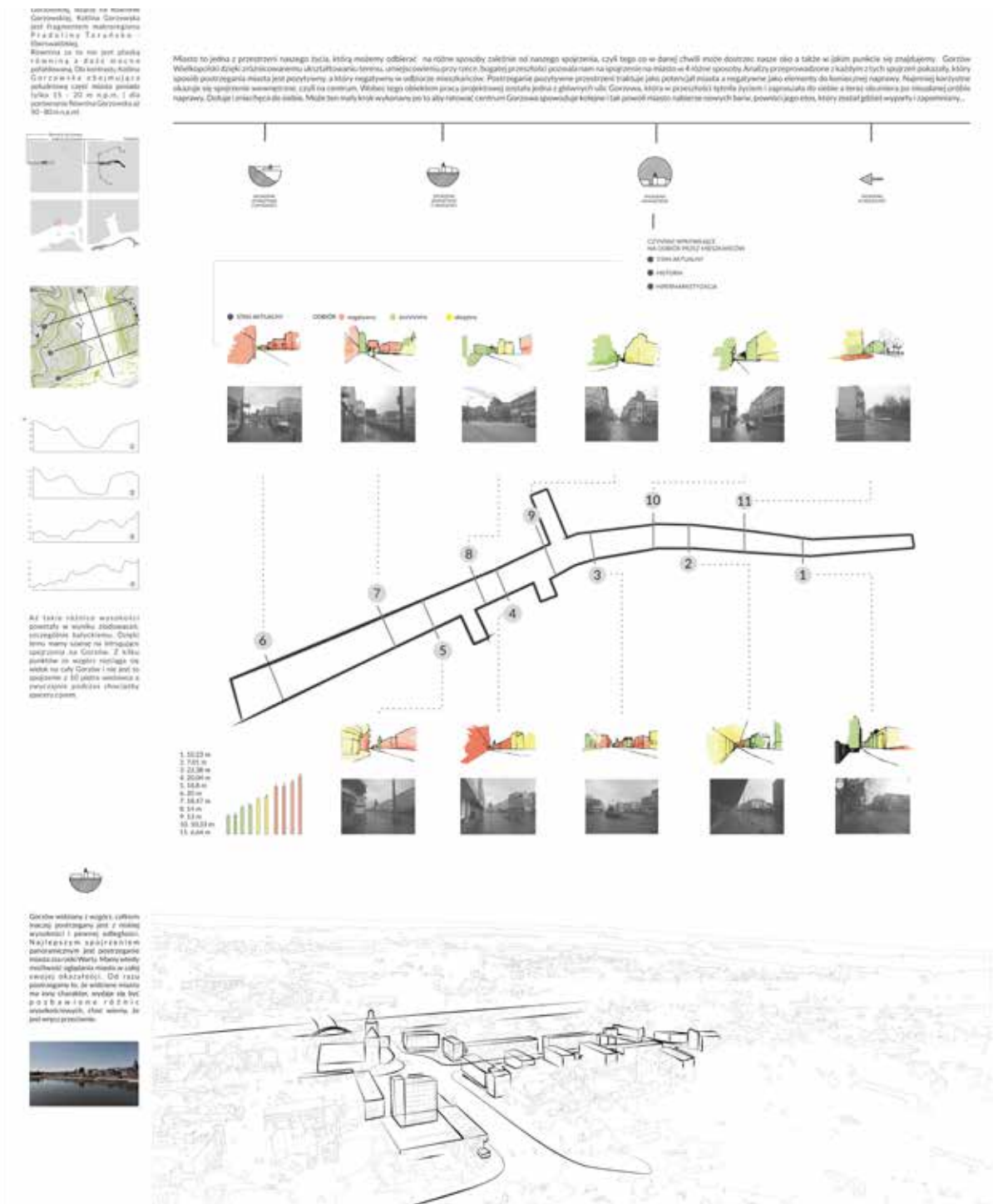
Diploma title:
„Green pedestrian walkway”. A concept for utilising a fragment of ul. Sikorskiego in Gorzów Wielkopolski

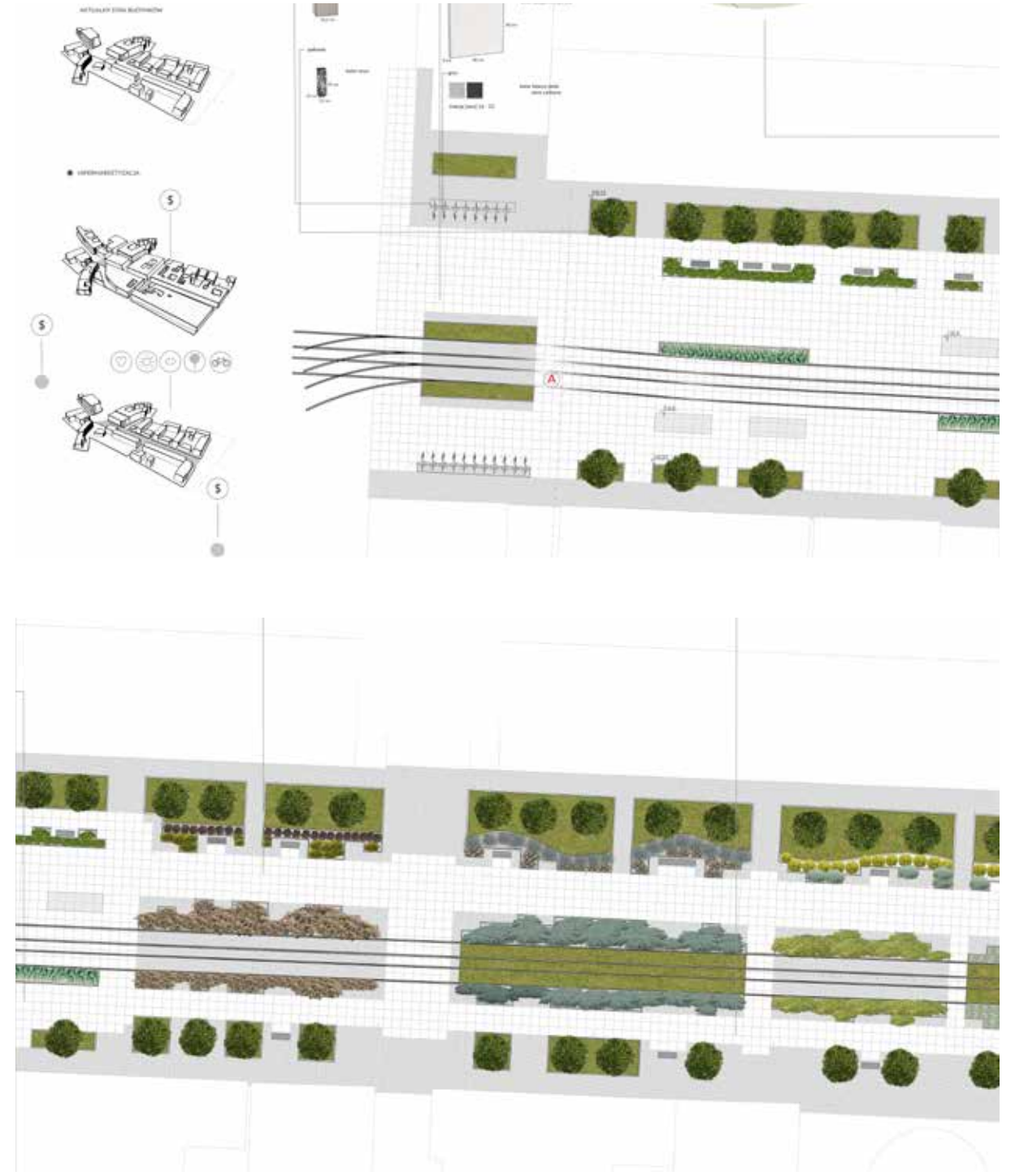
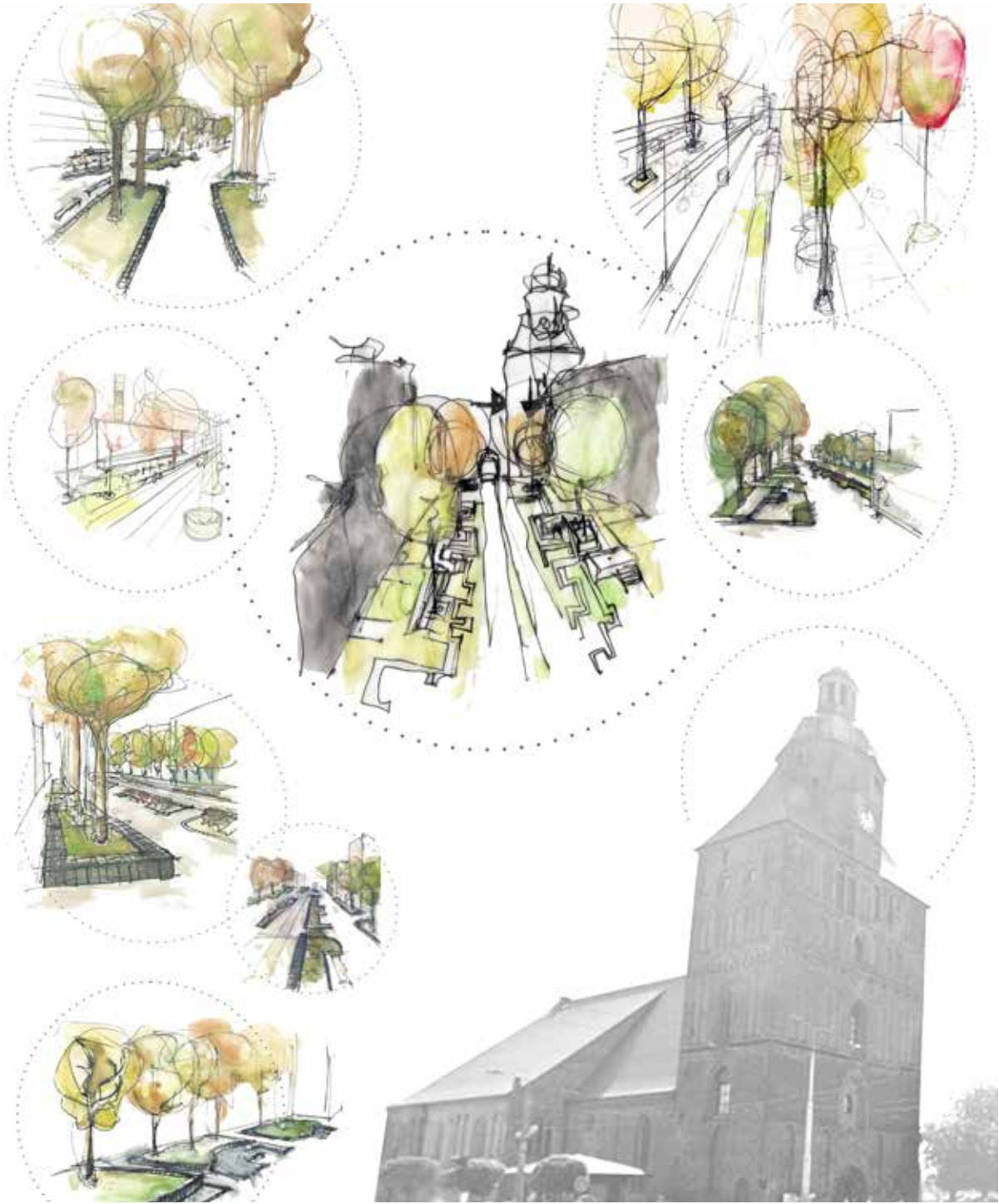
Supervisor
Dr hab. Piotr Szwiec

Department of bionics and landscape
Faculty of Architecture and Design

The design for the pedestrian walkway in Gorzów Wlkp. was intended to revitalise the main street in the centre of the city. Greenery, harmony and order, a square with a coffee garden and a fountain as elements of common space are the main features. The chief character of the street is provided by greenery in the form of bushes, trees and lawns. The green accents improve the appearance of the street space, providing a more positive aesthetic impression. In addition, the pedestrian walkway is an ideal accompaniment to this channel of green, linking it to other green fragments of the city, of which Gorzów has many.

Technique and dimensions: Print on foam, board 100x70cm (7).

Dagmara Zdanowicz

Tytuł dyplomu:

Miejski ogród społeczny – zagospodarowanie Placu Wiosny Ludów w Poznaniu na miejsce integracji społecznej

Promotor:

dr hab. Piotr Machowiak

Katedra Architektury Wnętrz

Wydział Architektury Wnętrz i Scenografii

Praca dyplomowa obejmuje projekt kolektywu społecznego, stanowiącego odpowiedź na narastający problem samotności społecznej. Koncepcja obejmuje zamysł wnętrz, jak i całej bryły budynku, z uwzględnieniem zieleni na dachu obiektu. Obecny układ placu oraz niejednolite otoczenie przyczyniło się do stworzenia formy niestanowiącej bariery architektonicznej. Ideą była bryła przyjazna człowiekowi, nieprzytłaczająca, zachowująca istniejący układ komunikacji. Architektura dla człowieka objawia się otwartością formy, przenikaniem funkcji, swobodą poruszania się po obiekcie oraz dostosowaniem go do własnych potrzeb.

Warzywniak to miejsce znajdujące się w sercu Poznania. Główną myślą, którą kierowałam się przy jego projekcie, był powrót do wspólnotowej konwencji architektury, sprzyjającej zawiązywaniu się głębokich i mądrych więzi między pozornie obcymi ludźmi. Kolektyw to wspólnota wszystkich pokoleń o odmiennych zainteresowaniach, profesjach czy bagażu doświadczeń, w której każdy może ofiarować innym to, co posiada. To strefa przebywania dziennego, gdzie osoby starsze mogą podzielić się swoją wiedzą z młodszymi, a ci zaś pomóc odnaleźć się w dzisiejszym technologicznym świecie. Elementem niwelującym lukę międzypokoleniową jest natura w postaci ogrodu miejskiego. Zaprojektowana zieleń zaspokaja potrzeby działającej tu gastronomii

Diploma title:

Urban communal garden – utilising Plac Wiosny Ludów in Poznań as a site of social integration

Supervisor:

Dr hab. Piotr Machowiak

Department of Interior Design

Faculty of Interior Architecture and Stage Design

The diploma piece consists of a social collective project, constituting a response to the growing problem of social isolation. The concept includes an interior design, as well as a complete building, including the greenery on its roof. The current arrangement of the square and its uniform surroundings led to the creation of a form not constituting an architectonic barrier. The idea was to create a person-friendly shape, not overwhelming, maintaining the current transport layout. People-centred architecture is characterised by open forms, merging of functions, the freedom to move through the object as well as adapt it to one's needs.

The Warzywniak [Greengrocer] lies in the heart of Poznań. The guiding principle behind the design was a return to the convention of communal architecture, fostering the creation of deep and sagacious links between seeming strangers. The collective is a community of all generations of varying interests, professions or baggage of experience, in which everyone can offer others what they have. It is a zone of daily life, where older people can share their opinions with younger ones, while they can help them find their way around in today's technological world. One element eliminating the generation gap is nature in the form of an urban garden. The garden design meets the needs of the restaurants operating here in the form of open kitchens, or the retail zone. It is also a very important

w formie otwartej kuchni spotkań czy strefy handlu. Stanowi również bardzo ważny czynnik społeczny oraz edukacyjny. Warzywniak przewiduje organizację spotkań dydaktycznych, warsztatów ogrodniczych oraz gastronomicznych, których intencją jest przywrócenie na nasze stoły zdrowych i pełnowartościowych produktów. Wszystkie te działania mają na celu zawiązywanie nowych bezinteresownych więzi oraz integrację ogólnospołeczną pomiędzy ludźmi obcymi, gdyż to z nimi spędzamy większość czasu poza domem. Dodatkowo zaprojektowana została strefa co-workingu, w której każdy może wynająć moduł do pracy, na cele konferencyjne lub do nauki bez zamykania się w czterech ścianach. Na pozór pusta i otwarta przestrzeń ma inicjować nowe i kreatywne działania, których odbiorcą i adresatem jest ta sama społeczność.

Kolektyw przyjął formę zagłębionego w spadzie terenu budynku, umożliwiającego nam swobodne wejście na jego dach. Z pobieżnego wrażenia obiekt wydaje się być niedostępny poprzez całkowite zamknięcie ścian i zasłonięcie okien. Podcięta na 70 cm elewacja zewnętrzna oraz transparentność materiału, jakim jest metalowa tkanina, pobudza wyobraźnię obserwatora. Ściany zewnętrzne stają się buforem tkanki miasta nieśmiało przenikającej do wnętrza. Architektura budynku jest bardzo prosta. To dwie równoległe płyty załamujące się do poziomu chodnika od strony ul. Półwiejskiej. Okalające budynek odsunięte ściany umożliwiają obejście obiektu dookoła. Konstrukcja budynku wykorzystuje technologie kablobetonowego stropu sprężonego oraz lekkiego stropu o konstrukcji stalowej. Urozmaicheniem jego formy jest rozwarstwianie, które dzieli strop na część wewnętrzną oraz zielony dach ekstensywny, na którym głównie rosną dzikie trawy. Odrębną formę dachu stanowi stalowa kratownica. Od zewnątrz wypełniona systemem donic jest głównym nośnikiem uprawy. Znajdziemy tutaj drzewa owocowe m.in. grusze, śliwy, jabłonie, krzewy owocowe oraz warzywa. Umożliwia ona sprawne poruszanie się oraz komunikację z wnętrzem budynku. Od środka kratownica utrzymuje podwieszoną konstrukcję, na której uprawiane są zioła oraz niektóre gatunki warzyw.

social and educational factor. The Warzywniak is made for organising didactic meetings, gardening or cookery classes, intended to put healthy, wholesome food back on our tables. All these activities are aimed at creating new, non-profit-oriented ties between people, and the integration of wider society among strangers, as it is among them we spend most of our time outside the home. A co-working area has been included in the design, where anyone can rent out a work module, for a conference or for study, without shutting themselves within four walls. The seemingly empty and open space is intended to initiate new and creative activities aimed at the whole society.

The collective takes the form of a sunken building, enabling us to freely walk on its roof. At first glance, the object looks inaccessible, due to its being totally enclosed by walls and the window shutters. The 70cm high external elevation together with the transparent metallic material arouses the imagination of the observer. The external walls form a buffer to the tissue of the city, timidly penetrating the interior. The architecture of the building is very simple. It consists of two parallel slabs sloping towards the level of the pavement on ul. Półwiejska. The sliding walls surrounding the building make it possible to walk all around the building. The building's construction uses the post-tensioning sprung ceiling technology together with a light ceiling constructed of steel. The form is enriched by the separation of the layers, which divides the ceiling from the interior and the extensive green roof, where wild grasses grow. The roof is made distinct using steel grating. The system of flower pots filled from the outside is the main medium of planting. Here we find fruit trees, including pears, plums, apple trees, fruit bushes and vegetables. This grating makes it easy to get around and to communicate with the interior of the building. On the inside of the grating hangs a construction, on which herbs and certain types of vegetable are grown.

We can enter the building from four sides. At the front, we find healthy, fast food outlets, using the resources of the gardens. There is also an open kitchen where anyone can prepare a meal or participate in cookery workshops. By the second entrance we find a retail area, where we can buy fresh fruit and vegetables and herbs. Here we can also buy utensils for small-scale gardening, magazines and books.

Do budynku możemy wejść z czterech różnych stron. Od frontu czeka na nas szybka, lecz zdrowa gastronomia, korzystająca z zasobów ogrodu. Posiada również otwartą kuchnię, w której każdy może przygotować posiłek lub wziąć udział w warsztatach gastronomicznych. Przy drugim wejściu znajduje się strefa handlowa, w której zaopatrzymy się w świeże warzywa, owoce oraz zioła. Kupimy tu również gadżety potrzebne do mini-uprawy, czasopisma i książki. Dodatkowo kolektyw zapewnia audytorium do zorganizowanych imprez tematycznych, pracownię roślin oraz przestrzeń do pracy.

Intencją projektu było ujednolicenie kolorystyki wnętrza na rzecz działań miejsca, które mogą dowolnie kreować ich klimat. Całość architektury została zachowana w bieli, stanowiącej tło dla zieleni uprawnej. Ważnym motywem jest rozróżnienie materiałowe, które mimo zastosowania jednakowej tonacji kolorystycznej, swoją formą, strukturą czy przeziernością buduje klimat wnętrza. Zastosowana została biała tkanina metalowa, tkanina akustyczna, stal, blachy perforowane, siatki cięto-ciężnione, wybielony beton czy żywice epoksydowe.

Technika i wymiary: Plansze o wymiarach: 100x70 cm (12); Plansze 70x140 cm (2); Makieta.

In addition the collective is provided with an auditorium to organise thematically related events, plant workshops as well as a space to work in.

The project's intention was to make the colour of the interior uniform to the benefit of the functions of the site, able to freely create its atmosphere. The entirety of the construction has been kept in white, constituting a background to the greenery. An important motif is the variation of materials, which, despite the use of a single colour tone, through their form, structure or translucency create the atmosphere of the interior. A white metallic fabric has been used, acoustic cloth, steel, perforated metal sheets, expanded metal mesh, bleached concrete and epoxy resins.

Technique and dimensions: Boards: 100x70cm (12); Boards 70x140 cm (2); Model.

Institucja sztuki w dobie kultury rynkowej

Maciej Kurak

Art Institutions in the Era of Market Culture

Maciej Kurak

Institucja sztuki w dobie kultury rynkowej

Nazywanie przedmiotu – obiektem sztuki czy też wydarzenia – działaniem artystycznym odbywa się często poprzez klasyfikację instytucjonalną. Świat sztuki decyduje o wartości danej kreacji oraz ustala co może pretendować do miana dzieła sztuki. We współczesnej kulturze laickiej, w procesie sekularyzacji społecznej przeważa model segregacji wytworów sztuki artystów żyjących, co wpływa na zachowania oparte przede wszystkim na tworzeniu odpowiednich strategii wizerunkowych. To, co uznawane jest za dzieło sztuki zależy od zewnętrznego blichtru i powierzchownej fasadowości odwołującej się do strategii funkcjonowania instytucji sztuki¹. Biorąc pod uwagę współcześnie dominujące rynkowe oblicze sztuki *wyróżnianie* (utwierdzanie pozycji artystycznej), przede wszystkim, odbywa się na podstawie rankingów, pozycjonowania, benchmarkingu oraz statusu społeczno-ekonomicznego artysty. Na przykładzie epizodu związanego z wyprzedażą po niskiej cenie większości dzieł Sandro Chia przez Charlesa Saatchi widać jak pozycja artysty zależy od strategii marketingowych oraz od sumy za którą sprzedaje się jego dzieła².

Pozycjonowanie artysty w marketingowym podejściu do sztuki pokazuje jak bardzo istotne stają się jego kompetencje społeczne oraz wpływy środowiskowe, w których koegzystuje. Przesunięcie akcentu w świecie sztuki, z umiejętności manualnych na rzecz *miękkich aktywów* dotyczących towarzyskich relacji, wizerunku, w dużej mierze charakteryzuje kapitalizm kognitywny³.

1 Tworzenie własnego wizerunku może być związany z wykorzystywaniem typu artysty outsidera, który ukształtował się w XIX wieku, a więc osoby odrzuconej, kojarzonej z antymieszkańską bohemą (typ dziwoląga, wykolejeńca o *trupim odcieniu cery*). Więcej na ten temat zob. M. Golka, *Socjologia artysty*, Poznań 1995.

2 *Wieczna radość. Ekonomia polityczna społecznej kreatywności*, Wolny Uniwersytet Warszawy, zeszyt 3, artykuł: *Od rzeczy do dzieła. Procesy atrybucji i nadawania wartości przedmiotom* Luc Boltanski , str. 40, wydawca: Fundacja Nowej Kultury Bęc Zmiana, redakcja: Aniela Piłarska, ISBN 978-83-929527-6-3, Warszawa 2011.

3 Michael Hardt i Antonio Negri, *Rzecz-pospolita. Poza własność prywatną i dobro publiczne*, Kraków 2012, redakcja: Jan Sowa, Krystian Szadkowski, ISBN 978-83-62574-70-4, str. 63, wydawca: Korporacja HA!art

Art Institution in the Era of Market Culture

It is often through institutional classification that an object is called an object of art and events are referred to as artistic activities. The world of art determines what can claim to be a work of art and decides about its value. In modern secular culture, works of art created by living artists are segregated in the process of social secularization, affecting behaviour based primarily on the creation of appropriate image strategies. It is the external, superficial glitz and superficiality related to strategies implemented by art institutions that determine what is considered a work of art¹. Given the market face of art that prevails in today's world, the position of an artist is highlighted and maintained primarily by his or her socio-economic status, rankings, positioning and benchmarking. The case of Sandro Chia's works, most of which were dumped by Charles Saatchi, demonstrates that the position of an artist depends on marketing strategies and the price at which his or her works are sold².

The positioning of an artist in the marketing approach to art shows how important his or her social skills and influences are. In cognitive capitalism, our attention is to a large extent refocused from manual skills to 'soft assets' related to social relationships and image³.

This change in the approach to a creator is also part of the process of globalization. It is due to changes in mentality, media tools and ways of expression (delegated performance). The process of gaining economic success is mediated by a large number of people, who are focused on efficiency and pursuing their goal, which is to magnify profits.

1 A popular image, created in the nineteenth century, is that of an artist-outsider, a rejected person, associated with anti-bourgeois boheme (a freak, a derelict with 'cadaverous complexion'). For more information, see. M. Golka 'Socjologia artysty', Poznań: Ars Nova, 1995.

2 Luc Boltanski, *Od rzeczy do dzieła. Procesy atrybucji i nadawania wartości przedmiotom*, in: 'Wieczna radość. Ekonomia polityczna społecznej kreatywności', edited by Aniela Piłarska, Warszawa: Fundacja Nowej Kultury Bęc Zmiana, 2011, 3, 40.

3 Michael Hardt and Antonio Negri, *Rzecz-pospolita. Poza własność prywatną i dobro publiczne*, edited by Jan Sowa and Krystian Szadkowski, Kraków: Korporacja HA!art, 2012, 63.

Ta przemiana w podejściu do sposobów funkcjonowania twórcy wpisuje się również w proces globalizacji oraz wynika ze zmian mentalności, medialnych narzędzi i sposobów ekspresji (performance delegowany). Proces zdobywania ekonomicznego sukcesu odbywa się przy udziale dużej liczby osób skupionych na efektywności i wyznaczonym celu powiększania zysków.

Natomiast działania nazywane przez ekonomistów *pogonią za rentą* dotyczą jednostki skoncentrowanej na pomnażaniu dochodów. Nie wiążą się z postępowaniem społecznym i technicznym, ale z *wytwarzaniem bogactwa*, które i tak powstałoby bez udziału *homo economicusa*, w celu czerpania zysku⁴. Rynkowe uwikłanie instytucji sztuki przyczynia się do tworzenia mechanizmów obronnych wobec systemu kapitalistycznego przez osoby związane ze światem sztuki. Jednym ze sposobów jest ucieczka od fetyszyzacji obiektów sztuki, dokonująca się przez proces efemeryzacji działań artystycznych (konceptualizm). Jednak koncentracja na działaniach performatywnych nie pozbawia obiektu jego formy, gdyż efemeryczne działania stają się dokumentalnymi audiowizualnymi zapisami. Dodatkowo, próba wyjścia sztuki w przestrzeń publiczną czy aktywizowanie społeczeństwa nie gwarantuje ucieczki od rynkowego funkcjonowania sztuki. Pojawiają się pewne niebezpieczeństwa związane z wartościowaniem prospołecznych działań artystycznych, które okazuje się, że mają większą siłę rażenia od tych inaczej ukierunkowanych – *biernie* odbieranych. Tworzy się sztuczny podział dzielący odbiorców na aktywnych, często przypadkowych, a jednak zaangażowanych w społeczno-kulturowe relacje i pasywnych związanych z częścią społeczeństwa o wysokim statusie społeczno-ekonomicznym np. kolekcjonerów. Wartościowanie sztuki z uwagi na rodzaj odbiorcy zaangażowanego w proces recepcji dzieła oraz na instytucjonalny i pozainstytucjonalny profil współpracy wpływa negatywnie na skuteczność działań, polaryzuje społeczeństwo oraz tworzy nierówności społeczne. Może doprowadzić do kojarzenia kultury wysokiej jedynie

4 Joseph E. Stiglitz, *Cena nierówności. W jaki sposób dzisiejsze podziały społeczne zagrażają naszej przyszłości?*, Wydawnictwo Krytyki Politycznej, Warszawa 2015, redakcja: Krzysztof Zadra, ISBN 978-83-64682-80-3, str.107-108.

Individuals focused on multiplying their wealth take measures, which are referred to by economists as ‘rent-seeking’. They are not associated with social and technical progress, but with ‘wealth generation’, which would anyway be generated in order to reap profits, even without the participation of ‘homo economicus’⁴. Market entanglement of art institutions contributes to the creation of defence mechanisms against the capitalist system by persons related to the world of art. One of such mechanisms is to escape from the fetishization of art objects by making artistic activities ephemeral (conceptualism). However, the focus on performing activities does not deprive objects of their form, as the ephemeral actions are documented as audio-visual records. In addition, an attempt to transfer art to public space and activate the public does not guarantee escape from the art market. There are certain dangers associated with the valuation of pro-social artistic activities, which turn out to have more power than those otherwise targeted – ‘passively’ received. This creates an artificial division into active, often random viewers, who are however involved in socio-cultural relations, and passive viewers with a high socio-economic status, such as art collectors. Art valuation based on the type of customer involved in the process of perception and the institutional and non-institutional profiles of collaboration undermines the effectiveness of artistic activities, divides society and creates social inequalities. As a result, high culture can only be associated with art institutions subordinate to the ruling classes, in which the rest of society can participate only through involvement in social activities. The model of social art focused on building bridges between the ‘excluded’ and the rest of society makes the ‘maladjusted’ individuals acceptable and turn them into loyal consumers without the help of state institutions. This kind of art can lead to maintaining the status quo, without introducing any changes, which could transform or improve the functioning of society or a state⁵. Going beyond the gallery space does not guarantee that art is no longer

4 Joseph E. Stiglitz, *The Price of Inequality: How Today's Divided Society Endangers Our Future*, New York: W. W. Norton & Company, 2013.

5 Claire Bishop, *Artificial Hells: Participatory Art and the Politics of Spectatorship*, London and New York: Verso Books, 2012.

z instytucjami sztuki podległymi klasom rządzącym, gdzie reszta społeczeństwa może uczestniczyć wyłącznie dzięki zaangażowaniu w działania społeczne. Model sztuki społecznej nastawionej na budowanie pomostów pomiędzy *wykluczonymi* i resztą społeczeństwa powoduje akceptację jednostek *niedostosowanych* i przystosowuje do bycia lojalnym konsumentem bez pomocy instytucji państwowej. Taki rodzaj sztuki może zachować status quo bez wprowadzania zmian, które mogłyby doprowadzić do innego/lepszego funkcjonowania społeczeństwa czy państwa⁵. Wyjście poza przestrzeń galeryjną nie gwarantuje, że odejdziemy od kojarzenia sztuki z instytucją, jako miejscem odpowiedzialnym za zerwanie z wizją sztuki zbrukanej przez kapitalistyczny wyzysk. W kontekście tych rozważań widzimy, że instytucja sztuki może sankcjonować daną rzecz jako dzieło artystyczne (readymade Marcela Duchampa), ale również może pełnić rolę buforu do rozpoczęcia działań, które przekraczają zastane normy kulturowe i etyczne, ujawniając przy tym nowe możliwości zmiany w sposobie odbioru i funkcjonowania społeczeństwa. Ten rodzaj katalizatora, będącego czymś w rodzaju tabliczek ostrzegawczych przed salami w galerii, gdzie występują nieocenzurowane artefakty, wykorzystuje filozoficzną koncepcję wzniosłości Kanta. Niektóre spostrzeżenia filozofa uzmysławiają nam naszą ograniczoną percepcję oraz zwracają uwagę na możliwość innego funkcjonowania w świecie, poprzez negowanie stałych, przyjętych prawd i norm. Instytucja sztuki pełni również rolę w procesie zajmowania uwagi widza. Może przyczynić się do ujawniania problemów społecznych, które nie są wyraźnie odczytywane. Przykładem niech będzie działanie Christopa Schlingensiefa *Please Love Austria*, które polegało na przeniesieniu z obrzeży miasta ośrodka dla uchodźców i umiejscowieniu go w centrum Wiednia, a następnie poprzez transmisję, poddaniu medialnej analizie zaistniałej sytuacji. Spowodowało to większy rozgłos, zwróciło uwagę na problem dyskryminacji oraz ujawniło sprzeczności we współczesnych demokracjach. Instytucja sztuki może pełnić rolę naprawczą względem społeczeństwa umożliwiając sztuce bycie

5 Clair Bishop, *Sztuczne piekła. Sztuka partycypacyjna i polityka widowni*, wydawca: Fundacja Nowej Kultury Bęc Zmiana, redakcja: Paulina Bieniek, Warszawa 2015, ISBN 978-83-62418-45-9.

associated with the institution as a site responsible for breaking with the vision of art tainted by capitalist exploitation. In light of these considerations, it can be seen that art institutions can sanction an object as a work of art (the ready-mades of Marcel Duchamp), but they can also act as a buffer to activities exceeding the existing cultural and ethical norms, thus revealing new possibilities for changes in the ways of perception and functioning of society. This type of catalyst, which somehow warns us against gallery full of uncensored artefacts, uses Kant’s philosophical concepts of the sublime. Some observations made by Kant make us realize that our perception is limited and that we can change the way we function in the world by negating the fixed, accepted truths and standards. Art institutions also play a role in the process of taking up a viewer’s attention. They can contribute to revealing some obscure social problems. For example, in his project ‘Please Love Austria’, Christoph Schlingensief moved a refugee centre from the suburbs to the centre of Vienna and then he broadcasted the resulting developments and subjected them to media analysis. This resulted in more publicity, drew attention to the problem of discrimination and revealed contradictions in modern democracies. Art institutions can improve society by allowing art to be not only journalism, but also a product containing important content. It can also give meaning to an event by allowing us to see an image as an ‘alternative window to the world’ beyond the dictate of economic success. Although capitalism has entered universities (university capitalism) and art academies, the role of art institutions is still to lay out values beyond the world of consumption. A comfortable base for creative thoughts and actions can be developed by determining a new role of art institutions, other than capitalist strategies⁶. Then art schools will no longer be treated like enterprises and their management will not be limited solely to acquiring funds. Art colleges should act as ‘laboratories’ where it is possible to carry out

6 It should be noted that economic growth, which has been recently particularly strong, depends on investment in education. Extra-human capital has also been developed in comparable proportions, thus increasing the importance of the succession of property (oligarchy). For more information, see Thomas Piketty, *Capital in the Twenty-First Century*, Harvard University Press, 2014.

nie tylko publicystyką, ale wytworem zawierającym ważne treści. Przyczynia się również do nadawania wydarzeniu znaczenia, umożliwiając odbieranie obrazu jako alternatywnego okna na świat, poza machiną ekonomicznego sukcesu. Pomimo, że kapitalizm wkroczył do uniwersytetów (kapitalizm uniwersytecki) i wyższych szkół artystycznych to rolę instytucji sztuki jest w dalszym ciągu wytyczanie wartości poza światem konsumpcyjnym. Wyznaczanie nowej roli instytucji sztuki, poza kapitalistycznymi strategiami działania, pozwoli na stworzenie komfortowej bazy dla twórczych myśli i działań⁶. Wówczas zarządzanie szkołami artystycznymi nie będzie ograniczało się wyłącznie do zdobywania środków finansowych i funkcjonowania na zasadzie przedsiębiorstw. Uczelnie artystyczne powinny pełnić rolę laboratoriów, gdzie możliwe jest przeprowadzanie badań i eksperymentów. Nie powinny podlegać rynkowym rygorom, dając przy tym swobodę twórczego działania bez zwracania uwagi na medialny aplauz i aktualne tendencje w sztuce. Szkoła nie musi ograniczać się do akademizowania sztuki⁷. Jest miejscem poszukiwań otwartym na poznawanie, analizy twórcze. Umożliwia rozwój intelektualny oraz manualny nastawiony na odkrywanie. Instytucje sztuki takie jak uczelnie, galerie, czasopisma branżowe, kuratorzy, krytycy sztuki, czy też sami artyści są wówczas znaczące, kiedy wyróżniają się nowatorskim podejściem do zagadnień społeczno-kulturowych oraz oryginalną interpretacją zjawisk. Wystawa *Instytucje sztuki* w Arsenale w Poznaniu na nowo wyznacza pole interpretacji i ujawnia ukryte mechanizmy systemów wartościowania, którym podlega. Założenia kuratorskie oraz aranżacja wystawy ponownie instytucjonalizuje realizacje artystyczne wpisując je w nowy kontekst znaczeniowy.

6 Należy zauważyć, że wzrost gospodarczy uzależniony jest od inwestowania w kształcenie. Silnie wzrósł w ostatnim czasie. Rozwinął się również kapitał pozaludski w porównywalnych proporcjach, stąd duże znaczenie dziedziczenia majątku(oligarchia). Więcej zob. Thomas Piketty, *Kapitał w XXI wieku*, Wydawnictwo Krytyki Politycznej, Warszawa 2015, ISBN 978-83-6482-36-0, str.375, str. 474.

7 Wówczas rola uczelni artystycznych ogranicza się wyłącznie do przybliżania i potwierdzania znaczeń zjawisk świata sztuki, które mają miejsca poza szkołą i odbywają się bez jej udziału. Akademizowanie oznacza w tym znaczeniu potwierdzanie.

research and experiments. They should not be subject to the rigors of the market. They should provide artists with creative freedom without paying attention to media applause and current trends in art. Art schools do not have to be limited to the academization of art⁷. They should be open to cognitive explorations and creative analysis, as well as enable intellectual and manual development focused on inventions. Art institutions such as universities, galleries, trade magazines, curators, art critics or artists themselves are useful as long as they have an innovative approach to socio-cultural issues and provide unique interpretations of phenomena. The exhibition ‘Art Institutions’ in Arsenal Gallery in Poznan redefines the area of interpretation and reveals the hidden mechanisms of valuation systems that affect art. The curator’s assumptions and the arrangement of the exhibition institutionalize artistic projects again by placing them in a new context of meaning.

7 Then the role of art schools is limited solely to making the public familiar with the meanings of art phenomena which take place outside the schools and without their involvement and to confirming these meanings. In this sense, academization means confirmation.

Indeks / Index			
	Katarzyna Bakuła	50-53	Marta Nowak114-117
	Katarzyna Borelowska	54-57	Klaudia Olejnik118-121
	Jakub Drożak	58-61	Martyna Pająk122-125
	Joanna Fredrych	62-65	Laura Pawlikowska126-129
	Katarzyna Gauer	66-69	Lidia Piechowiak130-133
	Daria Grabsztunowicz	70-73	Mateuszy Piestrak134-137
	Magdalena Hoffa	74-77	Anna Pilawska138-141
	Wojciech Hoffman	24-27	Łukasz Preiss142-145
	Aleksandra Janz	78-81	Natalia Rejszel146-149
	Leung Ka-lun	82-85	Damian Reniszyn32-35
	Mirosław Kaczmarek	44-47	Vitalii Shupliak150-153
	Anna Róża Kołacka	86-89	Anna Skupińska28-31
	Karol Kołodziejczyk	90-93	Tytus Szabelski154-157
	Dorota Koziara	36-39	Jakub Szczygieski158-161
	Dominika Kukiela	94-97	Marcin Szelejak162-165
	Karolina Machnicka	98-101	Dominika Szymanek166-169
	Bartosz Mamak	102-105	Monika Troczynska170-173
	Katarzyna Musioł Anna i Korzeniowska	106-109	Agnieszka Waszczeniuk174-177
	Marta Normington	110-113	Katarzyna Widera178-181
			Aleksandra Winnicka40-43
			Dagmara Zdanowicz182-185

Wydawca / Publisher:

Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu /
University of Arts in Poznan
Wydawnictwo Naukowe Silva Rerum /
Scientific Publishing House Silva Rerum

Redakcja katalogu:

Mateusz Bieczyński

Teksty / Texts:

Mateusz Bieczyński, Wojciech Hora, Marek Jakuszewski,
Katarzyna Kucharska, Maciej Kurak

Tłumaczenie / Translation:

Graham Crawford / Barbara Komorowska

**Koncepcja, projekt katalogu i przygotowanie do druku /
Concept, graphic design and print preparation:**

Piotr Marzół, Wojciech Mazur

Projekt okładki / Cover design:

Piotr Marzół

Druk / Print

Zakład Poligraficzny Moś i Łuczak sp.j.

Nakład / Edition:

1000 sztuk / copies

ISBN:

978-83-64447-87-7
978-83-65578-14-3

Copyright:

© Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu i Autorzy
© University of Arts in Poznan and the Authors

Poznań 2016

www.poznangalleries.com

